

ئاغا و نوکەر

PDF4Kurd

(۳)

(رۆمان)

ئاغا و نۆكەر

ليۇن تولستوى

وهرگيرانى

ئەمىن گەردىگلانى

دەزگای توۋىڭىنەوۋە و بلاوكردنهوۋەى موكرىانى

● ئاغا و نۆكەر

● نووسىنى: ليۇن تولستوى

● وەرگىرانى: ئەمىن گەردىگلانى

● نەخشەسازى ناوۋە: گۇران جەمال رواندى

● پىتچىن: محەمەد ئەمىن شاسەنەم

● بەرگ: مۇگر سدىق

● ئمارەى سپاردن: ۶۷۵ لە ۲۰۱۱ دراوۋەتى

● نرخ: ۱۰۰۰ دىنار

● چاپى يەكەم ۲۰۱۱

● تىراژ: ۱۰۰۰ دانە

● چاپخانى رۇزمەلات (مەلپۇز)

زنجىرەى كىتەب (۵۷۵)

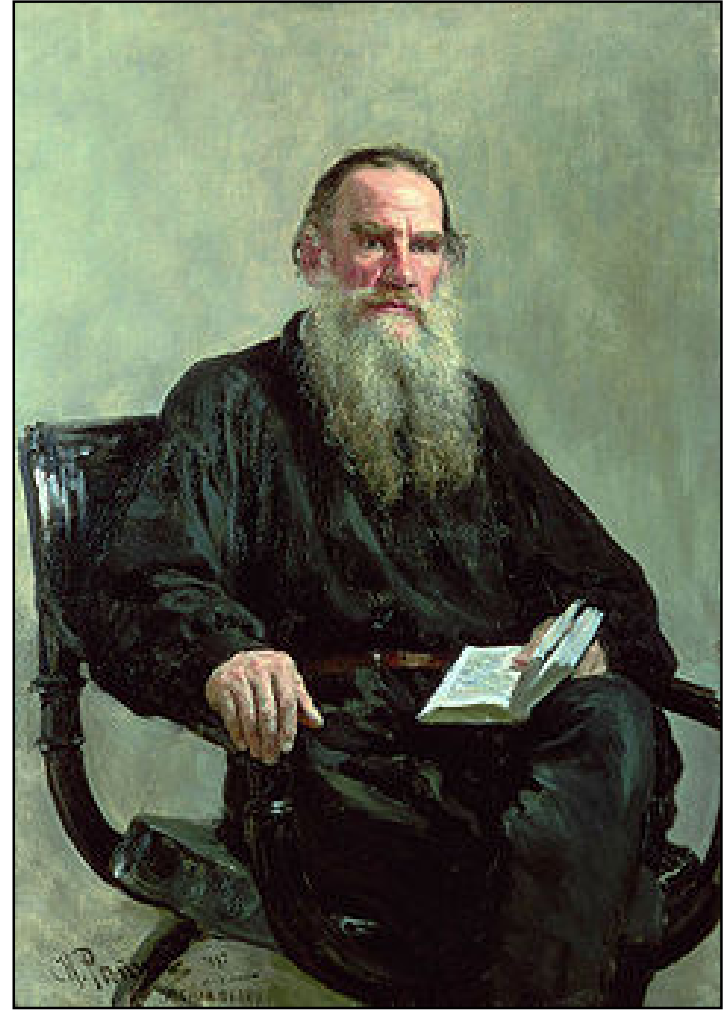
MUKIRYANI

ESTABLISHMENT FOR RESEARCH & PUBLICATION

ھەممو مافىكى بۇ دەزگای موكرىانى پارىزراوۋە

مەلپۇز: www.mukiryani.com

ئىمەيل: info@mukiryani.com

ليۇن تۇلىستۇي

درايوو كه هيچ بازرگانينكي تر مافي ئه وهى نيبه له و ناوچه يه ي كه ئه وى لى نيشته جييه مامه له بكات و له گه لى بكه و يته مملانى و بازاره كه ي لى بشيويى. به لام قاسيلى ئاندرى قيج ناگدار كرابوو چهند بازرگانينك دانيشتووى ناوه ندى پاريزگا ده يانه وى بچن ئه و دارستانه ي گورياشكينو² بكن، بريارى دابوو هرچى زووتر خوى بگه يينته لاي ماليكه كه و مامه له كه ي له گه ل يه كلایى بكاته وه. هر بويه له گه ل ته و او بوونى ريوهره سمى جيژن حه وسه د رۆبلى له سندووقه كه ي دهره يئا، پاره كانى به وردى بژارد و له جانتاكه ي نا و خوى ئاماده كرد وهرى بكه وى.

نيكيتا، كه يه كيك له خزمه تكاره كانى قاسيلى ئاندرى قيج و ته نيا كه سينك بوو كه ئه و رۆژه سه رخوش نه بوو، به په له چوو ئه سه په كان له كاشه بيه ستى. هوئى ئه وه ي كه نيكيتاي هه ميشه مه ست له و جيژنه دا نه يخواردبووه، ئه وه بوو كه رۆژى سى شه ممه ي دان پيانان چاكه ت و جزمه قايشه كانى له سه ر قودكا دانابوو، بويه سويندى خواردبوو كه ئيتر دم له قودكا نادا و ئيستا مانگى دووهه م بوو كه له سه ر سوينده كه ي خوى سوور بوو، ئه مرۆش ئه گه رچى به زم و خواردنه وه ي ئه و دوو رۆژه جيژنه زورى وه سوه سه كردبوو، به لام هه روا سوور بوو له سه ر سوينده كه ي و تۆبه ي نه شكاند.

ئهم نيكيتايه مووژيكيكى په نجا سالان و خه لكى گونديكى نزيكيان بوو. ده يانگوت هيچ مال و سامانينكى نيبه و زۆر به ي ته مه نى دوور له زيدي خوى نوكه رى و كريكاريى كردوو و هه ر به و هوپه ش كه

2 Goryatchkino

(۸)

يه كيك له سالانى ده يه ي حه فتا بوو، رۆژى دواى جيژنى زستانى، نيكولاي قه ديسى كلنسه ي گونده كه ريوهره سمى بۆ پيرو ز كردنى ئه و رۆژه وه رپخستبوو. قاسيلى ئاندرى قيج بيرخوونو¹ كه بازرگانينكى له ده سته ي دووهه م بوو، نه يده توانى گوى له به شدارى كردنى ئه و جيژنه بخه ويى و ده بوو له وى ئاماده بى. به تاييه ت چونكه به رپرسى كاروبارى ناوه وه ي كلنسه بوو. به لام ده بوو له ماله كه ي خوشى ميواندارى له خزمان و دۆستانى بكات. هيشتا ميوانه كانى به ته و اوى نه رويشتبوون، خوى ئاماده كرد كه خيرا بچيت بۆ لاي ماليكى گونده كه ي نزيكيان و ئه و دارستانه ي لى بكرى كه ماوه يه كى زۆر له سه ر قيمه ته كه ي يه ك نه ده كه وتن. قاسيلى ئاندرى قيج ده بوو زۆر به په له خوى بگه يينته لاي ماليكه كه و ده ترسا دارفرۆشه كانى شار له پيش ئه ودا بگه نى و ئه و مامه له پر قازانجه ي له كيس بچى. ماليكى لاو بۆ ئه و دارستانه ده هه زار رۆبلى قيمه ت دانابوو و نه ده هاته خوارى، به لام قاسيلى ئاندرى قيج ده يويست به حه وت هه زار رۆبلى لى بكرى و له وه زياترى پى نه ده دا. ئه گه رچى ده يزانى ئه و دارستانه زۆر له وه زياتر دىنى. قاسيلى ئاندرى قيج به ته ما بوو مامه له كه به نرخيكى زۆر له وه كه متر بيرپته وه، چونكه ليره واره كه له شوينيك هه لكه و تبوو كه خوشى نيشته جيى ئه وى بوو، له ميژ بوو له نيوان ئه و و دارفرۆشه كانى ئه و ناوچه يه دا بريارىك

1 Berkounov

زەحمەتیکیش و پرتوانا و بئەدغەلە و ھەروەھا پووخواش و دلپاک و پوحوسووک بوو لە دلی ھەموواندا جیتی خووی کردبوو و خویشیان دەویست. بەلام لە ھیچ جیتیەک نەدەمایەو و سالی دوو سنی جار و ھیندی کاتیش زیاتر، بەری لی بەرەللا دەکرد و دەستی دەکرد بە قوڈکا خواردەو و جگە لەوھی ئەوھی ھیبوو لەو پیناوەدا دایدەنا، زور بە توندیش مەستی دەکرد و کیشەیی لەگەل دەورووبەرییەکانی ھەلەدەگیرساند. قاسیلی ئاندیری قیچ ھەر لە سەر ئەم کارانە چەند جاری دەکرەبوو بەلام دیسان دواي ماوہیەک دەبیرتەو، چونکە نیکیتا مرقوئیکی باش و بەرەحم بوو، ئازەلەکانی خویش دەویست و لە ھەمووشی گرینگتر قانع و چاوتیز بوو. ئەگەرچی ھەقدەستی سالانەیی خزمەتکاریکی وەک نیکیتا ھەشتا رۆبل بوو بەلام قاسیلی ئاندیری قیچ چل رۆبلی دەدا، ئەویش قەتی بە سەر یەکەو پینەدەدا، بەلکوو بە چکەچکە دەدا، و زور جاریش پارەیی نەغدی پینەدەدا و کەلوپەلی دووکانی پینەفرۆشت، ئەویش زور بە گرانی بۆ حساب دەکرد.

مارفا، ھاوسەری نیکیتا، کە ژنیکی جوان و بەکار بوو، کورپیکی میزمنداڵ و دوو کچەکەیی و مالاکەیی خووی بەرپووە دەھینا و گوئی لەو نەبوو نیکیتا بیتەو بۆ مالی و لەگەل ئەوان بژی. چونکە نزیکەیی بیست سال دەبوو لەگەل کابرایەکی بەرمیل بەندی گوندیکی خواروو کەینوبەینی ھەبوو، کابراش لە مالی ئەوان دەژیا، لە لایەکی تریشەو ئەگەرچی نیکیتا کاتی وشیاری لە بەردەستی ئەودا وەک میو نەرم بوو، بەلام ئەو کاتانەیی مەستی دەکرد زوری لی دەترسا و نەیدەویرا زمانی بگەرێ. جاریکیان کە نیکیتا لە مالاو مەستی کردبوو، جا بۆ

تۆلە کردنەو و داخی دل پین پشتن بوو، کە ژنەکەیی ئەوئەندەیی دەستور بە سەردا لیدەدا و دەم بەدەمی لەگەل دەکرد و ناچار بوو لە قسەیی دەرنەچی، یان لە بەر ھەر ھۆیەکی تر، یەغدانی ژنەکەیی شکاندبوو و ھەموو جل و بەرگ و کەلوپەلەکانی کە دلی دنیا ی پینان خویش بوو، ھەلیگرتبوو بردبووی لە سەر کۆلکی داناوو و بە تەور ھەموویانی ونجرونج کردبوو. ھەقدەستی کارەکەیی نیکیتا ژنەکەیی وەریدەگرت، نیکیتاش نارەزایەتی دەرنەدەبەری. ئەمجارەشیان، دوو رۆژ بەر لە جیژن، مارفا چوو بۆ دووکانی قاسیلی ئاندیری قیچ و ئارد و چایی و قەند و نیوہ بترییەک قوڈکای کرپیوو کە ئاغا سنی رۆبلی لەسەر میزەکەیی حساب کردبوو. جگە لەو پینج رۆبل پارەشی بە دەستی لی وەرگرتبوو، ژنە بۆ ئەو کارەیی قاسیلی ئاندیری قیچ و دلسۆزییە تایبەتیەکەیی، سپاسی لی کردبوو، ئیستاش ئاغا لەبری ھەقدەستی میزەکەیی لانیکەم بیست رۆبلیان پین قەرزدار بوو.

قاسیلی ئاندیری قیچ بە نیکیتای دەگوت: «ئیمە خو پیکەو ھیچ حساب و کیتابیکمان نییە و دەفتەر و سیاییشمان نییە. ھەرکات ھەرچیپیکت پیویست بوو ھەلگیرە، دواتر کار دەکەیی و حسابەکان پاک دەکەیی. من وەکوو ئاغاکانی دیکە نیم، ھەتا کاتی خووی پارە و ھەقدەستەکەت راگرم، بۆ ئەوھی زەرەد و جەریمەکانت لی بگێرمەو. کاری ئیمە خوداوەکیلییە، تۆ خزمەت بە من دەکەیی و منیش ناھیلیم تۆ پەکت بکەوئ.»

قاسیلی ئاندیری قیچ ئەو قسانەیی دەکرد و سادقانە لەسەر ئەو باوەرە بوو کە دەرھەق بە نیکیتا گەرھەیی دەنوینی، چونکە بۆ

سهلمانندی قسهکانی خوئی زور شارهزا بوو و کریکار و بهردهستهکانی و له هه مووشیان زیاتر نیکیتا، ئه وهندهی و تهکانی پشتراست دهکردهوه، که خووشی تووشی ههله بووبوو. هیندی جار تووشی گومان دهبوو که ئهوان فریو نادات و به شیوهیهکی جوامیرانه له گهلیان ههلس و کهوت دهکا!

نیکیتا دهیگوت: «بهلی، قاسیلی ئاندری فیچ، تیدهگهه. من جوړیک کار دهکهه و به گیان و دل تیوهچووم که دهلیی کار بۆ باوکی خووم دهکهه. من قهدری گهورهیی ئیوهه له بهرچاوه و ریزت له سهه سهرمه.»

ئه گهرچی زور به باشی دهیزانی که قاسیلی ئاندری فیچ فیلی لی دهکا، بهلام له لایهکی دیکهوه دهیزانی که ههول دان بۆ روون کردنهوهی حیساب و کیتابهکی بیهوودهیه و وا چاکه ههتا ئاغاییکی باشتر پهیدا دهکا، له گهلی بسازی و ئهوهی پیی ددهن بهبی نارهبازیه تی قهبوولی بکا.

ئه مرۆش که ئاغا فهرمانی دا کاشهکه ئاماده بکات، نیکیتا وهک هه میسه گورجوگول و دهم به پیکه نین و شاد و به نه شه رویشت بۆ هه ماره که و ههوسار و جیهازی قورس و چه رمی و به مهنگوله رازاوهی ئه سپه کهی له گولمیه که کردهوه و له گهله ئه وهی زه زه پری زنجیری له غاوه که دههات رویشت بۆ گه وره ده رگا داخراوه که که ئه سپه کهی قاسیلی ئاندری فیچ به ته نیا له وئی به سترابوووه.

له وهلامی حیلاندنی نه رمی ئه سپه کویته که دا گوتی: «ها، تاقهتت به سهه رچوووه؟ دلته تهنه گ بووه، سه رزل؟» ئه سپیکی شان به رزی

کهوی بوو، که فهلی توژی به قوولدا چووبوو و به ته نیا له گه وره که دا به سترابوووه. ئه و کاتیک قسهی له گهله ئه سپه که ده کرد دهتگوت له گهله مرۆف قسه دهکات و ئه سپه کهش دهتگوت له قسهکانی ئه و تیدهکا. «باشه، راوهسته با له پیشدا ئاوت بدهم.» به ئاتهگی بالته کهی ته پوتوژی سهه ر پشت و یالی ئه سپه کهی تهکاند، پاشان کلاوهی چه رمی له سهه ری جوان و پر نه شهی ئه و ئازه له کهوی و عاملاوه کرد و گوچکه و یالی له ژیری هینایه ده ری، له غاوه کهی له ده می کردهوه و هه وساره کهی کیشا و بر دیه ده ری تا کوو ئاوی بدا. ئه سپه کویت کاتیک به ههنگاوی نه رم و هیدی له سهه ر گه مره و پهینی ئه ستووری گه وره که هاته ده ری، کهوته چه پوکان و پر مه پر م و لووشکه هاویشتن، دهتگوت له گهله نیکیتا یاری دهکات که دهیویست بیبات له سهه ر بیره که ئاوی بدات.

نیکیتا گوتی: «دهتهوئ هاروهاجی بکهی؟ که وایه چی ده کهی بیکه نارهبه سن!» به لام دهیزانی ئه سپه کویت چه نده به پاریزه وه جیفرک له خوئی ده دا و لووشکه ده هاوئ، جوړیک له قهه ده خست که سمی زور به سووکی له که لپوسه کهی بدری، به لام ئازاری پی نه گا و نیکیتا ئه و یارییهی ئه سپه کهی زور به دل بوو و که یفی پیی ساز ده بوو.

ئه سپه که ئاوی ساردی خوارده وه و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و لیوه ته روپر کهی جوولاند و پرماندی، له گهله پرمانده کهی تنوکه ئاوی روون له مووی لمبوزی په پی و به سهه ر ئاخو راوه که دا پر ژا، پاشان توژی راوهستا، وهک ئه وهی بیر بکاته وه له پردا زور به توندی پرماندی.

«تیرت خواردهوه؟ ئیتر ناخوییهوه، باشه مهخۆوه، بهسته. بهلام دوايي تووشی گیچهلمان نهکەئ!» نیکیتا به له بزیکي زۆر جیددی و به وردی هه موو شتیکی بۆ ئەسپهکه باس دهکرد تا کوو به جوانی حالیی بکا. پاشان ههوساری ئەسپه شوخ و کورده گویکهی کیشا که دهیوست به ههلبهز دابهز و لووشکه هاویشتن ههوشهکه بکاته گورده پانی جلیتین و رمبازین، به دواي خویدا رایکیشا و به پهله بریدییهوه بۆ گه ورهکه.

خزمه تکارهکان هیچکام لهوئ نه بوون. ته نیا پیاویکی غه واره ی لئ بوو، ئەویش میردی ئاشپهزه که یان بوو که به بۆنه ی جیژنه وه هاتبوو بۆ سهردانی ژنه که ی.

نیکیتا پێی گوت: «براکه م بچۆ له ئاغا بپرسه بزانه کام کاشه ئاماده بکه م. گه وره که یان ئەو ی چکوله که یان؟»

میردی ئاشپهز خوی کرد به مالنکدا که باله خانه یه کی به رز بوو و سه ربانه که ی به شیروانی داپوشرابوو. زۆر زوو گه رایه وه و خه به ری هینا که کاشه چکوله که یان ئاماده بکات و ئەسپه که ی تی بکات. نیکیتا خیرا خامووته کانی له ملی ئەسپه که کرد و زینی چکوله و گولمیخداری له پشتی قایم کرد و تهنگه و که ژووی له به رزگ و که فه لی توند کرد، چه له مه ی رهنگ کراوی خامووته که ی به دهستیکیه وه گرت و ههوساری ئەسپه که ی به دهسته که ی تری گرت و رویشت بۆ لای ئەو ئەمبارهی که ههردوو کاشه که ی لئ بوو. گوتی: «زۆر چاکه، گوتوو یانه چکوله که یان ئاماده بکه م، قهیناکا، جیاوازی نییه، کاشه چکوله که ت لئ ده به ستم!» ئەسپه هار و وریاکه به ردهوام وای دهنواند که دهیبهوئ گازی لئ بگری و نیکیتا پالی

پهوه دهن و دهیویست بیباته نیوان دوو قوئی کاشه که وه و به یارمه تی میردی ئاشپهزه که دهستی کرد به بهستی خامووته کان.

کاتیک هه موو شتیکی ئاماده بوو و ته نیا بهستی ههوساره که ی مابوو، نیکیتا میردی ئاشپهزه که ی نارد بۆ کادینه که تا کوو کا بیئنی و ههروه ها ناردی بۆ ئەمباریکی دیکه ش که پارچه لبادیکی بیئنی.

نیکیتا کاتی کار کردن له بهرخوییه وه قسه ی دهکرد و ئەوه ی دهی کرد به زمانیش ده ری ده بری، ئەو به دم کار کردنه وه گوتی: «زۆر چاکه، ئەوه ش ئەوه!» کولۆشه ورد کراوه که ی وا میردی ئاشپهزه که هینا بووی له نیو ته رکی کاشه که دا بلای کرده وه و له گه ل ئەوه ی به پی دهیشیلا و راسته و پاسته ی ده کرد دهیگوت: «ده ی تهخت به ده ی. قه لچغ و لاسقه کانت قیت مه که وه. ئیستا به ره که ت له سه ر راده خه م و به سه ر ئەویشدا لباده که، ده وره به ره که شت به کا داده پۆشم. به لی، ئەمه ش ئەوه، ئیستا زۆر جوان ده بی و به جوانی له سه رت راده خری.»

پاشان به میردی ئاشپهزه که ی گوت: «دهستت خو ش بی براگیان، ئەگه ر پیکه وه نه بوایه یین ئاوا به سانایی کاره کانمان بۆ جیبه جی نه ده بوو.» قایشی ههوساره که ی راسته و پاسته کرد و سه ره که یانی به ئالقه ی ده میینه که وه به ست. پاشان له سه ر سه کو ی کاشه که دانیشت و ئەسپه که ی به ره و لای ده روزه که لیخوری که سمی له په ینی شهخته لیدراوی ته رکی ههوشه که ده کوتا.

له پشت سه‌ریه‌وه ده‌نگیکی ناسکی من‌الان‌ه‌ی بیست: «خاله میکیت، خاله، هوی خاله.» کوریکی حه‌وت سالان که کوله‌بالتیه‌کی که‌لپوسی ره‌شی له به‌ردا بوو و جزمه‌ی لبادی سپی تازهی له پندا و کلاوئیکی گهرمیشی له سهر نابوو، له ماله‌که ده‌ریه‌ری و پینی نایه حه‌وشه و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی به‌ه‌لاتنه‌وه قوچچه‌کانی داده‌خست گوتیشی: «منیش سواری کاشه بکه خاله گیان!»

نیکیتا گوتی: «باشه هه‌لی وهره، کارناسکه‌که‌م!» کاشه‌که‌ی راگرت، کورهی سوار کرد و له ده‌رگای حه‌وشه‌که چوو ده‌ری. کورهی لاواز و زهرده‌لی ئاغا له خویشاندا پیی و‌ه‌ه‌رزی نه‌ده‌که‌وت.

کاترمیر له دووی دوانیوه‌روی لادابوو، ولات به‌سته‌له‌ک بوو، هه‌واکه‌ی ده‌پله له ژیر سیفر بوو و کزه‌بایه‌کی وشک هه‌لیکردبوو و ئاسمان لیل و ته‌ماوی بوو. نیوه‌ی ئاسمان هه‌وریکی ره‌ش دایگرتبوو. هه‌وا‌ی نیو حه‌وشه‌که هیدی تر بوو، به‌لام له ده‌روه کزه‌باکه‌ی روومه‌تی ده‌رزی‌ئاژن ده‌کرد. بارووشک به‌فری سهر گویسوانه‌ی ئه‌مباره‌کانی ده‌رپی و له سووچی دیوار و په‌نا‌ی حه‌مامه‌که‌دا گیتی ده‌دا. له‌گه‌ل چوونه ده‌روه‌ی نیکیتا له ده‌روازه‌که و بادانه‌وه‌ی سهری ئه‌سپه‌که و له پال پلیکانی چوونه ژوره‌وه‌ی کوشکه‌که راوه‌ستانی، قاسیلی ئاندری‌قیچ، جگه‌ره به‌لیوه‌وه و که‌لپوس له‌به‌ر، که‌که‌مه‌ره‌که‌ی له ژیر زگیدا توند به‌ستبوو، له دالانی ماله‌که هاته ده‌ری و به‌جزمه‌ی قایشی مل نه‌مهدیبه‌وه پیی نایه سهر به‌فری په‌ستیوراوی به‌ر هه‌یوانه به‌رزه‌که و سیره‌سیری جزمه و

سووکه‌له‌ناوی نیکیتا Mikit 3

کرپه‌کرپی به‌فر تیکه‌ل بوون. له به‌ره‌ه‌یوانه‌که راوه‌ستا. دوا‌یین مژی له جگه‌ره‌که‌ی دا، قوونچکه‌که‌ی فریدا و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی پیی لی خشاندا دووکه‌لی هه‌لمژراوی له که‌لینی سمیله‌کانیه‌وه دایه ده‌ری. پاشان چاوئیکی له ئه‌سپه‌که کرد که له ده‌روازه‌که هاتیوه ده‌ری و ده‌ستی کرد به‌راسته‌وپاسته‌کردنی ملیوانه‌ی که‌لپوسه‌که‌ی که ئه‌ملاو ئه‌ولای روومه‌ته سوور و تیف‌تیه‌دراوه‌که‌ی گرتبوو ته‌نیا مووی سمیلی پیوه دیار بوو، ملیوانه‌که‌ی به‌جو‌ریک کرد به‌نیوه‌وه‌دا که هالاوی هه‌ناسه‌ی ته‌ری نه‌کات.

که چاوی به‌کوربه‌که‌ی که‌وت له نیو کاشه‌که‌دایه گوتی: «چاو له‌و شه‌یتانه‌که، له‌ریوه‌خوی له ده‌سک ناوه.» قاسیلی ئاندری‌قیچ که له‌گه‌ل میوانه‌کانی زوری قووکا خواردبووه، سه‌رخوش و به‌نه‌شه دیار بوو، زیاتر له کاتی ئاسایی دلخوش دیار بوو، چونکه بی‌ری له سامانی خوی ده‌کرده‌وه و له خویشی ئه‌و مامه‌لان‌ه‌ی گه‌زگه‌ز بالای ده‌کرد. دیتتی کوربه‌که‌شی که ئه‌و هه‌میشه له دلی خویدا به‌وله‌عه‌هدی خوی ده‌زانی، ئه‌وه‌ندی‌تر دلی ئاو‌پژین کرد و نه‌شه‌ی پی به‌خشی. به‌پیلووی تیک‌به‌زیو و بسکه‌ی سمیله‌وه به‌جو‌ریک که ددانه دریزه‌کانی وه‌دیار که‌وتبوون تیی پامابوو.

ژنه‌کز و قه‌د باریکه‌که‌ی قاسیلی ئاندری‌قیچ که دووگیان بوو و له‌چکه په‌شمینه‌که‌ی توند له سهر و ملی پیچابوو، ته‌نیا چاوی به‌ده‌روه بوو، هاتبوو بۆ به‌ری‌کردنی می‌رده‌که‌ی و له نیو ده‌رگانه‌که‌دا له پشت سهری ئه‌و راوه‌ستا‌بوو.

ههنگاوئیکي هه‌لینایه‌وه و شه‌رمانه‌ه گوتی: «بروانه ده‌لیم چی، وا چاکه نیکیتا له‌گه‌ل خۆت به‌ری! به‌راستیمه، بیبه له‌گه‌ل خۆت.»

قاسیلی ئاندرئ‌قیچ وه‌لامی نه‌دایه‌وه. دیار بوو قسه‌ی ژنه‌که‌ی به‌ دل نییه، چونکه نیوچاوانی گرژ کرد و به‌ تووره‌یی تفی کرده‌وه.

ژنه هه‌ر به‌وه له‌بزه سکا‌لائمیزه‌وه گوتیشی: «پاره‌ت له‌گه‌ل خۆت بردووه! له‌وانه‌یه هه‌واکه‌ی ناخۆشتر بئ، پیاوه‌که به‌راستیمه، توخودا به‌ قسه‌م بکه! خودا خیرت وه‌رئ‌بینئ.»

قاسیلی ئاندرئ‌قیچ هه‌ر ئه‌وه جووره‌ی که عاده‌تی بوو له‌گه‌ل مشتته‌ریبه‌کانی، کرپار و فرۆشیار، قسه‌ بکا، بایه‌کی له‌ گوویی کرد و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی لیبوی له‌رانده‌وه و وشه‌کانی به‌ شیوه‌یه‌کی دانار دانار دهرده‌بری، گوتی: «تۆش قسه‌ی وا ده‌که‌ی! مه‌گین من مندالم یان شاره‌زای رینگا نیم که هاوړئ له‌گه‌ل خۆم به‌رم؟»

ژنه له‌چکه‌که‌ی له‌ سه‌ری توندتر کرد و دیسان گوتی: «باشه، ده‌زانم، به‌لام وا باشه له‌گه‌ل خۆت بیبه‌ی. توخودا، له‌به‌ر دلی من بیبه له‌گه‌ل خۆت.»

- په‌ککوو، ئه‌مه‌ش وه‌ک قرنوو به‌ پیاوه‌وه ده‌نووسئ و به‌ری نادا. ئاخه‌ر بیبه‌م بۆ کوئ؟

نیکیتا به‌ پیکه‌نینه‌وه گوتی: «قاسیلی ئاندرئ‌قیچ، ئه‌گه‌ر تو بته‌وی من قسه‌یه‌کم نییه و دیم له‌ خزمه‌تتدا.» پووی له‌ ژنی ئاغا‌که‌شی کرد و گوتی: «به‌لام کاتیک من له‌ مائی نیم ده‌بئ که‌سیک ئالیک بۆ ئه‌سه‌په‌کان تیکا.»

ژنی ئاغا گوتی: «من ئاگام لیبان ده‌بئ نیکیتوووشکا. به‌ سیمۆن ده‌لیم بۆیان تیکا.»

نیکیتا چاوه‌رپیی ره‌زایه‌تی ئاغا‌که‌ی بوو. قاسیلی ئاندرئ‌قیچ گوتی: «ده‌ی باشه، چبکه‌م. وا دیاره‌ ناگرئ قسه‌ له‌ قسه‌ی خاتوونی گه‌وره‌دا بکری!» به‌ بزه‌یه‌کی ته‌شه‌راوییه‌وه و چاو‌قرتاندنیک ئاماژه‌ی به‌ که‌لپۆسه‌که‌ی نیکیتا کرد که هه‌موو پیس و چه‌وروچلیک بوو، پشت و بن‌باخه‌له‌که‌ی دراو و داوینه‌که‌ی ریشال ریشال، دیار بوو زۆر کۆنه و که‌لکی لئ‌براو و ده‌ستی رۆژگار په‌کی به‌ ئه‌ویش خستوو، گوتی: «باشه، ئه‌گه‌ر ده‌ته‌وی بئی برو شتیکی گه‌رمتر له‌ به‌رکه.»

نیکیتا ده‌نگی هه‌لینا و به‌ میردی ئاشپه‌زه‌که‌ی گوت که هیشتا له‌ حه‌وشه‌ بوو: «وه‌ره‌ براهه‌م ئاگات له‌ ئه‌سه‌په‌ بئ!»

کوړی ئاغا قیژاندی و ده‌ستی له‌ سه‌رمانا که‌سیره‌بووی له‌ گیرفانی دهره‌ینا و هه‌وساری سارد و سه‌هۆلابویی ئه‌سه‌په‌که‌ی گرت و گوتی: «من لی‌رمه‌م. خۆم ده‌یگرم!»

قاسیلی ئاندرئ‌قیچ به‌ بزه‌یه‌کی ماناداره‌وه به‌ نیکیتای گوت: «به‌لام زۆر خۆت مه‌گنخینه، زوو که، کاتمان نییه و دره‌نگه.»

نیکیتا گوتی: «هه‌رئ‌یستا باوکه‌گیان، قاسیلی ئاندرئ‌قیچ!» به‌ لاقی خوار و په‌یزه‌ن و جزمه‌ی کۆن و لبادییه‌وه به‌ هه‌له‌داوان خۆی کرد به‌ حه‌وشه‌که‌دا و چوو بۆ ژووری خزمه‌تکاران.

چوو نئو ژووره‌که و گوتی: «ئارینوووشکا، زووکه. بآته‌که‌م بده‌یه له‌ پشت کووره‌که‌یه، ده‌بی له‌گه‌ل ئاغا برۆم.» خۆشی که‌مه‌ربه‌نده‌که‌ی لئ‌کرده‌وه که به‌ بزماریکدا هه‌لواسرابوو.

ئاشپەزەكە دواى فراوین سەرخەویكى شكاندبوو، شاد و بەنەشە سەماوهرى بۆ مېردەكەى تىخستبوو. بە ڤوویەكى خۆشەوہ بە دەنگ نىكىتاوہ هات و ڤەلە و هەلەى نىكىتووشكا ئەویشى گرتبوو، كەوتە خۆ و بەلتە كۆنەكەى كە لە پشت كووړەكە هەلیواسیوو وشك بیتهوہ، لە سەنگەكەى كردهوہ، هەلیتەكاند و دوو جار دەستی پیدا هینا و دایە دەستی. نىكىتا بە ژنەكەى ئاشپەزى گوت: «ئیتتر تۆ و مېردەكەت سەرتان فارغ دەبى و دەرفەتتان هەیه بە كەیفى خۆتان رايدەن.» ڤیاویكى دلپاك و ڤووخۆش بوو و هەولئ دەدا قەت تووړە و ڤووناخۆش نەبى، بۆیه زۆر خاكەرايانە و خۆمانە لەگەل هەموو كەس گالتهوگەبى دەكرد و پیدەكەنى. كەمەربەندە بارىك و بادراو و ڤەنگبواردووہكەى لە پشتى بەست و هەناسەیهكى قوولئ هەلكیشا، ئەوئەندەى توانى زگى برد بە ناوہوہدا و ئاغزوونەكەى لە سەر جەكانییهوہ داخست.

ئەو كاتەى كەمەربەندەكەى لە قەدى توند كورد و خەرىك بوو ڤاستەوڤاستەى دەكرد، ئیتتر نەك بە ژنە ئاشپەزەكە بەلكوو بە كەمەربەندەكەى گوت: «زۆر چاكە، ئیستا ئیتتر ناكړیتهوہ!» چەند جار شان وڤیلی هەلتەكاند تا قوول و بەالى ئازاد بى و بتوانى بە جوانى هەلسووړئ. پاشان ئەو بەلتەیهى ئاشپەز پىدبوو بە سەر كەلپۆسەكەدا لە بەرى كورد و پشتى دانەواند تاكوو جوانتر بە بەرىدا بچى. دواى ئەویش دەستیكى بە ژىر باخەلى خویدا هینا و چوو دەستكیشە یەكپەنجەیهكەى لە سەر ڤەفحەكە هەلگرت و گوتى: «زۆر چاكە، ئیستا هەموو شتیک جیبه جى بوو.»

ئاشپەزەكە گوتى: «ستیانچ، بریا بەلەكپیتچە لەدییهكانیشت لە لاقت كړدایە. چونكە جزمەكانت زۆر شەقوشپن.»

نىكىتا، وەك ئەوہى تازە وەبیرى هاتنیتهوہ، تۆزى ڤاوەستا و چاوى لە لاقوقولى خۆى كړد. پاشان گوتى: «ئەرى و باشتەر بوو، بەلام هەر ئاواش خراپ نییه. ڤیگاكەمان نزیكە.» ئەوہى گوت و بە هەلەداوان ڤویشته دەرى.

كاتیک گەیشته لای كاشەكە، ژنى ئاغا گوتى: «سەرمات نییه نىكىتووشكا؟»

نىكىتا كای تەركى كاشەكەى ڤىكوپىك كړد و بەرەو لای پيشەوہ رايدا تاكوو لاقى ئاغاكەى داڤوشى و قامچیهكەى كە بۆ ئەو ئەسپە كەوییه ڤیویست نەبوو كړدى بە ژىر كایەكەدا و گوتى: «نا، بۆ دەبى سەرمام بى؟ زۆرىشم گەرمایه!»

قاسیلی ئاندرئ قیچ كە لە نۆو كاشەكەدا دانیشتبوو و پشتە پانەكەى لە نۆو دوو بەلتەى بەرتیسكندا نۆو كاشەكەى ڤر كړدبوو، قایشى هەوسارەكەى بە دەستەوہ گرت و لە پشتى ئەسپەكەى دا تاكوو وەرئ بكوئ. كاشەكە وەرئكووتبوو كە نىكىتا بە هەلەداوان پى گەیشتهوہ و لە لای پشتەوہى كاشەكە و بەرى دەستەچەپ دانیشت و لاقىكى بە لیوارەكەیدا شوڤ كړدوہ.

ده‌ئالۆزاند که ریڅک و خشت قوله کرابووه و جاری وا بوو بۆ لایه‌ک خواری ده‌کرده‌وه. ملیوانه‌ی دریژی بالته‌که‌ی نیکیتا، که بایه‌که ه‌لیدابووه، به‌پوومه‌ت و لووتیه‌وه نووسابوو.

فاسیلی ئاندری‌فیچ چاوی له‌ئ‌ه‌سپه‌که‌ی ده‌کرد و وه‌کوو لاواندنه‌وه گوتی: «به‌وه‌وا تووشه‌ئ‌هم به‌سته‌زمانه‌ش ناتوانی‌ئ‌وه جوړه‌ی پ‌یویسته ریگا ب‌پ‌ر‌ی. به‌فره‌که‌ی زوره. جاریکیان به‌نیو سه‌عات منی‌گه‌یانده پ‌وشووتین.۷»

نیکیتا که ملیوانه‌که‌ی به‌ر گویچه‌ی گرتبوو به‌جوانی گوی له‌قسه‌ی ناغاکه‌ی نه‌بوو، ل‌ی‌ی پرس‌ی: «چیت گوت؟»
فاسیلی ئاندری‌فیچ دهنگی ه‌ل‌بر‌ی: «ده‌ل‌یم به‌نیو سه‌عات گه‌یشتمه پ‌وشووتین.»

نیکیتا گوتی: «به‌ل‌ی وایه، ه‌ینده‌ئ‌ه‌سپ‌یک‌ی خو‌شبه‌زه‌ قسه‌ی له‌سه‌ر نییه.»

ماوه‌یه‌ک بیده‌نگ بوون. به‌لام فاسیلی ئاندری‌فیچ حه‌زی له‌قسه‌کردن بوو. ه‌ر به‌وه‌دنگه‌ به‌رزه‌گوتی: «حه‌تمه‌ن به‌ژنه‌که‌ت گوتووه، ق‌ودکا ده‌رخواری‌ئ‌وه به‌رمیل‌به‌نده‌نه‌دا و ئ‌ه‌وه‌نده‌ی نه‌له‌وه‌ر‌ین‌ی، ها؟»
ه‌ینده‌له‌خ‌وی دل‌نیا بوو و خ‌وی به‌که‌سایه‌ت‌یه‌کی خاوه‌ن‌که‌مال و به‌رجه‌سته‌ده‌زانی، پ‌ی‌ی وا بوو نیکیتا که‌یفی به‌و گالته‌یه‌ساز ده‌بی و له‌خ‌وداشی ده‌وی ناغاکه‌ی قسه‌یه‌کی وای له‌گه‌ل بکا، ب‌ویه‌زوری‌ئ‌وه گالته‌یه‌ی خ‌وی به‌دل بوو و به‌خه‌یالی‌شیدا نه‌هات که له‌وانه‌یه‌نیکیتا به‌دل‌یه‌وه بگر‌ی.

(۲)

ئ‌ه‌سپ‌ی ه‌ندی و که‌وی کاشه‌که‌ی به‌گورجی و چالاک‌ی به‌سه‌ر ریگای به‌سته‌له‌ک و ته‌کووزی گونده‌که‌دا راده‌ک‌یشا و سپ‌ره و خشه‌ی پ‌یچکه‌ی خ‌یشکی کاشه‌که و ته‌قوکوتی سمی ئ‌ه‌سپ‌ه‌ کویت دهنگی ده‌دایه‌وه.

فاسیلی ئاندری‌فیچ که‌دیار بوو زوری‌حه‌ز له‌هاروهاجی و جووله‌جوولی وه‌لیعه‌ده‌که‌یه‌تی که له‌دوای کاشه‌که‌وه سوار بووه، گوتی: «دابه‌زه‌سه‌گ‌باب، نیکیتا دا ئ‌وه قامچیه‌ت بده به‌من!»

کوړه بازی دا خواری و ئ‌ه‌سپ‌ه‌که‌ خ‌یراییه‌که‌ی زیاد کرد و که‌وته لوقه‌کردن.

کریستی ه‌گوندیکی چکوله‌بوو که فاسیلی ئاندری‌فیچ له‌وی نیشته‌ج‌ی بوو، ئ‌وه‌گونده‌شه‌ش مالی زیاتر ل‌ی نه‌بوو. کاتیک له‌به‌ر دوایین مال‌ه‌وه تپه‌رین که‌مالی ئ‌اسنگه‌ریک بوو و له‌دی وه‌ده‌ر که‌وتن، ب‌ویان ده‌رکه‌وت که ه‌ه‌واکه‌ی زور له‌وه ناخ‌و‌شتر و تووشتره که‌بیریان ل‌ی کردبووه. به‌فر له‌پ‌یوه شوینی خ‌یشکه‌که‌ی پ‌ر ده‌کرده‌وه و ریگاکه‌ته‌نیا به‌و نیشانه‌یه‌دا دیار بوو که له‌زه‌وییه‌کانی ده‌ورو به‌ری به‌رتر بوو. له‌وه‌شته‌دا کری‌وه گیژی ده‌دا و سنووری نیوان عه‌رز و ئ‌اسمان دیار نه‌بوو. ل‌پ‌ره‌واری تل‌یاتین ۶ که‌ه‌میشه‌به‌باشی ده‌که‌وته به‌رچاو، ته‌نیا جاروبار له‌پشت په‌رده‌ی به‌فره‌که‌وه وه‌ک تا‌پ‌ویه‌کی ره‌ش خ‌وی ده‌نواند. زیرانی ده‌هات و منجرانه‌یالی ئ‌ه‌سپ‌ه‌که‌ی له‌سه‌ر ملی قیتی به‌لایه‌ک‌دا ده‌خست و کلکی

گفە و ھاژەى با ديسان نەبەشتبوو نىكىتا گوڤى لە قسەى ئاڭاكەى بى.

قاسىلى ئاندرى قىچ بە دەنگى بەرز و وشەى دانە دانە زۆر بە پرونى گالتهكەى دووپات كردهوه.

نىكىتا گوتى: «من دەياندەمە دەست خودا، قاسىلى ئاندرى قىچ. چ كارم پىيان داوه؟ ھەر مندالەكان ئازار نەدا، ئىتر ھەرچى پىنى خۆشە با بىكا. خۆى و خوداى خۆى!»

قاسىلى ئاندرى قىچ گوتى: «ھەروايە!» پاشان باسىكى دىكەى ھىنايە گۆرى و پرسىي: «ئىستا پىم بلئى بزنام، بۆ بەھارى خەيالت نىيە ئەسپىك بگرى؟»

نىكىتا قۆپچەى مليوانەكەى كردهوه و ئاورى بۆ لای ئاڭاكەى دايەوه و لە وەلامدا گوتى: «با، دەبى بكرم قاسىلى ئاندرى قىچ، چارەيەكى ترم نىيە!»

ئەو قسانە بۆ نىكىتا زۆر سەرنجراكىش بوو و دەيوست بە باشى گوڤى لە ھەموو شتىك بى. گوتى: «كورەكەم خەرىكە گەورە دەبى، ئىتر دەبى خۆى جووت بكا. تا ئىستا كرىكارمان بەكرى دەگرت.»

قاسىلى ئاندرى قىچ دەنگى ھەلئنا: «زۆر چاكە، بۆ ئەسپە رەقەل لە من ناكرى؟ مەترسە بە گرانى پى نادەم!» كەيفى ساز بوو، بۆيە ھەواى فرۆشتنى ئەسپ لە سەرى دابوو، كرىن و فرۆشتنى ئەسپ كارىك بوو كە ھۆش و ئىختيارى لە لا نەدەھىشت.

نىكىتا گوتى: «خودا لە گەورەبىتان كەم نەكا! بەلام ئەگەر گەورەبى بنوئى و پازدە رۆبلم پى بەدى، دەچم لە بازارى ئاژەل

ئەسپىك دەكرم. بۆ من بە قازانجترە.» ئەو دەيزانى ئەو ئەسپەى قاسىلى ئاندرى قىچ باسى دەكا، ھەوت رۆبلىش ناهىنى، ئاڭاكەشى ھەتمەن بە بىست و ھەوت رۆبلى لە مىل قايىم دەكا و ئىتر ھەتا شەش مانگى تر چاوى بە پارە ناكەوى.

دەنگى ھەلبرى: «ئەو ئەسپەى من دەتدەمى وەك گوڤى ئازا وايە. تۆ خۆمانەى، پىم ھەيفە بۆ تۆ نەبى. من قازانجى تۆم لە بەرچاوه. وەك بۆ خۆمى بكرم وايە. بىرخوونۆف رازى بە زىانى ھىچ كەس نىيە. بە شەرفەم ھەز دەكەم خۆم زەرەد بكام، بەلام تۆ زەرەد نەكەى. خۆ من وەك ئاڭاكانى دىكە نىم.»

ئەو قسەكانى بە لەبىك دەردەبىرى كە بۆ رازى كردنى مشتەريەكانى كرىار و فرۆشيار كەلكى لى وەردەگرت: «زۆر ئەسپى چاكە، قسەى لە سەر نىيە.»

نىكىتا ھەناسەيەكى ھەلكىشا و گوتى: «ھەرچى ئىوہ بفرمومون!» كە دىتى ئاڭاكەى ئىتر قسەى نەماوه، قۆپچەكەى داخستەوه و بە مليوانەى بآلتەكەى گوڤچكە و دەموچاوى داپۆشى.

نزيكەى نيو سەعات پىيان برى و ھىچيان نەگوت. كەلپۆسەكەى نىكىتا درابوو و كزەى سەرما قۆل و لاقەبرغەى تەزاندبوو. خۆى كۆم كردبوو و مليوانەكەى بە بەردەميەوه گرتبوو و دەيوست بە ھالاوى دەمى، خۆى گەرم دابىنى، زۆر بە ناچارى و خۆراگرىيەوه ئەو سەرمايەى تامل دەكرد.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «تو وای به باش ده زانی له

کارامی شیفووه ۸ برۆین یان راست برۆین؟»

ئهو ریگایه ی به کارامی شیفوودا تیده په پری هاتوچۆی زۆر به سه ره وه بوو و هه ردوو به ریگا که بو نیشانه کردنی ره وگه که کیله داری لی چه قابوو، به لام دورتر بوو. ریگا راسته وخۆکه نزیکتر بوو به لام که می هاتوچۆ به سه ره وه بوو و ره وگه که شی به فر دایو شیبوو و به باشی نه ده بیندرا.

نیکیتا تۆزی بیری کرده وه و پاشان گوتی: «ریگای کارامی شیفوو دورتره، به لام خاترجه متره.»

فاسیلی ئاندرئ فیچ که ده یویست ریگا راسته وخۆکه هه لبرۆی و زووتر بگاته جی، گوتی: «ئه گهر راست برۆین دوی تیپه پین له خه رنده سیلا وگره که مه ترسیی ریگا لی شیوان نامینی و دوی ئه ویش لیره واره که یه.»

نیکیتا گوتی: «هه رچۆنیک هه زت لیه با وایی!» پاشان دهستی له ملیوانه که ی به ردا.

فاسیلی ئاندرئ فیچ ئهو ریگایه ی ده یویست هه لیبزارد و دوی برینی نیو ویرست له ریگا که، گه یشتنه شوینیک که لقو پۆپی به رزی دار به روویه ک به هیندی گه لای ویشکه وه کزه ی با راید هه وشاند، له ویه به لای چه پدا بایاندایه وه.

له دوی ئهو بادانه وه یه به ره ورووی کزه با ده رۆیشتن و کرپوه گیژی دها و ده بوو به بارووشک و له سه روچاویان ده درا. فاسیلی

ئاندرئ فیچ کاشه که ی لیده خورپی و له گه ل هه ناسه کیشانی قوول گووبی هه لده ماساند و به که لینی سمیله کانیدا هه ناسه ی ده رده دایه وه. نیکیتا پیلووی قورس بووبوو و وه نه وزی دها.

بی ئه وه ی له گه ل به کتری بدوین ده خوله ک ریگیان بری. له ناکاو فاسیلی ئاندرئ فیچ شتیکی گوت. نیکیتا چاری هه لینا و گوتی: «چی؟» فاسیلی ئاندرئ فیچ وه لامی نه دایه وه، خۆی داده نه واند و چاری له دواوه و له پیشه وه ده کرد.

ئه سه په که له بهر ماندوویی ئاره قه که ی کردبوو و مووی لاران و لاملی ته ر و لوول بووبوو. دیار بوو زۆر گوشار بو خۆی دینی ریگا ببری و به نه رمی هه نگاوی هه لدینایه وه.

نیکیتا دووپاتی کرده وه: «ئاغا ئه ری چیت گوت؟»

فاسیلی ئاندرئ فیچ که رقی هه ستابوو لاسایی نیکیتای کرده وه: «چیت گوت، چیت گوت! خۆ کیله داری گوئ ریگا له هیه کوی دیار نییه. پیموا ریگا که مان لی تیک چوه!»

نیکیتا گوتی: «باشه، که وایه رایگره با ریگا که بدۆزینه وه.» زۆر سووک و گورج بازی دا خورای و قامچییه که ی له ژیر کایه که ده رکیشا، به لام شوینه واری ریگا که له هیه کوی دیار نه بوو.

فاسیلی ئاندرئ فیچ کاتیک نیکیتا بو لای کاشه که گه رایه وه لی پرسی:

- ده ی چیت کرد؟

- له م لایه وه ویناچی ریگا بی، ده بی بچین بو ئهو لایه و بوی بگه رین.

قاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «هۆو پیتشه وه چاوا لیکه، ئەوه چیبه رهش دهکاته وه؟ بچۆ چاوی لیکه بزانه چیبه؟»

نیکیتا چوو بۆ ئەو شوینە ی ئاگاکی پیتی گوت، چاوی له رهشانگه که کرد. رهشانگه که پرزه و لاسکی وشکه لی جیگا وینجه یه کی پروته ن بوو گژه با هینابووی له که ویکه به فره که ی پرژانده بوو و رهشی داگیرابوو. نیکیتا تۆزی بۆ لای راست رویشته، به لام دیسان به په له گه رایه وه بۆ لای کاشه که، لاقی له عه رزی کوتا و به فره که ی له خۆی ته کاند تاکوو چه که مەکانی له و باره سپیه یان سووک بکات و چوو له نیو کاشه که دا دانیشته.

به له بزیککی لیبروانه گوتی: «دهبی برۆین بۆ لای راست. به ره وهی بادهینه وه کزه باکه له لاقه برغه ی چه په می ده دا، به لام ئیستا له پیتشه وه له دهمو فلچمی ده دا.» وهک ئەوه ی فه رمان بدا گوتی: «به ره و لای راست لیخوره.»

قاسیلی ئاندرئ فیچ به قسه ی کرد و سه ری ئەسه که ی بۆ لای راست گیترا. به لام دیسان شوینه واری رینگاکه دیار نه بوو.

ماوه یه که هه روا چوونه پیتشی. بایه که ی نه ده خست و هه روا کرپوه گیژی ده دا.

نیکیتا له ناکاوا، به له بزیک که دلساردیی پیوه دیار بوو گوتی: «قاسیلی ئاندرئ فیچ، وا دیاره رینگامان لی شیواوه.» چه ند کوما گه لای په تاته ی پیشان دا که له نیو به فره که دا ره شیان ده کرده وه و پرسیی: «بروانه، ئەوانه چین؟»

قاسیلی ئاندرئ فیچ ئەسه شه که ته که ی راگرت که ته واری گیانی له ئاره که دا خووسابوو و هه ردوو لاکه لاکه ی به توندی هه لده ستان و ده نیشته نه وه. پرسیی: «مه گین چیبه؟»

. ده ته وی چی بی؟ ئیمه ئیستا له نیو مه زراکه ی زاخاروفین. بروانه بۆ کویت هیناوین!

قاسیلی ئاندرئ فیچ وه لامی دایه وه: «قسه ی هه لیت و پلیت مه که!» نیکیتا گوتی: «نا، من قسه ی هه لیت و پلیت ناکه م، قاسیلی ئاندرئ فیچ. به راستمه. به خسه ی کاشه که دا دیاره ئیمه به نیو دیراوی په تاته دا ده روین. ئەوه ش کوما ی لاسق و گه لای په تاته یه. ئیره مه زرای په تاته که ی زاخاروفه.»

«وه لالا جوانه! رینگا له کوپوه یه و ئیمه له کوپین! ئیستا چی بکه ین؟»

نیکیتا گوتی: «هیچ، دهبی راست برۆین. ئاخری ده گه یه جیگایه که. یان ده گه یه زاخاروکا، یان ده چینه دیوه خانه که ی ئاغا زاخاروف.»

قاسیلی ئاندرئ فیچ به قسه ی کرد و ئەسه که ی به و لایه دا لیخوری که نیکیتا گوتی. ئەوان ماوه یه کی زور رویشتن. هیندی جار به زه ویی ره شانگدا ده رویشتن و خیشکی کاشه که به سه ر خاک و گلتمکی به ستوودا ده خزین و هیندی جاریش به جار هه گه نمی پر کلۆش و سه رووتدا، که لاسقی تیژ و قرتاوی گه نم سه ریان له به فره که ده ره هینابوو. له زور جیش لقه گیا و داوه ل چه قیبوون و به دم کزه باوه ده جوولانه وه، یان به شیوه ردی پایزه کیل و به هاره کیلدا تیده په رین. زور جاریش ده که وتنه سه ر که ویکه به فره ی ئەستور و

پهستیوراو که به فربه سه ریگی لووس و سامالسا بوو و هیچ په له و ره شانگیک له سهر سینگی سپیی وه بهرچاو نه ده که وت.
 کرپوهی ده کرد و هیندی جار به دم باوه گیزی دها و ده بوو به باپووسکه. دیار بوو ئه سپه که زور شه که ته و مووی له شی ته و اووی له بهر خوساوی لول بوو بوو. یال و سه ریشت و لازگی ئاره که کی به ستبووی و ده تگوت سیخواری له نیشته وه. زوری گوشار بو خوی دینا و به کاوه خو ده ریشت. له ناکاو لاقی خزی و که وته قولکیکه وه هتا رانی چوه خواری. فاسیلی ئاندری فیچ ده بوست له جیی خوی نه جوولی. به لام نیکیتا گورانندی به سهریدا: «بو دانیشته وی له جیی خوت نابزووی؟ توشی گیچهل بووین. ده بی دهریه نینه وه.»

ئه گهرچی ده یگورانده به لام دهنگی نه شه ی پیوه دیار بوو. بازی دا خواری له سهر کاشه که و لاقی له به فره که چه قی.
 ئه سپه که وزاقیکی له خوی دا و به ته کانیک له قولکه که هاته دهری. دیار بوو که وتوته نیو خنده کیکه وه.

فاسیلی ئاندری فیچ گوتی: «بلی ئیستا ئیمه له کوئ بین؟»
 نیکیتا وه لامی دایه وه: «په له مه که، مه علوم ده بی. با برۆین. ئاخری ده گه ینه جیگایه ک.»

فاسیلی ئاندری فیچ په له یه کی ره شی له پیش خویانه وه نیشان دا که له دووره وه له نیو به فره که دا دیار بوو، گوتی: «وا دیاره ئه وه لیره واره که ی گوریاشکینویه. وا نییه؟»

نیکیتا گوتی: «ئیستا ده چین بزانی کام لیره واره.»

نیکیتا دهیدی که له لای ئه و په له ره شه وه که له پیشیانه وه دیار بوو، گه لای دریزو که ی وشک با لولیان دها بو لای ئه وانی دینی، بویه به و ناکامه گه یشت که ئه و په له یه دارستان نییه به لکوو ده بی گوندیک بی. به لام نهیده ویست قسه بکات و به راستی هیشتا بیست، بیست و پینج مه تر له خنده که که دور نه که وتبوونه وه که تا پوی داره کان به روونی له بهرچاویان وه دیار که وت. ناله یه ک ده هاته گوی که به لایه وه تازه بوو. نیکیتا باشی بوو چوو بوو. تا پوکه دارستان نه بوو، به لکوو ریزه داربیه که بوو که هیشتا جی جی گه لایان پیوه مابوو و به دم باوه ده له رینه وه. ئه م داره بیبانه دیار بوو ته یمانی دوری ئه و خنده که ن که له دوری جی خه رمانه که چه قاند بوویان. که گه یشته لای بیبیه کان و له نزیکه وه بیستیان گفه ی با خوی ده کرد به نیو لکو پوپه وشکه کانیا ندا و ناله یه کی خه ماوی له په لی سهر مابردوویان هه لده ستا، ئه سپه که له ناکاو که وته سهر پاشوو و هه ردوو دهستی بهرز کرده وه و پاشان هه ردوو لاقیشی له سهر بهر زاییه که دانا و بو لای چه پ سوورا. ئه مجاره یان هه تا چوکی له به فره که چه قیبوو. دیار بوو که یشتونه ته سهر ریگا.

نیکیتا گوتی: «دهی ئه وه گه یشتین. به لام نازانین کوئیه!»
 ئه سپه که راست و به دلنایی به سهر جاده ی به فرگرتوودا ده ریشت و هفتا و هشت مه تر زیاتر نه ریشتن که تا پوی دیواریک له پیشیانه وه وه دیار که وت. دیار بوو دیواری ئه مباریکه و به فریکی قورس سهر بانه که ی داپوشیبوو. به لای ئه مباره که دا تیپه رین. جاده که به ره رووی کزه با و بارووشک بایده دایه وه و ئه وان له نیو

(۳)

له كۆلانى گوندهكه دا بايهكه ي زور توند بوو و به فر ريگاكه ي گرتبوو، به لام كه گه يشتنه نيوه راستى كۆلانهكه، بايهكه ي خست و له و شوينه په نابايه هه واكه ي گهرمتر و نه شه بزوينتر بوو. له حه وشه يه كدا سه گيك ده وه پى و له حه وشه يه كي ديكه ش، ژنيك چاكه ته كه ي دابوو به سه ريده له لايه كه وه به هه لاتن به ره و مالى رويشت و له به رده رگانه كه تۇزى راوه ستا كه سه يري تازه هاتوان بكات. له لايه كي گونده كه شه وه ده نكي گورانى كچانى گوندنشين ده هات.

ويده چوو له نيودى به فر و با و سه رما هيدي تر بي له سه حرا.

فاسيلى ئاندرى فيچ گوتى: «ئيزه خۇ مۆلچانوفكا ۹ يه.»

نيكيتا گوتى: «ئەرى، وايه.»

هەر به راستى گوندى مۆلچانوفكا بوو. ديار بوو زور به لاي چه پدا رويشتون و به هه له نزيكه ي هه شت وي رست ريگايان بريوه، به لام له گه ل ئه و هه له و سه رلى شيواييه ش ئاخري له شويني مه به ست نزيكتر بوو بوونه وه، چونكه له مۆلچانوفكا هه تا گورياشكينو له پينچ وي رست زياتريان ريگا له بهر نه بوو.

له نيوه راستى گوندهكه توشى پياويكى كه له كه ت بوون كه به

كۆلانىكدا ده رويشت. پياوه كه هاته پيش ئه سپه كه و پرسى: «ئيوه

كين؟» به لام له ريوه فاسيلى ئاندرى فيچى ناسييه وه و ده ستى برد

كۇما به فرىكى زوردا گيريان خوارد. به لام كۆلانىكى تهنگ له نيوان دوو مالدا وه ديار كه وت. ديار بوو ئه و كۇما به فره بارن هيناويه تى و له زاركى كۆلانهكه ي په ستاوتوه. ده بوو به نيو ئه و به فره دا تيپه رن و هه ر به راستيش كه له بارنده كه تيپه رين چوونه نيو كۆلانه كه وه. له ماله كه ي ئاخريان جلو به رگ به ته نافدا هه لواسرابوون، بوو بوونه يه ك پارچه سه هؤل، وه ك مه شكه ره ق بوو بوون و به دم باوه راده وه شان. دوو كراس بوون، يه كيان سوور و ئه وى تريان سپى، پانتوليك و جووتى سۆرانى و ته نووره يه ك. كراسه سپييه كه له هه موويان زياتر راده وه شا و ده تگوت ده يه وه ي خوى له ته نافه كه بكاته وه و به توندى هه ردو قۆله كه ي له يه ك ده دا.

نيكيتا چاويكى له كراسه شه كاوه كان كرد و گوتى: «بروانه، ژنى چه نده له شگرانش هه يه، يان رهنگه مردي. جله شؤراوه كانى بۇ رۆژى جيژنيش له ته نافه كه نه كردۆته وه.»

يەككە لە قۇلەكانى كاشەكەى گرت و ھاتە پېشى ھەتا گەيشتە لای كاشەكە و لە سەر لیوارەكەى دانېشت.

ئەو پیاوھ مووژیکیک بوو بە ناوی ئیسایی و فاسیلی ئاندەرئ فیچ دەیناسی و ئەو یەكەم دزی ئەسپ بوو لەو ناوچە یەدا.

ئیسایی كە بۆنى توندی قۇدكا لە دەمی دەھات و خۆی بە لووتی نیکیتادا دەرکد گوتی: «فاسیلی ئاندەرئ فیچ، ئەوھ چۆنە ریت كەوتوتە ئەم لایە؟»

«دەمانەوی بچین بۆ گوریاشکینۆ.»

«ئەى بۆ گەيشتنە ئیرە؟ دەبوو لە مالاخۆقەوھ برۆیشتبايەن.»

فاسیلی ئاندەرئ فیچ ھەوساری ئەسپەكەى كېشا كە بە تەواوی رايگرى، وەلامى دايەوھ: «بەلى، دەبوو زۆر كارمان بكرديە! بەلام واى لى ھات!»

ئیسایی چاویكى لە ئەسپەكە كرد و بە دەستە شارەزاكانى و ھەلسوكەوتىكى لیزانانە گرى كلكە پرەكەى كە تۆزى شل بووبۆوھ توندی كردهوھ و گوتی: «ئەسپی چاكە.»

ديسان گوتی: «دەى، خۆ شەوی لیرە دەمیننەوھ؟»

نا براكەم، ھەتمەن دەبى برۆین!

– كەوابى كارىكى زەروریتان ھەيە. ئەمە كىيە؟ ئا، نىكىتا ستیپانیچ!»

نىكىتا گوتی: «دەى دەتویست كى بى؟ خودا بكا ھاوړى ديسان رېگامان لى نەشیوئ!»

– رېگاتان بۆ لى دەشیوئ. وەرسووړین و راست بەو كۆلانەدا بگەرینهوھ، كە لە گوندەكە چوونە دەرى، راست برۆن. وریا بن بە دەستەچەپدا لانەدەن. كە گەيشتنە سەر رېگای سەرەكى، ئەو كاتە بە دەستە راستدا لادەن.

نىكىتا پرسى: «دەى كە گەيشتینە سەر رېگای سەرەكى، بۆ كام لا بايدەينەوھ؟ بە زستانەرېدا برۆین یان ھاوینەرېدا؟»

– بە زستانەرېدا، ھەر لەو شوینەى لادەدەن چەند دەوھنى لىيە. بەرەوړووشى نیشانەيەكى رېگای لىيە. كۆلەكەيەكى گەورەى پر گرى وگۆلى لى چەقاوھ. راست لەوئ!»

فاسیلی ئاندەرئ فیچ سەرى ئەسپەكەى وەرسووړاند و بەرەو دەرەوھى ئاوابى وەرئ كەوت.

ئیسایی لە دوایانەوھ ھەراى كرد: «بەلام من واى بە باش دەزانم شەو لیرە بمیننەوھ!»

بەلام فاسیلی ئاندەرئ فیچ وەلامى نەدایەوھ و بە توندی ئەسپەكەى لىخوړى. پینچ ویرست رېگایان لەبەر بوو كە دوو ویرستی دارستان بوو. كەوايە گرفتىكيان لەبەر نەبوو، بەتایبەت ئەوھى باى نەدەھات و كرپوھ خۆشى كرددبۆوھ.

ديسان بە كۆلانەكەدا تىپەرىن كە بەفرەكەى پەستوړابوو و جى جى پەلەى پەینوپال رەشى داگىړابوو، بە بەر ئەو مالمە شدا تىپەرىن كە جلەكان بە تەنافەوھ بوون و كراسە سپیپەكە ھیندە بە دەم بايەكەوھ شەكابۆوھ ئاخرى خۆى لە تەنافەكە كرددبۆوھ و تەنیا بە قۆللكیپەوھ ھەلواسرابوو كە سەھۆلەكە رەقى كرددبوو. ديسان بە

پهنای داره بیهکاندا تیپه پین که له بهر کزهی با ناله یان دههات و گه یشتنه وه دهشتیکی پان و بهربلاو. به لام که گه یشتنه دهشته که نهک زریانه که ی نه خستبوو به لکوو زور زیاتر له پیشوو هاژه و گقهی دههات. بارند ریگای داپوشیبوو جگه له کیله داری قه راغ ریگاکه هیچ شتیکی تر به دهره وه نه بوو که یارمه تی ریوار بدا بو ئه وهی ریگای لی نه شیوی. به لام دیتنی ئه و کیله دارانهش ئاسان نه بوو چونکه بایه که بهر هورویان دههات و راست دهیدا به سه روچاویاندا. قاسیلی ئاندری قیچ مژولی تیک به زانده بوو و سه ری بردبووه پیشی تاکوو کیله داره کان ببینی، به لام نهیده دی و ههوساری ئه سپه که ی شل کردبوو هیوای به ئه سپه که بوو ریگاکه بناسی، ئه سپه که ش به راستی ریگاکه ی دناسییه وه و به هه له نه دهچوو. ئه گهرچی ریگاکه پیچه لاو پوچی زور بوو به لام به پته ویی ژیر سمیدا ههستی دهکرد و به راست و به چه پدا باید ده دایه وه و ریگای دهبری. ئه گهرچی جار له گهل جار توف و باسریشکه که ی توندی دهکرد، کیله داره کانی دهدی که له م بهر و له وه ری ریگاکه وه چه قابوون و له لاته نیشته وه دیار بوون به جی ده مان.

به م شیوه یه ماوه ی ده خولهک ریگیان بری که له نا کاو په له یه کی رهش له پیشیان وه وه دیار که وت. مسافیری تر بوون که ئه سپه کویت پیان گه یشتبووه و سمی له خیشکی پشتی کاشه کانیان ددره. مسافیره کانی پیشه وه هاواریان لی ههستا: «وهره برۆ... وهره پیشکه وه!»

قاسیلی ئاندری قیچ ویستی به ته نیشتیاندا بروا و وه پیشیان بکه وی. کاشه که ی دیکه سی پیوای وهرزیر و ژنیکی تیدابوو. ویده چوو له میوانی جیژن بگه رینه وه. یه کیک له وهرزیره کان به شوولک له پشتی به به فر سپی هه لگه راوی ئه سپه که ی راده کیشا. دوو وهرزیری دیکه ش که له پیشه وه ی کاشه که دانیشتبوون دهستیان راده ته کاند و هاواریان دهکرد به لام مه علوم نه بوو ده لین چی. ژنه که خوی له شالیکه وه پیچابوو و هینده ی به فر لی نیشتبوو ده تگوت بوو که به فرینه یه، نیوچاوانی گرژ کردبوو و له لای دواوه ی کاشه که دا بی جووله خوی کوشمه له کردبوو.

قاسیلی ئاندری قیچ دهنگی هه لبری: «ئیوه کین؟»

ئه وان دهنگیان بهرز کرده وه و شتیکیان گوت که به روونی حالی نه بوون: «ئائانا...»

- ده لیم ئیوه خه لکی کوین؟

یه کیک له وهرزیره کان که پر به گه رووی هاواری دهکرد گوتی: «خه لکی ئائانا...» به لام له گهل ئه و په ری هه ولیشی مه علوم نه بوو خه لکی کوین.

یه کیک تر له وهرزیره کان دهنگی هه لبری: «لینخوره، دوا مه که وه! مه هیله پیشمان بکه ون!» به هه موو هیزی خوی به شوولک له پشتی ئه سپه به سته زمانه که ی راده کیشا.

- وا دیاره له میوانی دهگه رینه وه.

- یاللا، تینی وه بهرده. سیمون کوانی غیره تت؟ زوو که زوو!

لاقه برغەي كاشەكان لە يەك دران. زۆرى نەمابوو تىك بگيرين، بەلام تىك نەگيران و كاشەي وەرزيڤەكان وەدوا كەوت. ئەسپە تىسكە زگزلەكەيان لە ژيڤر كەوانى كورتى خاموتەكەدا زۆر بە دژواری هەناسەي دەكيشا، ديار بوو بەو پەرى توانايەو هەول دەدات و دەيهەوي خۆي لە وەرزيڤەكە و شوولكەكەي دەستی پزگار بكات و بە لاقە قولەكانى لە نيو بەفرە قورسەكەدا دەشەلى و هەتا بەرزگى هەلیدەهینايەو. لمبۆزى كە جھيلى دەنواند و لچى ژيڤرەوہى بۆ سەرەوہ هەلگەپاڤوہ و گوڤچكەكانى لە ترسانا بۆ دواوہ داتەپاندبوو، چەند چركەيەك شان بە شانى نىكىتا چوہ پيشى. بەلام وردە وردە وەدوا كەوت.

نىكىتا گوتى: «قودكا شىتى كردوون، ئەو ئەسپە بەستەزمانە دەپسینن! ئاسياى گەوج و نەفام!» چەند خولەك كىك پرمەپرم و هانكەهانكى ئەو چارەوي بەستەزمانە و هەرا و گالەي ئەو گوندنشينە سەرخوشانە لە پشت سەريانەو دەبيسترا، بەلام هانكە و پرمە بەرە بەرە بیدەنگ بوو و هاوار و هەللاي پياوہكانيش دوایى پى هات. تا وای لى هات جگە لە گفە و هاژەي با و سىرە و خشەي خيشكى كاشەكان لە سەر ڤەوگەي بەفر بەسەر و بەفركوش هىچ دەنگىكى تر نەدەهاتە گوى. لىكدرانى كاشەي گوندنشينەكان فاسيلى ئاندرىڤيچى هينابوہ نەشە و قنج و كەيفخوش بسكەي سميلى دەهات و بە وریەكى زياترەوہ ئەسپەكەي لىدەخورى ئاگاي لە كىلەدارى گوى ڤىگا

نەمابوو، بەو هيوايەي ئەسپەكە خۆي ڤىگا كە بدۆزىتەوہ و بىانگەبينتە شوينى مەبەست.

نىكىتا كە كارى بە هىچ نەبوو، هەروەها خەمى هىچيشى نەبوو، وەك هەميشە لەو كاتانەدا وەنەوزى دەدا تاكوو بيخەوييەكانى ڤاڤردووى قەرەبوو بكاتەوہ. ئەسپەكە لە ناكاو ڤاوەستا، بە جۆرىك كە نىكىتا هيندەي نەمابوو بۆ پيشەوہ ڤریدرى و دەمولوتى بە لىوارەي كاشەكەدا بدرى.

فاسيلى ئاندرىڤيچ گوتى: «وا ديارە ديسان خۆمان تووشى گىچەل كرد.»

- بۆ چ بوو؟

- كىلەدارى گوى ڤىگا كە لە هىچ كويوہ ديار نين. وا ديارە ديسان ڤىگا كەمان لى شىواوہ.

نىكىتا بە لەبزيكى وشك كوتى: «دەي ئەگەر ڤىگا كەمان لى ون بووبى دەبى ديسان بيدۆزىنەوہ.»

هەستا و بازى دا خواری، بە لاقە خواری و پەيزەنەكانىيەوہ بە گورجى وەنيو بەفرەكە كەوت.

ماوہيەكى زۆر بە هەموو لايەكدا ڤويشت و هەموو جارى لە چاو ون دەبوو، ديسان وەديار دەكەوتەوہ و ديسان بزر دەبوو، تا ئاخري هەلتەك هەلتەك هاتەوہ بۆ لاي كاشەكە.

سواری كاشەكە بوو، دانىشت و گوتى: «نا، لەم لايانەوہ ڤىگا ئاسەواريشى نيبە. دەبى دوورتر ڤرۆين. بەلكوو بيدۆزىنەوہ.»

ههوا خهريک بوو ورده ورده تاريک دادهگه پرا. تۆفوبه نند و بارووشک هيدى نه بوو بوو به لّام توند تريشى نه کردبوو.

فاسيلى ئاندرى قىچ گوتى: «خۆزگه ديسان گويمان له دهنگى ئه و وه زيرانه بووايه.»

- به لّى، خۆ ديتت له پيمان دهرنه چوون. حه تمهن زۆر به لاريدا رويشتووين. به لّام له وانه يه ئه وان ريگيان لى شيواي!

فاسيلى ئاندرى قىچ گوتى: «ئىستا بۆ كام لا برۆين؟»

نيکيتا گوتى: «ده بى هه وسارى ئه سپه که شل كهين، خۆى ريگا که ده دۆزيتيه وه. داده بى ئه و هه وساره بده به من!»

فاسيلى ئاندرى قىچ هه وساره که بى دايه ده ست نيکيتا. له خودا بى ده ويست، چونکه به و ده سته وانه گهرم و نه رمانه شيه وه په نجه بى ته زيبوون و گويا نه ده کرد.

نيکيتا قايشى هه وساره که بى به ده سته وه گرت، به لّام هه ولى دده نه يکيشيت و نه يجوولينى و ئه سپه که ئازاد بکات، به لکه به هوى خۆماک و ورياييه وه ريگا که بدۆزيتيه وه. ئه و ئه سپه بى زۆر خۆشده ويست و دلّ پى خۆش بوو، هه ر به راستيش ئه سپيکى وريا و به هۆش بوو، هه رجاره بى گوچکه يه کى قوت ده کرده وه و به راست و چه پ ده يسو و پاند و ديار بوو له ريگا که ده گه رى.

ده يگوت: «ته نيا حه يفىکى هه يه قسه ناکا، تۆ سه يرى بکه چى ده کا!» به ئه سپه که شى ده گوت: «برۆ برۆ، باوکه که م. ئه رى ئه رى، تۆ خۆت له ئيمه باشت ده زانى بۆ كام لا برۆى!»

ئىستا با له دواوه لى ددان و سه رماکه زۆرى ئازار نه دده دان.

هه روا که خه ريکى په سن و تاريقاتى ئه سپه که بوو گوتى: «ئه و ئازله بى زمانه چه نده وريا و به هۆشه! ئه و ئه سپه قرقيزييه بى دیکه ت زۆر به هيزه، به لّام قه زاي که ريکى ليکه وي. ئىستا چاو له مه يان بکه، ديتوته چۆن گوچکه بى ده له قينى. هه ر ده لى تيلگه رافه، له ويش چاکتره! له يه ک ويسته وه هه موو شتيک تيده گا.»

هه ر به راستيش نيو کاتزميرى نه خاياند، له دووره وه به ره و پرويان په له يه کى ره ش وه ديار که وت. به لّام مه علوم نه بوو دارستانه، يان ئاوايى. له لاي راستيشه وه کيله داره کانى گوئ جاده که وه ديار که وتن. ديار بوو ديسان که وتونه ته وه سه ر ريگا که.

نيکيتا له ناکا و گوتى: «ئيره خۆ ديسان مۆلچانۆقکايه!»

هه ر به راستيش ئه و ئه مباره بوو که سه ربانه که بى پر بوو له به فر و با به هه موو لايه کدا گيژى دده و بۆنيو کۆلانه که بى راده مالى.

هيندى له ولاتره وه ديسان ته نافه که جلوبه رگه به ستوه کانى هه روا پيوه هه لّواسر ابون، هه ر ئه و کراس و سۆرانى و ته نووره بوون که پيشتر ديتيان و به دهم کزه باوه ده شه کانه وه.

ديسان خۆيان کرد به نيو کۆلانه که دا و ديسان بايه که بى خست و هه واکه بى گهرمتر و نه شه بزوينتر بوو، ديسان په ينى نيو کۆلانه که ره ش ده چوونه وه و ديسان دهنگى ئاخافتن و گۆرانى، سه گه که ش ديسان ده ستي کرد به وه رين. هه واکه بى ئيتر وا تاريک بوو بوو که هيندى له په نجيره کان رووناکيبان تى گه رابوو.

که گه یشتنه نیوه راستی کولانه که فاسیلی ئاندرئ فیچ ئەسپه که ی له بهر مالتیکی گه وره ی دارینه دا راگرت که دوو رهگی دیواره که ی که رپووچ بوو.

نیکیتا رۆیشت بۆ بهر په نجه ره یه ک که پیشه که ی به فری لی نیشتبوو، کلوی به فر له هه موو لایه که وه ده فری و له بهر روونا کای په نجه ره که دهره وشانه وه، به دهسکی قامچییه که ی له شووشه که ی دا. دهنگیک له وه لامدا هاته گوئ: «کئییه؟»

نیکیتا وه لامی دایه وه: «بیرخوونۆف، له کریستییه وه، بی زحمهت وهره دهری براکه م!»

که سیک که له پشت په نجه ره که بوو دوور که وته وه و دوو خوله ک دواتر دهرگای هه وشه که ی به زۆر کرده وه که به فر و سه هۆل پیوه ی جه پی دابوو. پاشان ته قه ی چلمیرده ی دهرگایه کی تر هاته گوئ و پیره پیاویکی که له گهت و ریش سپی که کوله بالیکی که لپۆسی دابوو به شانیدا و له ژیر ئه ویشه وه کراسیکی خاوینی جیژنی له بهر کردبوو، به دوا ی ئه ویشدا که نجیکی چه کمه له پی به کراسی سووره وه هاته دهری و دهرگاکه ی له دوا ی خۆیه وه کپ کرد که با نه ی کاته وه.

پیره پیاو گوئی: «تو کئی؟ ئاندرئ فیچ؟»

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «به لی، ده چووین بۆ گوریا شیکینۆ ریکامان لی شیوا. ده مانه هویست بچین بۆ گوریا شیکینۆ که چی ریمان که وته ئیره. پینشتریش هاتین بۆ ئیره و پرسیارمان کرد به لام رۆیشتین و دیسان گه راینه وه.»

پیره پیاو گوئی: «حاح، چا بووه سه رماش نه بیردوون!» به گه نجه کراس سووره که ی گوئ: «پترووشکا، برۆ خیرا دهرگاکه یان بۆ بکه وه!»

گه نجه که گورج وگۆل و به نه شه هه لات بۆ لای دهرگاکه و گوئی: «به لی باش، هه ر ئیستا!»

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «به لام ئیمه شه و لی ره نامینینه وه.»
- ئه ی به و ئیواره دهرنگ وه خته ده تانه وی بچن بۆ کوئ؟ ده بی لی ره بن!»

- زۆر سپاس، ئاوه دان بی. ئه گه ر به په له نه بوا یه یین، له خودامان دهویست له لاتان بمینینه وه. به لام ده بی برۆین.

- باشه لانیکه م وهرنه ژووری خۆتان گه رم که نه وه. سه ماوه ره که تیخراوه، چاییه ک بخۆنه وه.

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوئی: «باشه دین خۆمان گه رم ده که ی نه وه. خۆ هه واکه ی له وه تاریکتر نابئ. مانگیش هه لاتوو و ریکاکه روونا ک ده کاته وه. باشه، دیننه ژووری، خۆمان گه رم ده که ی نه وه و دوا ی وهری ده که وین.»

نیکیتا که هه تا مۆخی ئیسقانه کانی ته زیبوو و چه زی ده کرد بچیته ژووری و خۆی گه رم بکاته وه گوئی: «به لی ده چینه ژووری. با بچین خۆمان گه رم بکه ی نه وه!»

فاسیلی ئاندرئ فیچ له گه ل پیره پیاوه که چوو ژووری و نیکیتا به کاشه که وه له دهر وازه ی هه وشه که چوو ژووری که پترووشکا بوی کردبووه و به رینوینی ئه و ئه سپه که ی برده ژیر هه یوانی داهاتوو ی

ئەمبارىك. تەركى ھەيوانەكە بە پەين داپۆشراپوو و كەوانى خاموتەكە لە دەستەكى چەماوەى مېچەكە گىرا. ئەو كەلەشپىر و مېشكانەى لە سەر دەستەكەكە ھەلنېشتىبون و خەوئەكەيان لى شىۋابوو دەستيان كرد بە قىرەقىر و بالەفركى و مەرەكان كە سلەمىبونەو لە سەر پەين و پشكەلەكەيان تىك قۇزىبون و سميان لە عەرزى دەكوتا و لە پىش ئەسپەكەو پەويان دەكرد و دەچوونە دواو. سەگەكەش توقىوانە و رىقكردوو دەوهرى و وەرپنەكەى ھىندە دى و رىقەستاوانە بوو دەتگوت تووتكى چكۆلەيە و دەقوروو سىكىنى.

نىكىتا لەگەل ھەموويان قسەى دەكرد. داواى لىيورنى لە كەلەباب و مېشكەكان دەكرد و دەيلاواندەو و متمانەى پىدەدان كە ئىتر نايان ترسىنى و مەرەكانى سەرگۆنە دەكرد كە ئەوئەندە ترسەنۆكن و خۆيشيان نازانن لە چى دەترسن، لەگەل ئەوئەى ئەسپەكەى دەبەستەو بەردەوام سەگەكەى نەسىحەت دەكرد كە ئاقل بى و ھەدا بدا.

داواى ئەوانە بەفرەكەى لە سەر شانوملى خۆى تەكاند و گوتى: «چاكە، ئىستا ئىتر كارەكە جىبەجى دەبى.» پاشان بە سەگەكەى گوت: «ئاي ئاي، تو بۇ ئاوا گەرۆوى خۆت دەدرىنى؟ باشە بەسىكە ئىتر، ھەدا بدە ئىتر. تەنبا خۆت ئازار دەدەى. خۆ من دز نىم، ناسياوم...»

كۆرە گەنجەكەش كە بە شان و باھۆى بەھىزەو پالى بە كاشەكەو ئە تاكوو بە تەواوى بچىتە ژىر مېچەكە و لە بەر بەفرەكە نەبى گوتى:

«ئەوانەش راويژكارانى مالمانن، وەكوو ئەو چىرۆكەى لە نىو كىتىدا نووسراو!»

نىكىتا گوتى: «راويژكارەكانتان كىن؟»

كۆرە بە پىكەننەو گوتى: «ئەو چىرۆكە و لە كىتیبى پاقلسىندا نووسراو. دزە بە پارىزەو خۆ دەكا بە مالەكەدا. سەگە دەوهرى كە "خاوەن مال وريا بە خەو نەتباتەو!" كەلەشپىر دەخوينى كە: "ھەستە لە خەو خاوەن مال!" پشيلە دەمياوينى كە "خاوەن مال ئاگادار بە ميوانى خۆشەويست دى و رىزى لى بگرە."»

پترووشكا كۆرەسەو ادىكى ھەبوو و كىتیبەكەى پاقلسىن تەنبا كىتیبىك بوو كە ھەببوو، ھەمووشى لە بەر دەزانى و بەتايبەت كاتىك كە وەك ئەمشەو سەرقال دەبوو ھەزى دەكرد ئەو چىرۆكانەى كە لەگەل بارودۆخەكە يەك دەگرىتەو، بىگىرپتەو.

نىكىتا گوتى: «وايە، راست ئەو جۆرەيە كە باست كرد!»

پترووشكا گوتى: «پىمواى زۆرت سەرمايە و ئازاى ئەندامت تەزىو، مامە گيان!»

نىكىتا گوتى: «وايە، بەراستى خەرىكە قىم دى.» پىكەو چوون بۇ ئەو بەرى ھەوشەكە و خۆيان كرد بە ژوورىدا.

بوونهوه. دوو دانه له کورپهکان له مۆسکو دهژيان و بهرمیلناژو بوون و ئاویان دابهش دهکرد. کورپی سینه‌میشی سهرباز بوو. ئه‌و شه‌وه پیره‌پیاو و ژنه‌که‌ی له مالئ بوون و کورپی دووه‌میان که به‌سه‌ر کاروباری ملکه‌که‌یاندا راده‌گه‌یشت، هه‌روه‌ها کورپی گه‌وره‌یان که له مۆسکو هاتبووه و هه‌موو ژن و منداله‌کانیان، جگه‌ له‌وه‌ش دراوسینه‌کیان که باوه‌پیاره‌ی یه‌کێک له منداله‌کانیان بوو، بۆ میوانی هاتبوو بۆ ماله‌که‌یان.

لامپاکه‌یان له سه‌ر میزه‌که‌ دانابوو، به شووشه‌یه‌که‌ی ناوقه‌د باریکه‌وه، که په‌رداخ و ژیرپیاله و بتریی قوډکا و که‌لوپه‌له‌کانی تری پروناک کردبووه و شو‌قه‌که‌ی له دیواره‌که‌ریوچه‌که‌ و وینه‌ی پیروزی سووچی ژووره‌که‌ی دها که به دیواره‌که‌دا هه‌لواسرابوو و دو وینه‌ی تریش له‌ملا و ئه‌ولای وه‌به‌رچاو ده‌که‌وت. فاسیلی ئاندری‌قیچ له سه‌رووی میزه‌که‌وه دانیشتبوو، به‌و بالته‌ ملیوانه‌ تیسکته ره‌شه‌یه‌وه خوی قیت کردبووه و لیوی به سمیله‌ خووسار له‌نیشتووه‌که‌یدا ده‌هینا، ده‌میژی و به‌چاوی زه‌ق و بایه‌قووش ئاساییه‌وه چاوی له ئاماده‌بووان ده‌کرد. پیره‌پیاوی خاوه‌ن‌مال شان به شانی دانیشتبوو که سه‌ری بی‌تووک و ریشه‌ سپییه‌که‌ی له‌به‌ر شو‌قی چراکه‌ بریقه‌ی ده‌هات و فانیله‌یه‌کی ده‌ستچنی سپی له به‌ردا بوو، له‌ولای ئه‌ویشه‌وه کورپه‌که‌ی دانیشتبوو که له مۆسکووه بۆ سه‌ردانی بنه‌ماله‌که‌ی هاتبووه. کراسیکی چیتی له به‌ردا بوو و قه‌لافه‌ته به‌هیز و له‌شه‌ ساغه‌که‌ی زیاتر ده‌که‌وته به‌رچاو، هه‌روه‌ها کورپیکی تریان که لاویکی چوارشانه بوو و به سه‌ر

(٤)

ئه‌و مالیه‌ی که فاسیلی ئاندری‌قیچ لێی لادابوو مالئ یه‌کێک له ساماندارترین وه‌رزیره‌کانی ئه‌و گونده بوو. ئه‌و بنه‌ماله‌یه‌ پینچ په‌له‌ زه‌ویی خویان هه‌بوو، چه‌ند په‌له‌شیان له خه‌لکی به‌ئیجاره‌ ده‌گرت. شه‌ش ئه‌سپ و سی مانگا و دوو نگوونکی به‌رکه‌ل و هه‌شت سه‌ر مه‌ریان هه‌بوو. بنه‌ماله‌که‌یان ١٠ بیست و دوو سه‌ر خیزان بوون. پیره‌پیاو چوار کورپی هه‌بوو که هه‌موویان خاوه‌ن ژن و مال بوون، شه‌ش نه‌وه، که دووانیان ژنی بۆ هینابوون و یه‌ک له‌وان پترووخا ١١ بوو. دوو مندلیش که نه‌بیره‌ی پیره‌پیاوه‌که‌ بوون. سی مندالی هه‌تیو و چوار بووک، له‌گه‌ل منداله‌کانیان. خاوه‌نی یه‌کێک له باشتترین ملکه‌کان بوون که هینشتا به‌ش‌به‌ش نه‌کرابوو، به‌لام ورده‌ ورده‌ خه‌ریک بوو تووی ناکوکی له نئویاندا ریشه‌ی داده‌کوتا، هه‌روه‌ک ئاساییه‌، سه‌ره‌تا له نئو ژاندا ده‌ست‌پیده‌کا و زۆر زوو ناچار ده‌بن ده‌ست‌بکه‌ن به به‌ش کردن و له‌توکوت کردنی مال و مه‌زراکان و لیکه‌ه‌لبران و جیا

10 ئه‌م بنه‌ماله‌یه‌ نمونه‌ی بنه‌ماله‌یه‌کی باوک‌سالاری پووسیایه‌ که باوک و دایک له مالیکدا کور و بووک و منداله‌کانیان کۆ ده‌که‌نه‌وه و هه‌تا ئه‌و کاته‌ی مال و سامانه‌کیان دابه‌ش نه‌کردوه و هه‌رکس به‌شی خوی وه‌رنه‌گرتوه‌ ده‌بن له ژیر فرمانیاندا بی و عه‌ولاد نابن له قسه‌یان ده‌رچن و سه‌رپیچی کردن له فرمانی باوک به‌تاوانیکی گه‌وره و دژی نه‌ریتی باو دپته‌ ئه‌ژمار.

11 پترووخا و پترووشکا، سووکه‌له‌ی ناوی پیووتیرن

كاروبارى ملكه كه ياندا راده گه يشت، جگه له وانه وهرز پرىكى لاوازى سوور هوول له و بهرى كورسييه كه دانىشتبوو كه ئه وىش ميوانيان بوو. ئه و وهرزيرانه كه قودكايان خوار دبووه و خوار دنيان له گه ل خوار دبوو، چاوه روانى چايى بوون و سه ماوه ره كه ش له نزىك سوپاكه و له سهر تهركى ژووره كه دهكولا و ههلمى لى هه لده ستا. له سه روو سوپا ديوار ييه كه وه و له سهر هه زالى نيوان سوپا و ديواره كه، منداله كان خه وتبوون. ژنىك له سهر تهختىك دانىشتبوو و لانكه يه كى راده ژاند. پيرىژنى خاوه ن مال كه دهموچاوى و ته نانه ت ليويشى به هوى چرچ ولوچ و شوقى چراكه وه ده تگوت توورى به سه ردا كيشراوه خه رىكى خزمه ت كردن و به خيره اتنى قاسيلى ئاندرى قيچ بوو.

كاتىك نىكىتا هاته ژوورى پيرىژن قودكايه كى كردبووه نيو په رداخىكى ئه ستووره وه و خه رىك بوو ده ببرد بو ميوانه كه يان. رووى له ميوانه كه يان كرد و گوتى: «فه رمون، قاسيلى ئاندرى قيچ، ئيوه شايانى خزمه تى له وه زياترن. به لام چونكه جيژنه ليوىك ته ر بكن باشه، نكايه گه وره يى بنوينه و پىكىك هه لده، نوشى گيانت بى!»

ديتنى قودكا و بوئه كه ي، به تاييه ت ئىستا، بو نىكىتا كه له سه رمانا كه سيره بووبوو و له بهر شه كه تى خووى به پيوه نه ده گرت، به جارى شله ژاندى و نيوچاوانى پى گرژ كرد. به فرى سه ر كلاو و كه لپوسه كه ي ته كاند و له به رده مى وينه ي پيروزدا راوه ستا، وه ك ئه وه ي هيچ له ژووره كه دا نه بى، سى جار خاچى خووى كيشا و

كرنوشى برد. پاشان رووى له پيره پياوى خاوه ن مال كرد. ده ستى به سينگيه وه گرت و سه رها له پيره پياو و پاشان له دانىشتووانى سه ر ميژه كه و دواى ئه وىش له و ژنانه ي كه له نزىك سوپاكه راوه ستابوون سلأوى كرد وله گه ل ئه وه ي كرنوشى ده برد گوتى: «جيژنتان پيروز بى!» بى ئه وه ي چاو له قودكا و په رداخى سه ر ميژه كه بكا، ده ستى كرد به داكه ندى بالته و جله كانى سه ره وه ي.

برا گه وره كه يان چاوى له دهموچاو و ريشى به فراوى و چاوانى نىكىتا كرد و گوتى: «تو به جارى بووى به پياوه به فرينه يه كى حيسابى، براكه م!»

نىكىتا كه لپوسه كه ي داكه ند و ديسان ته كاندى، له پشت سوپاكه هه ليواسى و رويشت بو لاي ميژه كه. داوايان له ئه وىش كرد قودكا بخواته وه. كيشه و خوراگرييه كى تال له ناخى نىكىتا دا هه لاييسا. هينده ي نه مابوو په رداخه كه وهرگرى و بينى پيوهنى. به لام كه چاوى به قاسيلى ئاندرى قيچ كه وت سوينده كه ي خووى وه بىر هاته وه، هه روه ها چه كمه كانى كه له سه ر قودكا دوراندبووى و كا برابى به رميل به ند كه له گه ل ژنه كه ي ده ژيا و كوره كه ي كه به لىنى پيدا بوو به هارى ئه سپى بو بكرى، هه ناسه يه كى هه لكيشا و په رداخه كه ي وهرنه گرت.

نيوچاوانى گرژ كرد و گوتى: «ده ستان خوش بى. نوكه رى ئيوه م. من قودكا ناخومه وه!» ئه وه ي گوت و له سه ر كورسيه يه كى به ر په نجيره ي دووه م دانىشت.

برا گه وره كه يان گوتى: «چون قودكا ناخويه وه؟»

نيکيتا بئەوھى سەرى ھەلئىنى، لە ژىر چاوەوھە لە سمىل و ريشە تەنکەكەى خۆى روانى و لەگەل ئەوھى لەتکە سەھۆلەکانى لئەدەکردەوھە گوتى: «ناخۆم ئىتر، من قۇدکا ناخۆمەوھە!»

قاسىلى ئاندرى ئىچ، كە دوای خواردەوھى قۇدکاکە پەنچكى نانى دەجاوى گوتى: «باش نىيە بوى، نەخواتەوھە باشترە!» پىرئىژن بە مېھرەبانىيەوھە گوتى: «باشە، كەوايە پيالەيەك چايى بخۆوھە! حەتمەن لە سەرمانا ھەموو گىانت بەستووويە!» رووى لە بووكەكانى كرد و گوتى: «ئىوھە ژنان، ماتلى چىن؟ ئەى چايى بوو بە چى؟ بۆ ناي ھىن؟»

يەكئىك لە ژنە جھىلەكان بە لۆى پەردەكە سەرى سەماوەرەكەى سېرى كە خەرىك بوو ھەلدەچوو، گوتى: «سەماوەرەكە كوللەوھە.» سەماوەرە قورسەكەى ھەلگرت و بە قولتەقولت ھىتايە پىشى و ھەلى ھىتا و لە سەر مېزەكە داينا. لەو كاتەدا قاسىلى ئاندرى ئىچ باسى سەرلى شىوان و ديسان گەرانەوھى خويانى دەكرد بۆ گوندەكە و ھەروھە ئەو گوندنشىنە سەرخۆشانەى كە لە رىگا تووشيان بووبوون. ئامادەبووان بە سەرسوورمانەوھە ھەوليان دەدا بزائن بۆ رىگاگەيان لئى شىواوھە و ئەو گوندنشىنە مەستانە رىنوئىنيان نەكردوون كە ئاوا تووشى كىشە و سەرلى شىواوى نەبن. دراوسىكەيان كە لەوئى ميوان بوو گوتى: «ليرەوھە ھەتا گورىاشكىنو رىگاگەى سەرپاستە. مندالىكىش دەتوانى بە ئاسانى بچىت و رىگای لئى نەشىوئى. بەلام دەبى وريا بى لە كوئى بە جادەى سەرەكيدا لادەى. دارىكى كولەبنە لە

قەراغ رىگاگەيە و لە دوورەوھە ديارە. حەتمەن ئىوھە بەر لەوھى بگەنە لای دارەكە، بە لای راستدا لاتانداوھە!»

پىرئىژنى خاوەن مال ھەولى دەدا پىملىيان بكات بمىننەوھە و گوتى: «ئىوھە دەبى ئەمشەو ليرە بمىننەوھە! بووكەكانم جىگاوبانتان بۆ رادەخەن!»

پىرەپىاو بۆ پشتراست كردنەوھى وتەى ژنەكەى گوتى: «بەيانى زوو وەرئى بگەون و بەلكوو ھەواكەى خۆشترى بكات و مەترسىشى كەمترە!»

قاسىلى ئاندرى ئىچ گوتى: «نا، ناكرى براكەم! كارم ھەيە، دەبى ھەرچى زووتر لەوئى بم!» ليرەوارەكەى وەبىر ھاتەوھە و ئەو دارفۆشانەى كە وەك دال بە سەريەوھە دەگەرپان و دەيانقۇستەوھە، گوتىشى: «سەعاتىك لە خۆت غافل بى، دەبى سالىك خەم بخۆى و ئاخى بۆ ھەلكىشى، چونكە ئاوى رۆيشتوو تازە بە جۆگەدا ناگەرپتەوھە!» رووى لە نىكيتا كرد و گوتى: «دەى، برۆين؟»

نىكيتا ماوھەك وەلامى نەدايەوھە، دەتگوت ھەروا خەرىكى لئى كردنەوھى زوقم و سەھۆلى ريش و سمىليەتى. پاشان بەبى تاقەتییەوھە گوتى: «ئەگەر ديسان رىگامان لئى تىك نەچى!»

بئى تاقەتییەكەى نىكيتا لەبەر ئەوھە بوو كە زۆرى حەز لە ھەلدانى پىكىك قۇدكا بوو و تەنيا شتىك كە دەيتوانى ئەو ئىشتىايەى دامركىنى و بۆى بىتتە مړووشكىن، پيالەيەك چايى بوو، بەلام ھىچ كەس لە بىرى ئەوھەدا نەبوو پيالەيەكى چايى بۆ بىنى.

قاسیلی ئاندرئ قیچ گوتی: «هەر ئه‌وه‌نده هه‌تا سه‌ری پیچه‌که به
سلامه‌تی بگه‌ینی، ئیتر له‌وه به‌ولاوه هه‌تا شوینی مه‌به‌ست هه‌ر
دارستان و لیڤه‌واره.»

نیکیتا که ئاخری پیاله‌یه‌ک چاییان بۆ هینا و له به‌رده‌می دایان‌نا،
گوتی: «هه‌رچی ئیوه به‌رموون، قاسیلی ئاندرئ قیچ! ئیوه بلین
ده‌رۆین، ده‌رۆین!»

- پیاله‌یه‌ک چایی ده‌خۆینه‌وه و پاشان وه‌رئ ده‌که‌وین!

نیکیتا هیچی نه‌گوت و ته‌نیا سه‌ری له‌قاند، زۆر به‌ شینه‌یی و
پاریزه‌وه چاییه‌که‌ی کرده‌ نیو نالبه‌که‌ییه‌که‌وه و ده‌ستی به‌ قامکه
هه‌میشه به‌ کار ماسیو و جه‌مامه‌که‌یه‌وه به‌ سه‌ر هه‌لمی گه‌رمی
چاییه‌که‌دا گرت و گه‌رمی کرده‌وه، پاشان کلۆیه‌ک قه‌ندی خسته
ده‌میه‌وه، کړن‌نوشیکی بۆ خانه‌خویکه‌ی برد و گوتی: «به‌ خۆشیتان!»
پاشان چاییه‌که‌ی به‌ گه‌رمی هه‌لقوراند.

قاسیلی ئاندرئ قیچ گوتی: «ده‌کری که‌سیک هه‌تا سه‌ری پیچه‌که
له‌گه‌لمان بی و ریگا‌که‌مان پیشان بدا؟»

کوره‌گه‌وره‌که‌ی خاوه‌ن‌مال گوتی: «بۆ ناکری؟ خۆ پیاوه‌تی
هه‌لنه‌گیراوه؟ پترووخا ئه‌سه‌په‌که‌ له‌ کاشه‌ ده‌کات و هه‌تا سه‌ری
پیچه‌که‌ له‌گه‌لتان دی.»

- زۆر چاکه، بچۆ ئه‌سه‌په‌که‌ ئاماده‌ بکه، ئه‌و پیاوه‌تییه‌مان له‌گه‌ل
بکه! خودا خیرت وه‌رئ بیتی!»

پیریژنی خاوه‌ن‌مال به‌ دلسۆزییه‌وه گوتی: «بابم پیاوه‌تی چی؟
خۆ چاکه هه‌لنه‌گیراوه!»

برا گه‌وره‌که‌ گوتی: «پترووخا، هه‌لی ماینه‌که‌ له‌ کاشه‌ به‌سته و
ئاماده‌ی که.»

پترووخا به‌ پیکه‌نینه‌وه گوتی: «به‌ سه‌رچاو، هه‌رئستا ده‌چم!» به
په‌له‌ کلاوه‌که‌ی له‌ بزماری سه‌ر دیواره‌که‌ کرده‌وه و رۆیشته‌ ده‌ری
تا‌کوو کاشه‌که‌ ئاماده‌ بکا.

له‌و ماوه‌یه‌دا هه‌تا پترووخا ماینه‌که‌ی ئاماده‌ کرد، گه‌رانه‌وه سه‌ر
باسه‌که‌ی پیشوویان که به‌ هاتنی قاسیلی ئاندرئ قیچ بۆ پشت
په‌نجیره‌که‌ بریوویان. پیره‌پیاوی خانه‌خوی ده‌رده‌لی بۆ میوانه‌که‌یان
ده‌کرد که‌ کوێخای گونده‌که‌ی نزیکیان بوو، قسه‌کانی بۆنی گله‌یی
له‌ده‌هات و له‌وه‌ نارازی بوو که‌ کوری سیهه‌می به‌ بۆنه‌ی جیژنه‌وه
هیچ دیارییه‌کی بۆ ئه‌و نه‌ناردووه، که‌چی له‌چکه‌یه‌کی فه‌ره‌نسی بۆ
ژنه‌که‌ی ناردووه.

پیره‌پیاو گوتی: «لاوه‌کان ئیتر خه‌ریکن ده‌فه‌وتین. وا سه‌ره‌رۆ
بوون ئیتر هیچ که‌س باشاریان ناکا. زه‌مانه‌ گۆراوه‌ ئیتر. ئه‌وان به
پیشکه‌وتن و که‌مال گه‌یشتون. دیتووته‌ دیمووچکین ۱۲ چۆن له
باوکی خۆی داوه‌ و ده‌ستی شکاندووه. پیشکه‌وتن و که‌مالیان ئه‌وه‌یه
ئیترا!»

نیکیتا گوێی شل کردبوو. هه‌موو بیر و هۆشی له‌لای قسه‌کانیان
بوو. به‌ وردی سه‌رنجی ده‌دان و دیار بوو ده‌یه‌ه‌وی له‌ وته‌کانیاندا
به‌شدارێ بکات و بیرورای خۆی ده‌ربری، به‌لام چایی به‌ ده‌سته‌وه
بوو و ته‌نیا سه‌ری ده‌له‌قاند و قسه‌کانیان پشته‌راست ده‌کرده‌وه.

چایی له دواى چایی دهیخواردوه و له گهل خواردنه وهی ههر چاییهک ههستی دهکرد گیانی گهرم دهبیته وه و ماندوویی دههسته وه. ئه وه دههسته قییه ماوهیه کی زوری خایاند و بهردهوام قسه کانیان له و بواره دا و له سهر ئه و بابه ته بوو، یانی دابه شکردنی ملک و مال و سهر به خو بوونی عه ولاد و به پویه بردنی مال و ژیانى خویان. دیار بوو ئه و باس و خواسه له سهر شتیکی گشتی نییه و ته نیا مشتومره که یان له سهر دابه شکردنی ملک و مال له نیوان کورانی بنه ماله که دا و کورپی دووه م، که ههر له وئ دانیشتبوو ملی به خوزدا گرتبوو و دیار بوو له سهر ئه وه پیداگری دهکا. دیار بوو مهسه له که زور به شوینیکی ناسک گه یشتوو و هه موو ئه ندامانی بنه ماله ی به خویه وه سهر قال کردوو و تووشی دل خورپه ی کردوون، به لام بو پاراستنی ئابروو و له بهرچاو گرتنی ئه دهب و حه یا له هه نته شی بیگانه کاند، به ئاشکرا نه ده چوونه سهر باسی تاییه تی خویان و خویان لی ده بوارد. به لام پیره پیاو له وه زیاتر خو ی پی راگیر نه کرا و به دهنگیکی خه متیزاو و له رزوکه وه گوئی هه تا خو ی زیندوو بی، مال مالی خویه تی و قه تی دابه ش ناکا. شوکری خوداش دهکا که مال و ژیان و سامانی هه یه و ئه گهر دابه شی بکات ئه وه شیان له دهست ده بیته وه و ده که ونه سوال.

پیره پیاوی جیرانیان گوئی: «به لی، راست وه کوو بنه ماله ی ماتقییف ۱۳، ملکی گوندیکیان هه بوو. دابه شیان کرد و هه موویان له دهست بووه. ئیستاش هه موو هه رال و گه رال و سهر گه راندان!»

پیره پیاو پرووی له کورپه که ی کرد و گوئی: «ئه وه تا، تو ئه وه ت دهوی؟»

کورپه وه لامی نه دایه وه و هه موو بیدهنگ بوون، بیدهنگیه کی تال و ناخوش، پترووخا که ماینه که ی ئاماده کردبوو و چه ند خوله کییک بوو هاتبووه ژوورئ، بیدهنگیه که ی شکاند و هه روا به پرویه کی خوش و دم به پیکه نینه وه گوئی: «پاقل سین هه قایه تیکی هه یه راست به و شیویه. باوکه که باخه یه ک شوولک پیکه وه ده به سستی و ده داته دهست کورپه کانی تاکوو بیشکینن، به لام هیچیان بو یان ناشکی، به لام کاتییک دانه دانه ده داته ده ستیان، شوولکه کان ورد دهکن. ئه مه ش راست وایه.» ئه وه ی گوت و له گهل ئه وه ی به بزیه ک ریزی ددانه سپییه کانی وه دیار که وت گوئیشی: «ماینه که ئاماده یه!»

قاسیلی ئاندرئ قیچ گوئی: «ئاماده یه، که وایه وه ری ده که وین!» پاشان پرووی له پیره پیاو کرد و گوئی: «به لام بو دابه ش کردنی ملکه که ت، به قسه ی من ده که ی پیمل مه به، باوه گه وره! ئه م ملک و زه وی وزاره خو ت به په نجی شان ت پیکه وه ت ناوه و ده بی له دهستی خو تدا بی. ئه گهر زوریشیان بو هینای بچو سکالانامه یان له دژ بنووسه. دادگا خو ی کاره که جییه جی دهکا!»

پیره پیاوی خانه خو ی هه روا دریزه ی به قسه کانی دا: «به رده وام بو له ی دئ! سهری له کیشه ده خورئ و ماله که ی به یه کدا داوه. نه هیچ کهس ده روستی دئ، و نه به هیچ شتییک رازی ده بی. سواری که ری شه ی تان بووه و به ئامان و زامان دانابه زئ!»

لهو سهروبهندهدا كه نيكيتا پينجهمين چايي به گهرمي ههلقوراندبوو، هيتشتا پهرداخى چاييهكهى ئاوهژوو نهكردبووه و به هيووا بوو ديسان چايي بو تيكهن. بهلام سهماوهرهكه چورهى لى برابوو و كه سهري ههلاينا ديتى قاسيلى ئاندرى فيچ خهريكى خو پيچانهويه و ئيتير له خواردنهوهى چايي هيوابراو بوو. چارى نهبوو ئهويش ههستا. كلو قهنديكى گهوره كه له ههموو لايهكهوه وهبر گازى دابوو خستيهوه نيو قهندهكه. دهموچاوى به ئارهقه خووساوى به ئاتگى كه لپوسهكهى سپرى و روپشت بو لاي كوورهكه و دهستى دا بالتهكهى له بهرى بكات.

بالتهكهى له بهر كرد. ههناسهيهكى قوولى ههلكيشا و سپاسى له خانهخويكه كرد و دواى ئهوهى خوداحافيزى لى كردن، له ژووره گرم و رووناكهكهوه پيى نايه دالانه سارد و تاريخهكه، كه بايهكى سارد گفه و هاژهى دههات و به درز و كه لينيى دهركا شرهكهدا دههاته ژوورى و به فرى له گهل خويدا دههينا، له ويشهوه پيى نايه نيو حهوشه پر بهفر و تاريخهكهوه.

پترووخا بالته له بهر و ئاماده به مابينهكهيهوه له نيوهراستى حهوشهكه راوهستاوو و به دم پيكه نينهوه شيعريكى پاقل سيني دهخويندهوه:

بادهوه و توف و تاريخى

سهري گه يشتوته فهلهك

بهفر به دم بارووشكهوه سهري له ئاسمان دهسوئ

هيندى جار وهك گورگى برسى دهلووريني و

هيندى جاريش وهكوو زاروك دهزيريني.
نيكيتا بو ئهوهى وا بنوينى شيعرهكهى به دل، سهري بو دهلهقاند و ههوسارى ئهسپهكهى به دهستيهوه ئه مباره و بار دهكرد.

پيره پياوى خانهخويى دهست به چراوه قاسيلى ئاندرى فيچى بهرى دهكرد تاكوو دالانهكهى بو رووناك بكاتهوه، بهلام لرفهى گزه باخوى كرد به دالانهكهدا و چراكهى لى كوژاندهوه. ههر به ههواى تووشى نيو حهوشهكهدا ديار بوو كه توف و بادهوه توندترى كردوو.

قاسيلى ئاندرى فيچ له دلى خويدا گوتى: «بهراستى ههواكهى تووشه! له وانهيه ئاخري نهگهينه شويني مه بهست. بهلام چاره مان نيبه، ده بى ئه و مامه لهيه تهواو بكم و ئه و قازانجه م له كيس نه چى!» جگه له وهش خوى ئاماده كردبوو و خانهخويى ئهسپهكهى به كاشه وه حازر و ئاماده له نيوهراستى حهوشهكه بو راگرتبوو. «به هيووى خدا دهگهيني!»

پيره پياوى خانهخويى واى به باش دهزانيى بمينهوه و به وشهوه سهغله ته نهرون. ئه وهولى خوى دابوو كه ميوانهكه پيمل به مانهوه بكات و له كهري شهيتانى دابه زيني، بهلام ميوانهكه له سه ر پويشتنهكهى سوور بوو، بويه ئهويش ئيتير پيداگرى نه دهكرد. له دلى خويدا گوتى: «رهنگه من به هوى پيرييهوه ترسه نوك بوويتم و ئه مانه چونكه جوان و جحيلن ترسيان نيبه و دهرون. وا دياره له خويان راده بينن و دهزانن توانايى ئه و پويشتنهيان ههيه. دهيجا دهرون با برۆن، ئاوا لانيكه م ئيمهش له كاتى خويدا دهخه وين و درده سه ريشمان كه متره!»

پترووخاش بیرى له خهتەر دهکردهوه، بهلام چونکه ریگاکانی ئەو ناوچهیه به باشی شارەزا بوو، ورهى وهبەر خۆی دهننا. جگه له وهش بیرى له شیعرهکهى پاقل سین دهکردهوه و شادی و نهشه دلای دادهگرت: «بهفر به دم بارووشکهوه سهرى له ئاسمان دهسوئ» چونکه ئەو شیعره راست نیشاندهرى ئیستای زستان و بیابان بوو. لهو ناوهدا تهنیا نیکیتا بوو که ههزى له رۆیشتن نهبوو، بهلام ئەو لهمیژ بوو خوو بهوه گرتبوو که گوئ به ههز و ئارهزووی خۆی نهدا و پى به جهرگی خۆیدا بنی و گوپرایهلی خهلكی بی. بهو شیوهیه خۆیان ناماده کرد و هیچ کهس بو رۆیشتن بهرگری لی نهکردن.

(۵)

قاسیلی ئاندريئ فیچ که لهو تاریکیهدا کاشهکهى به باشی نهدهدی خۆی گهيانده لای و سوار بوو و ههوساری به دهستهوه گرت.

دهنگی ههآینا: «له پيشمانهوه برۆ!»

پترووخا که له نیو کاشه پان و کورتهکهى خۆیدا له سهر چۆک دانیشتبوو، دهنگی ماینهکهى دا و وهپئ کهوت. ئەسهپه کویت که له پيش خۆیهوه بۆنى ماینهکهى ههست پئ کردبوو، ماوهیهک بوو دهیحیلاند و چهپۆکانی دهکرد، به پرتاو به دوایدا غاریدا و دوو کاشه پیکهوه له ههوشهکه چوونه دهري و دیسان به کۆلانی گوندهکهدا تیهپین و هه به ئەو ریگایهدا رۆیشتن که پيشتر پیندا تیهپیبوون، به لای ئەو ههوشهیهدا رۆیشتن که جلهکانی لی ههخرابوو و بهدهم باوه قۆل و تهشکی خویان به یهکدا دهدا، ههروهها به لای ئەو ئەمبارهدا تیپهپین که بارن ههتا بنمیچهکهى بهفری تیپهستاوتبوو و سهربانهکهشى ئەژنویهک بهفری له سهر بوو، دواى ئەوه گهیشتنهوه لای ریزه داربیهکه که گفه و هاژهی با وهقرچهقرچی خستبوون و دهنووشتانهوه و ههلهدستانهوه. که گهیشتنه دهشتی باگر، لرفه و هاژهی با له سهر و خوارهوه تینان رۆدههات و دهتگوت کهوتونهته نیو گیزهنى دهريایهکی بهسام و پرشهپۆلهوه. بایهکهى هینده به قهوهت بوو کاتیک له لاتهنیشتهوه لیی دهدان خهریک بوو کاشهکه به لادا بخات و ئەسهپهکه له رهوگهى خۆی بهدهر بکات. پترووخا ماینه رهسهنهکهى خۆی به لۆقهیهکی خیرا لیدهخوری و به شادی و نهشهیهکی زۆروهوه دهقیژاند و ئەسهپه کویت به دوایدا غاریدهدا.

نزیکه‌ی ده خولهک بهو شیوه‌یه ریگیان بری، پترووخا ئاوری دایه‌وه و به دهنگی بهرز شتیکی گوت. به لام بایه‌که‌ی هینده به‌قه‌وه‌ت بوو که نه قاسیلی ئاندری فیچ و نه نیکیتا گوییان له دهنگی نه‌بوو. به لام تیگه‌یشتیبون که گه‌یشتوونه‌ته سه‌ری پیچه‌که و هه‌رواش بوو، چونکه پترووخا به لای راستدا بایدایه‌وه. بایه‌که‌ی دیسان له لاتهنیشته‌وه ده‌هات و له‌گه‌ل ئه‌وه‌ی خه‌ریک بوو کاشه‌کان هه‌لگنریته‌وه، خو‌ی به سینگ و لاجانگیا‌ندا د‌دا و له‌رزی ده‌خسته هه‌ناویانه‌وه. له لای ده‌ستی راست و له پشت په‌رده‌ی به‌فره‌که‌وه تا‌پویه‌ک ره‌ش ده‌چو‌وه. ئه‌وه‌ش راست داره کوله‌بنه‌که‌ی سه‌ری پیچه‌که بوو.

- ده‌ی که‌وايه لیره‌وه خوداتان له‌گه‌ل بی!

- زور سپاس، پترووخا، زه‌حمه‌تمان دای!

پترووخا ده‌نگی هه‌لینا و گوتی: «باده‌وه و توف و تاریکی سه‌ری گه‌یشتوته فه‌له‌کا!»

قاسیلی ئاندری فیچ گوتی: «گویت لینه نیکیتا، پترووخا شی‌عر ده‌خوینیته‌وه!» پاشان قایشی هه‌وساره‌که‌ی له پشتی ئه‌سپه‌که‌ دا. نیکیتا گوتی: «ئه‌ری، زور کورپیکی گورج‌وگوله. مووژیکیکی خانه‌دانه!» دریزه‌یان به ریگا‌که‌یان دا.

نیکیتا که‌لپۆسه‌که‌ی له خو‌ی پیچا و خو‌ی کوم کرده‌وه و ملی ئه‌وه‌نده برد به ناوه‌وه‌دا ریشه‌ قوله‌که‌ی به‌رملی داپۆشی، بیده‌نگ دانیشت و هه‌ولێ د‌دا ئه‌و تین و گه‌رمایه‌ی که له مالی پیره‌پیاو به خواردنه‌وه‌ی چایی له ناخیدا کوی کردبو‌وه له ده‌ستی نه‌دا. هیلێ راستی مالبه‌نه‌که‌ی له پیش خو‌یه‌وه ده‌دی و به‌رده‌وام فریوی د‌دا، چونکه پیی وا بوو شوینی

خیشکی کاشه‌یه‌کی دیکه‌یه و هه‌لبه‌ز دابه‌زی که‌فه‌لی ئه‌سپه‌که‌ی ده‌دی و کلکی که به گریکه‌یه‌وه بۆ لایه‌ک خوار بووبو‌وه و له سه‌روو ئه‌ویشه‌وه که‌وانی دریزی مالبن و که‌له‌ی ئه‌سپه‌که‌ی ده‌دی که به هه‌موو لایه‌ک‌دا ده‌جوو‌لایه‌وه و یالی به دهم بایه‌که‌وه شه‌پۆلی د‌دا و هه‌ر تاوی به لایه‌ک‌دا ده‌که‌وت. هیندی جار کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که سه‌رنجی راده‌کیشا و ده‌یزانی که هیشتا له سه‌ر ریگا‌که‌ن و ده‌بی له جیی خو‌ی نه‌جوولی.

قاسیلی ئاندری فیچ هه‌وساره‌که‌ی به ده‌سته‌وه بوو، به لام ده‌ستی بۆ شل کردبوو تا‌کوو ئه‌سپه‌که‌ی به پیی خو‌ماکی خو‌ی ریگا‌که بدو‌زیته‌وه و لاری نه‌بی. به لام ئه‌سپه‌که سه‌ره‌رای ئه‌و تو‌زه و چانه‌ی گونده‌که، زور شه‌که‌ت و بی‌هیز دیار بوو، له پروی ناچاریه‌وه هه‌نگاوی د‌نا و جار‌جار ویده‌چوو بیهه‌وی به لاری‌دا بروا، به جو‌ریک که چه‌ند جار قاسیلی ئاندری فیچ هینایه‌وه سه‌ر راسته ریگا‌که.

قاسیلی ئاندری فیچ کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که‌ی ده‌بژارد: «ئه‌وه یه‌ک، ئه‌وه‌ش دوو... ئه‌مه‌ش سی...» شتیکیش که له دووره‌وه ره‌شی ده‌کرده‌وه، چاوی تیبری و له دلێ خویدا گوتی: «ئه‌وه‌ش لیره‌واره‌که له پینشمانه‌وه وه‌دیار که‌وت.» به لام ئه‌وه‌ی وه‌کوو دارستان هاتبو‌وه به‌رچاوی ته‌نیا ده‌وه‌نیک بوو. به لای ده‌وه‌نه‌که‌دا تینه‌پرین و نزیکه‌ی سه‌د مه‌تر چوونه پیشی به‌لام ئیتر نه کیله‌داری چواره‌م دیار بوو نه لیره‌واریش وه‌به‌رچاو ده‌که‌وت. له دلێ خویدا گوتی: «ئیت‌ر ده‌بی بگه‌ینه لیره‌واره‌که.» چونکه قو‌دکا و چایی دیوای ده‌روونی گه‌رم داهینابوو، که‌یف‌ساز و به‌نه‌شه ریگیه‌ی ده‌بری و ده‌روه‌ستی نیشانه و کیله‌داری قه‌راغ ریگا‌که نه‌بوو و له‌گه‌ل لیدانی قایشی هه‌وساره‌کان له پشتی ئه‌سپه‌که به‌تاو لینی ده‌خو‌ری

و ئەسپە خۆشبەز و كەويىيەكەش نەرم و لەسەرخۆ، دەرپۆشستە پيشنى و بەو شويىنەدا كە خاوەنەكەى لىي دەخوړى دەرپۆشست، ئەگەرچى دەيزانى ئەو ريگاي پييدا دەرپوا لارينيە و نايانگه پيښته شويىنى مەبەست. نزيكەى دە خولهكى تر ريگايان برى و هەروا شوپنه وارى ليرەوار وەبەرچاو نەدەكەت.

فاسيلى ئاندرى فيچ ئەسپەكەى راگرت و گوتى: «وا دياره ديسان ريگاگەم لى تيكچوو!»

نيكيتا بى ئەو هىچ بللى لە كاشەكە دابەزى و بالتهكەى كە گژەبا هيندى جار لە لەشى توند دەكرد و هيندى جاريش لوى ئاتەگەكانى ليك بلاو دەكرد و دەيوست لە بەرى داكەنى، بە توندى لە خوى پيچا و بە هەنگاوى گورچ و توندوتول وەنيو بەفرەكە كەوت و بە هەموو لايەكدا دەرپۆشست و دەهاتە و دۆزەدۆزەى بوو. سى جار بە تەواوى لە چا و ن دەبوو و ديسان لەولاو هەلتەك هەلتەك دەهاتەو و هەوسارەكەى لە دەستى ئاغاكەى وەردەگرت.

بە لەبزيكى توند و ليرپاوانە گوتى: «دەبى بە لاي راستدا برۆين.» پاشان سەرى ئەسپەكەى بۆ لاي راست سووراند.

فاسيلى ئاندرى فيچ هەوسارى دايە دەستى نيكيتا و دەستە سىر و كەسىرە بوو هەكەنى خوى كرد بە بن باخەليدا و گوتى: «باشە، ئەگەر پيىتوايە دەبى بە لاي راستدا برۆين، برۆ! ماتلى چيى؟ ليخوړه!»

بەلام نيكيتا گوتى نەدايە و بە ئەسپەكەى گوت: «دەى هاوړى، وريەك وەبەر خوت نى و وەريكەو! بزەم چى دەكەى؟» ئەسپەكە ئەگەرچى تاسمەكان لە پشتى دەدران، بەلام هىچ گوروتينيكى وەبەر خوى نەدەنا و

هەروا ورد و لەسەرخۆ هەنگاوى دەنا. هەتا ئەژنوى لە بەفرەكە رۆدەچوو و نارېكوپيىك و بە لەقەلق دەرپۆشست و هەر هەنگاويكى هەلديناىەو و كاشەكەى وەجولەجول دەخست.

نيكيتا كە خەرەزەنگەكەى بە پيشى كاشەكەدا هەلواسيىوو، لىي كردهو و لە پشتى ئەسپەكەى راكيشا. ئەسپى نەجيم و كەوى كە خوى بە خەرەزەنگ نەگرتبوو، تەكانيكى لە خوى دا و دەستى كرد بە لوقە كردن. بەلام زور زوو خا و بۆو و كەوتەو سەر رەوتى پيشوو. پينج خولهك بەو شيوه پيشستن. ولات تاريك بوو، بەفر بە دەم گژەباو شەپولى دەدا و لە خواري و سەرەو تيبان دەهالا و جارى وا بوو تەنانەت خاموتى مالبەندەكە نەدەبيندرا. هيندى جار پييان وا بوو كاشەكە راوہستاو و دەشتەكە بۆ دواو دەخوشى. لە ناكاو ئەسپەكە راوہستا. ديار بوو هەستى بە مەترسيىەك كردهو لە پيش خويەو. نيكيتا ديسان گورچ و چالاک بازى دايە خواري و هەوسارەكەى خستە لايەك و چوو پيشنى، تاكوو هوى راوہستانى كتوپرى ئەسپەكەى بۆ دەرکەوى، بەلام هەركە هەنگاويك چوو پيشنى لاقى خزى، تالار بۆو و هەتا خواري بە تالاروكى رۆشست و خوى بۆ نەگيرسايەو.

بە خوى گوت: «هېي ئەو بۆ كوي! راوہسته!» تالار دەبوو و هەولى دەدا خوى بە شتيكەو گير بكات. بەلام نەيدەتوانى و ئاخري دواى ئەو هى لاقى ئيشى پيگەشست و بريندار بوو، لە نيو كەويلكە بەفرى نيو شيوهكەدا گيرسايەو.

ويستی ههستیتتهوه، پندووه بهفری لیواری كهندهلانهكه داپروخا، هاته خواری و ههتا بهر سینگى كهوته ژیر بهفرهوه و ملیوانهى بالتهكهى پر کرد.

نیکیتا به تهکانیک خوئی له بهفرهكه هینایه دهري و قوچپهى ملیوانهكهى کردهوه، بهفرهكهى داتهكاند و به كهويلكهى بهفر و شیوهكهى گوت: «ناكهسانه، ئاوا لهگه‌ل من هه‌لسوكهوت دهكهن؟»

فاسیلی ئاندرئى فيچ له سهروهه ههراى كرد: «نیکیتا، نیکیتا!» بهلام نیکیتا گوئی نه‌دایه و وه‌لامیشى نه‌دایهوه. خوئی تهكاند و كهوته گه‌ران به دواى خه‌ره‌زه‌نگه‌كه‌دا كه كاتى كه‌وتنه خواری له دهستی په‌ریسو. كه خه‌ره‌زه‌نگه‌كه‌ى دۆزییهوه ويستی هه‌ر له‌و شوینیهوه برواتهوه سه‌رى كه كه‌وتبووه خواری، بهلام هینده لیژ بوو نه‌یده‌توانى و به‌رده‌وام ده‌خزایه‌وه خواری. ناچار بوو هه‌روا به نيو شیوه‌كه‌دا بر‌وا و شوینیک بدۆزیتتهوه كه بتوانى پیندا وه‌سه‌ر كه‌ویتتهوه. شه‌ش كه‌وت مه‌تر دوورتر له‌و شوینیهى كه كه‌وتبووه خواری به هه‌ول و چنگه‌كركى خوئی گه‌يانده‌وه لیواری شیوه‌كه و ئه‌و شوینیهى كه پيى وا بوو ئه‌سپه‌كه‌ى لى راوه‌ستاوه. به‌لام كه چووه سه‌رى، ئه‌سپ و كاشه له هیچ كوئی دیار نه‌بوون. به‌لام چونكه به پیچه‌وانه‌ى بایه‌كه ده‌چووه پیتشى، به‌ر له‌وه‌ى چاوى پینان بكه‌وى، گوئی له دهنگى فاسیلی ئاندرئى فيچ بوو كه بانگى ده‌كرد و ئه‌سپه‌كه‌شى ده‌یحیلاند.

گوتى: «ئه‌وه ديم! ئه‌وه هاتم! بۆ هاوار ده‌كه‌ى؟»

كاتیک گه‌یشته لای كاشه‌كه، تازه چاوى به ئه‌سپه‌كه و فاسیلی ئاندرئى فيچ كه‌وت كه له‌وى راوه‌ستا‌بوون و له به‌رچاوى زۆر زه‌به‌لاحيان ده‌نواند.

فاسیلی ئاندرئى فيچ به تووره‌یى گوراندى به سه‌رىدا: «به لای ناخیرت له كوئی بووى؟ ئاوا خوټ ون كرد! ده‌بى بگه‌ریینه‌وه! ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر بۆ مۆلچانۆفكاش بى!»

فاسیلی ئاندرئى فيچ، من له خودام ده‌وى بگه‌ریینه‌وه. به‌لام كوا ریگاكه؟ ئه‌و شیو و دۆله‌ى من ديم، كه‌نده‌لانیکه بیتوو بكه‌ویه نیوى هاتنه‌وه ده‌ریت مه‌حاله. من وه‌ها كه‌وته‌م نیوى كه خوشم نازانم چۆن هاتمه‌وه ده‌رى!»

فاسیلی ئاندرئى فيچ گوتى: «ده‌ى باشه، ده‌لینى چبكه‌ین؟ خو ناتوانین لیره بمینینه‌وه. ده‌بى خومان بگه‌یه‌نینه شوینیک.» نیکیتا وه‌لامى نه‌دایه‌وه. له نيو كاشه‌كه‌دا پشتمى كرده بایه‌كه و دانیشتم، جزمه‌كانى داكند و به‌فرى نیوه‌كه‌ى داته‌كاندن و مشتیکى كلۆش له ژیر لبادى ته‌ركى كاشه‌كه كیشا ده‌رى و كرده نيو جزمه‌ى چه‌په‌یه‌وه تاكوو كونى ته‌ختى بنه‌كه‌ى بگرى.

فاسیلی ئاندرئى فيچ بیده‌نگ بوو. ده‌تگوت هه‌موو كاره‌كانى به نیکیتا سپاردوه. نیکیتا دیسان چه‌كمه‌كه‌ى له پى كرده‌وه و له نيو كاشه‌كه‌دا لاقى لیک‌بلاو كرد، هه‌وسارى ئه‌سپه‌كه‌ى به ده‌سته‌وه گرت و سه‌رى ئه‌سپه‌كه‌ى سووراند و به قه‌راغى شیوه‌كه‌دا وه‌رى كه‌وت. به‌لام هینشتا سه‌د مه‌تر نه‌رۆیشتبوون كه ئه‌سپه‌كه دیسان له جیى خوئی میخكوت بوو. شیویكى تر له سه‌ر ریگاكه‌یان هه‌لكه‌وتبوو.

نیکیتا دیسان دابه‌زی و به نیو به‌فره‌که‌دا که‌وته گه‌پان. ماوه‌یه‌کی زور به هموو لایه‌کدا هه‌لسوو‌را. ئاخری له لایه‌کی دیکه‌وه، به پیچه‌وانه‌ی ئه‌و شونینه‌ی که لیوه‌ی رۆیشتیوو، گه‌رایه‌وه.

هه‌رای کرد: «فاسیلی ئاندری‌قیچ، زیندووی؟»

فاسیلی ئاندری‌قیچ وه‌لامی دایه‌وه: «ئه‌ری، لی‌ره‌م. ده‌ی خه‌به‌ر چیه‌ه؟ ریگات دۆزییه‌وه؟»

- هیچ شتیگ دیار نییه، تاریکانیکه که‌س سه‌ره‌نده‌ر ناکا. ته‌واوی شیو و دۆله! ده‌بی دیسان به‌ره‌رووی بایه‌که برۆین.»

دیسان سوار بوونه‌وه و رۆیشتن و هه‌میسان نیکیتا باز‌ی‌دایه‌وه خوارئ و له نیو به‌فره‌که‌دا که‌وته گه‌پان، دیسان سوار بۆوه و دیسان دابه‌زییه‌وه و به‌رده‌وام له نیو به‌فره‌که‌دا ده‌گه‌را. ئاخری به هه‌ناسه‌برکئ و هانکه‌هانک هاته‌وه و له په‌نای کاشه‌که راوه‌ستا.

فاسیلی ئاندری‌قیچ لی‌ی پرسى: «ده‌ی چیت کرد؟»

- هیچ، ئیتر برستم لی‌ براوه. ئه‌سه‌په‌که‌ش توانای لی‌ براوه و ناتوانی هه‌نگاو هه‌لینتیه‌وه!

- ئه‌ی چی بکه‌ین؟

- هیچمان له ده‌ست نایه. راوه‌سته با بزائم!

نیکیتا دیسان دوور که‌وته‌وه، به‌لام خیرا گه‌رایه‌وه.

چوه به‌رده‌می ئه‌سه‌په‌که و گوتی: «به‌دوای مندا وه‌ره!»

فاسیلی ئاندری‌قیچ ئیتر ده‌ستووری نه‌ده‌دا، به‌لگوو هه‌رچی نیکیتا ده‌یگوت به قسه‌ی ده‌کرد و قسه‌ی له قسه‌یدا نه‌ده‌کرد.

نیکیتا ده‌نگی هه‌لبرئ: «به‌دوای مندا وه‌ره!» به پرتاو بۆ لای راست رۆیشت و هه‌وساری ئه‌سه‌په‌که‌ی گرت و ئه‌وی به سه‌ره‌ولێژیدا به‌ره‌و لای که‌ویله‌که به‌فریک راکێشا.

ئه‌سه‌په‌که سه‌ره‌تا پی‌ ده‌چه‌قاند و نه‌ده‌رۆیشت، به‌لام دواتر ته‌کانیکی له خۆی دا و ویستی به سه‌ر که‌ویله‌که به‌فره‌که‌دا باز بدا. به‌لام نه‌یتوانی و هه‌تا به‌رملی له به‌فره‌که هه‌لچه‌قی.

نیکیتا گوراندی به سه‌ر فاسیلی ئاندری‌قیچدا که له نیو کاشه‌که‌دا دانیشتیوو و فه‌رمانی پێدا: «دابه‌زه!» خۆشی شانی دایه به‌ر یه‌کێک له مالبه‌نه‌کان و به‌رزی کرده‌وه تاکوو قورساییه‌که‌ی له سه‌ر ملی ئه‌سه‌په‌که لاچی و به ئه‌سه‌په‌که‌ی گوت: «کاریکی زور دژواره هاورئ. وا نییه؟ به‌لام چارمان نییه! ته‌کانیکی تر له خۆت ده! ته‌نیا ته‌کانیکی چکوله!» ئه‌سه‌په‌که ته‌کانیکی له خۆی دا و دیسان ته‌کانیکی تر، به‌لام نه‌یتوانی له به‌فره‌که بیته ده‌ری، زیاتر به نیویدا رۆچوو، ده‌تگوت له بی‌ری ئه‌وه‌دایه چیکا.

نیکیتا هه‌روا ئه‌سه‌په‌که‌ی هان ده‌دا و ده‌یگوت: «ده‌ی براکه‌م، خۆ ئاوا نابئ! ده‌بی بینه‌ته‌وه ده‌ری، ده‌ی ته‌کانیکی تر له خۆت ده!»

نیکیتا دیسان شانی دایه به‌ر مالبه‌نه‌که و به‌رزی کرده‌وه. فاسیلی ئاندری‌قیچیش شانی دایه به‌ر مالبه‌نه‌که‌ی ئه‌وبه‌ر و به‌رزیان کرده‌وه. ئه‌سه‌په‌که سه‌ری راوه‌شاند و له ناکاو ته‌کانیکی له خۆی دا.

نیکیتا ده‌نگی هه‌لینا: «یا ئه‌للا، مه‌ترسه، نوقم نابئ! مه‌ترسه!»

ئه‌سه‌په‌که ته‌کانیکی توندی له خۆی دا و دووباره و سه‌ی‌باره هه‌تا ئاخری توانیی له کوما به‌فره‌که بیته ده‌ری، دوای ئه‌وه‌ی هاته ده‌ری راوه‌ستا و ده‌ستی کرد به هه‌ناسه‌برکئ و خۆی راوه‌شاند تاکوو به‌فره‌که

له خۆی بته کینن. نیکیتا پالی به کاشه که وه دهنه و دهیویست له به فره که ی دهره نینته وه، به لام قاسیلی ئاندری قیچ هینده ماندوو بووبوو و به و دوو بالته که لپوسه وه که وتبووه هانکه هانک و هه ناسه برکی ته نانه ته نهیده توانی ههنگاو یک هه لینیته وه. به شل وشه ویقی ته کانیک ی له خۆی دا و له نیو کاشه که دا خۆی مه لاس دا.

ئه و شاله ی که له گونده که له ملی هالاندبوو کرده یه وه و گوتی: «با توژی پشوو بدهم، خۆ مردم.»

نیکیتا گوتی: «باشه، تو هه ره له وئ وهر که وه، قهینا کا. تو پشوو بده، من کاشه که لیده خورم.» هه وساری ئه سپه که ی گرت و کاشه که ی نزیکه ی ده ههنگاو برده خورای و پاشان هیندیگ سه ره و ژور هه لکشا و له وئ راوه ستا.

شوینیک که نیکیتا لینی راوه ستابوو، نیو شیو و دۆل نه بوو که باړن بکات و وه ژیر به فر بکه ون، به لکوو له خوارووی شیوه که وه هه لکه وتبوو و تا راده یه ک جیگا که یان په نابا بوو. چه ند خوله کیک بوو ده تگوت بایه که ی خسته وه و وه ک پشوو گفه و هاژه ی نه ده هات. به لام ئه و ئارام بوونه وه یه ی زوری نه ده خایاند و زریان و باده وه، وه ک ئه وه ی بیهه وئ تۆله بکاته وه، زور توند و به قه وه ته هه لیده کرد و به فره که ی به رقیکی ئه ستوو و شه ی تانییه وه راده مالی و گیژی ده دا. یه کیک له و گه رده لول و باده وه و باسریشکانه کاتیک هه لیکرد که قاسیلی ئاندری قیچ دوا ی ماوه یه ک پشوو دان له کاشه که دابه زیبوو تاکوو له گه ل نیکیتا قسه بکا و لینی پرسی چبکه ن. هه ردووکیان به ناچاری خۆیان کوشمه له کرد تاکوو ته وژمی گزه با و باده وه هینور بینه وه. ئه سپه که ش دیار بوو دلگرانه و

تۆف و به ند ترسی خسته ته دلیه وه، گوچکه ی داته پاندبوو و سه ری راده وه شانده. کاتیک لرفه و هاژه ی باده وه توژی نیشه وه، نیکیتا ده سکی شه کانی دا که ند کردی به ژیر پشینه که یدا و توژی هووی له دهستی کرد، پاشان دهستی کرد به کردنه وه ی تاسمه ی خامو ته کان.

قاسیلی ئاندری قیچ لینی پرسی: «ئه وه چی ده که ی؟» نیکیتا به له بزیک که ده تگوت داوای لیبوردن ده کا گوتی: «خه ریکم ئه سپه که ده که مه وه. ئیتر هیچمان پی ناکرئ! خۆ توانمان نه ماوه و برستمان لی براوه.»

. یانی ئیتر ناتوانین خۆمان بگه یه نینه شوینیک؟ نیکیتا ئه سپه که ی پیشان دا، که سه ری دانه واندبوو و که وی و گوئ له مست به ره و روویان راوه ستابوو و ئاماده ی هه ر کاریک بوو که لینی بخوازن. خالیگه به عاره قه خووساوه کانی به توندی هه لده ستان و دهنیشه وه، گوتی: «نا، ناتوانین. ته نیا خه ریکین ئه و ئاژه له به سته زمانه سه قه ته ده که یین. بیچاره خه ریکه ده پسئ! ده بی هه تا به یانی لی ره بمینینه وه.» وه ک ئه وه ی گه یشتینیه کاروانسه رایه ک و بیان هه وئ ئه سپه که له کاشه بکه نه وه بۆ ئه وه ی دایکه نه نیو گه وره وه، هه وسار و له غاوه که ی له مل و ده می دامالی.

قاسیلی ئاندری قیچ گوتی: «شه وئ لی ره قرمان نایه؟» . ره نگه قریشمان بی. به لام هیچ چاره یه کمان نییه. ئه گه ر کاریکی له وه باشترت پی شک دی فرمووا!»

(٦)

فاسیلی ئاندری قیچ به دوو بالتهی که لپوسه وه به تاییه ت دواي
هه و لدانیکی زور له نیو کوما به فره که دا گهرمی بووه، به لام چونکه
بووی دهرکه وت دهیج به راستی شه وی له نیو نه و به فرهدا بمینیتیه وه،
ههستی کرد ته و ژمی سه رمایه ک له موعه ره ی پشتی گه راوه. له نیو
کاشه که دا دانیشت و جگه ره و شقارته یه کی له گیرفانی دهرهینا و
خوی پیوه سه رقال کرد تا کوو توزی ئوقره بگری.

نیکیتا له و کاته دا هه سپه که ی ئازاد کرد و ته نگه و که ژووی لی
دامالی و تاسمه ی زینه که ی له پشتی کرده وه، هه موو یه ره ق و
شته کانی لی جیا کرده وه و له ته و اوی نه و ماوه یه دا به رده و ام قسه ی
له گه ل دهر کرد و دلخوشی ده دایه وه و وره ی وه به ر دنا.

هه سپه که ی له نیوانی مالبه نه که هینایه دهری و گوتی: «زور چاکه
وه ره دهری، وه ره دهری، لیره ده ته به ستمه وه. کات بو ده که مه
خورجینه که وه و هه و ساره که ت له سه ر داده مالم. شتیک بخوی توزی
تینت وه به ر دیته وه!» نه و قسانه ی دهر کرد و نه وه ی ده یگوت ده یکرد.

به لام دیار بوو به قسه کانی نیکیتا ئاسوده نابی و ئارام نه ده بووه
و نه مپا و نه و پای دهر کرد و سمی له به فره که ده کوتا. پشتی له بایه که
دهر کرد و خوی به کاشه که وه دهنووساند و سه ری له قولی نیکیتا
هه لده ساوی.

دهتگوت قهستی ته نیا نه وه یه دهستی نیکیتا نه گیریتیه وه و نه و ئالفه ی
له به رده میدا گرتوویه تی به ئیشتیاوه ده می بو به ری، بویه قه پالیکی

لیدا، به لام دواتر دهتگوت ده زانی ئیستا کاتی له وه ر نییه و کاریکی
پیوستریان له پیشه، بویه ده می شل کرد و ئالفه که با بردی و به
سه ر بوو به ری به فره که دا بلاوی کرده وه.

نیکیتا گوتی: «ئیستا ده بی نیشانه یه ک بچه قینین.» لای پیشه وه ی
کاشه که ی به ره و پرووی با به رز کرده وه و مالبه نه کانی به قایشی
زینه که پیکه وه به ست، به رزی کرده وه و پالی به به شی لای پیشه وه ی
کاشه که وه دا و گوتی: «ئیستا ئیتر نه گه ر به فر و بارن دامانپوشی
خه لکی نیشانه که مان ده بینن و له ژیر به فره که دهرمان ده هیننه وه!»
دهستکی شه کانی پیکدادا و دیسان له دهستی کرده وه. «نه مه کاریکه
که پیشینانمان گوتوویانه حه تمه ن ده بی بیکه یین.»

فاسیلی ئاندری قیچ قوچیه ی بالته که ی کرده وه و هه لیکیشا تا کوو
سه ری داپوشی و هه ناسه ی بچیتیه وه نیو سینگ و به روکی و کزه با
به فره که نه دا به سه روگو یلا کیدا. لقه شه مچه کانی له دواي یه ک به
قوتووه پولا یینه که یه دا دهینا. به لام دهستی ده له رزی و لقه شه مچه کان
به ر له وه ی هه لبن، ده کوو ژانه وه یان کاتیک هه لیش ده بوون به ر له وه ی
بگاته جگه ره که ی، بایه که ده یکوو ژانده وه. ئاخری لقیگ گرتی و بو
ساتیک تیسکی ملیوانه ی بالته که ی و دهستی و نه نگوستیله
ئالتوونه که ی که له قامکی زهرنه قووته یه دا بوو و کا و ئالفی
وه دهرکه وتوو له ژیر به ره که و به فری به رده می پرووناک کرده وه و
جگه ره که ی داگیرسا. فاسیلی ئاندری قیچ تامه زروویانه دوو مژی قولی
لیدا و دوو که له که ی هه لمژی بو نیو سییه کانی. ویستی مژی سییه می
لیدا به لام چونکه له سه رمانا لیبی ده له رزی، شالاوی گزه بایه که

سیگارەكەى لە لیوی رڤاند و بردى بۆ ئەو شوینەى كە كا و ئالفەكەى دەبرد.

بە لەبزیكى لیبراوانەوە گوتى: «دەى، وا دیارە دەبى ئەمشەو لیترە بمینینەو! چارمان نییە، جگە لەوە چیمان لە دەست دى؟ كەوايە با بخەوین! راوہستە، دەبى ئالایەك بۆ نیشانە بچەقینین.» ئەو شالەى كە لە ملی كردبوو و خستبوویە نیو كاشەكەوہ هەلیگرت، دەستكیشەكانى داكەند و لە سەر بەشى پێشەوہى كاشەكە راوہستا، لە سەر نووكى لاقى خۆى بەرز كردهوہ تاكوو دەستی بگاتە قايشى زینەكە و شالەكەى توند لە سەرى مالبەنەكە گریدا، دواى ئەوہى بەستى، شالەكە خیرا دەستى كرد بە شەكەشەك و شیتانە شەقەى دەهات و بە دەم بايەكەوہ سەماى دەكرد هیندى جار خۆى بە مالبەنەكەوہ دەنووساند و هیندى جاریش خۆى دەدایە دەست گزەباكە و وەك بايەوان دەشەكایەوہ.

قاسیلی ئاندرى قیچ كارەكەى خوى پەسند كرد و گوتى: «بروانە چەندە باش دەرہات! زۆر چاكە، ئیستا ئەگەر لە پەناى یەك دانیشتبایەین گەرمتەر دەبووینەوہ، بەلام خۆ جیگا نییە.»

نیکیتا گوتى: «تو خەمى منت نەبى! من جیگایەك بۆ خۆم دەدۆزمەوہ. سەرہتا دەبى ئەسپەكە داپۆشم. بەستەزمانە هەموو گیانى لە ئارەقەدا خووساوە. راوہستە بزەنم.» هات بۆ لای كاشەكە و گوتى: «ئەوہ بدە بە من!» سووچى بەرەكەى گرت ولە ژیر پێى ئاغاكەى دەرکیشا.

دوووقەدى كرد دواى ئەوہى لەغاوہكەى لە دەمى ئەسپەكە دەرہینا و زینەكەى لە پشتى كردهوہ، بەرەكەى دا بە پشتیدا زینەكەى لە سەر

پشتى دانایەوہ و توند بەستى و دیسان لەغاوہكەى لە دەمى كردهوہ و گوتى: «فەرموو سەرزل، ئەمجار ئیتر سەرما ت نابى!» نیکیتا دواى ئەوہ دیسان هاتەوہ بۆ لای كاشەكە و گوتى: «خۆ تو پێویستت بە لبادەكە نییە، لەگەل تۆزى كا بیدە بە من!»

لبادەكە و باوہشیک كۆلۆشى لە ژیر قاسیلی ئاندرى قیچ دەرکیشا و چووہ پشت كاشەكە، لە نیو بەفرەكەدا قوولكینى هەلكەند و كایەكەى تیدا راخست، كلاوہكەى تەواو داكیشا و هەتا بەرچاوى داپۆشى، بەلتەكەى توند لە خۆى پێچا و لبادەكەى بە سەر خۆیدا دا، لە سەر كایەكە دانیشت و پالى بە پشتى دارینەى كاشەكەوہ دا، بەو شیوہیە لە باوہشى بەفر و گزەبادا ئۆقرەى گرت.

قاسیلی ئاندرى قیچ بە چاویكى سووك و توانج نامیزەوہ دەپروانییە ئەو كارانەى نیکیتا و سەرى راوہوشاند. لە سەریەك بە چاوى سووك لە كرێكار و وەرزیڕەكانى دەروانى و ئەو نەخویندەوارانەى بە گەوج و بى شعور دەزانى. ئاخىرى خۆى مەلاس دا و بۆ خەوتن خۆى ئامادە كرد. ئەو كا و كۆشەى لە تەركى كاشەكەدا مابوو تەختى كرد و لەگەل ئەوہى زۆرتى كۆشەكەى خستە ژیر پشت و كورته كەلەكەى، دەستكیشەكانى لە دەستى كرد و جیگای سەرى لە سووچى كاشەكە و شوینىك كە پەنابا بوو، توند كرد و جوولەى لە خۆى برى.

بەلام خەوى نەدەهات، خۆى راكیشابوو و بیری دەكردەوہ و بیری و خەيالى تەنیا لە دەورى شتىك دەسوورایەوہ كە تا قە ئامانج و مانای ژيان و تەنیا هەوینى دلخۆشى و غوروورى بوو، ئەویش ئەمە

بوو که تا ئیستا چهندهی مال و سامان پیکهوه ناوه و له داها تووشدا دهتوانی چهندهی دیکه بهدهست بینی، خرم و ناشناکانی چهندهیان پاره و سامان پیکهوه ناوه و پیکهوهی دهنین و ئهویش نابی لهوان بمینتتهوه و دهبی لهوان زیاتر بهدهست بینی و وهپیشیشیان بکهوئ. کپینی دارستانی گوریاشکینو بو ئه و زور گرینگ و بهنرخ بوو. هیوادار بوو بهو مامهلهیه به جاریک ده هزار رۆبل قازانج بکات، دهستی کرد به حساب کردنی نرخی دارستانهکه که پایزی رابردوو هاتبوو و دارهکانی دوو دسیاتینی یهک به یهک ژماردبوو، له زهینی خۆیدا لیکی ده دایهوه و له دلی خۆیدا گوتی: «داربه پرووهکان بو خیشکی کاشه دهنالی! ههلبهت بو دهستهک و ئالووداری خانووبه رهش زور باش و بهکه لکه. له هه دسیاتینیک به پادهی سی ساژین ئیزنگم بو دهمینتتهوه. یانی هه دسیاتینهی دووسه و بیست و پینج رۆبلم قازانج پیدهگه بینی. دارستانهکه له سه ر یهک په نجا و شهش دسیاتینه، یانی ده بیته په نجا و شهش دانه سه د رۆبلی و په نجا و شهش دانه سه د رۆبلی و په نجا و شهش دانه ده رۆبلی و په نجا و شهش دانه ده رۆبلی و په نجا و شهش دانه پینج رۆبلی.»¹⁴ ههروهها حیسابی کرد که نرخی فروشتنی داری لیره واره که له دوازه هزار رۆبلی تیده په پین. به لام به بی چورتکه نهیده توانی حیسابی بکا که بری پاره که ده بیته چه ند رۆبل. «به لام هه رچونیک بی، ئه و ده هزار رۆبلی داوای کردوو نه نایده می. لانی زور هه شت هزار رۆبلی

14 فاسیلی ئاندروئ فیچ به شیوهی چورتکه ژمارهکانی پیکهوه کو ده کردهوه.

دهدهمی، چونکه نابی پرووته نهکانی¹⁵ حیساب بکات. سمیل چه ورانه یه که دهدهم به پیوه ره که و سه د یان سه د و په نجا رۆبل دهنیمه گیرفانی، تاکوو پرووته نهکان پینج دسیاتین حیساب بکات و دارستانه که به هه شت هزار رۆبل ده کرم. سی هه زار رۆبلی پاره ی نه غد دهدهمی، ئهوی دیکه شی ده که مه قه رز. ئه گه ر چاوی به پاره بکهوئ نه رم ده بی و زمانی ناگه ری! که گه یشته ئیره، دهستیکی به جزدانه که ی باخه لیدا هینا. «ته نیا خودا ده زانی چون سه رمان لیشیوا و ئاومان به سه ر هات، ئه گه ر ریگا که مان لی نه شیوا یه ئیستا گه یشتبووینه لیره واره که و لای ژووری میشه قاکه و دهنگی وه پینی سه گه کانمان ده بیست. به لام ئه و دوا بر اوانه کاتیک وه پینه که یان که لکی هه بی ده میان ره ق ده بی و نووزه یان ده رنایه.» ملیوانه ی بالته که ی له به ر گو یچکه ی لابر د و گو یی شل کرد. به لام جگه له گفه ی با و شه که شه کی شاله که و ترپه ی کلوی به فر که با به کاشه که یدا ده کیشا، هیچ دهنگی تر نه ده هات. دیسان ملیوانه ی بالته که ی هه لکیشایه وه و سه ر و گو یچکه ی داپوشی.

«ئه گه ر بمزانیبایه ئاوی لی دئ، شهوی لهوی ده مامه وه! به لام خو جیاوازی نییه، خو ئه مشه و نه گه یشتینی، سه بی نی هه ر ده گه ی نی. ته نیا رۆژیکمان له کیس چوو. به و هه و تووش و توفوبه نده خه لکی شاریش له مال نایه نه ده ری و ناگه نه ئیره مامه له که م له چنگ ده ره ی ن. «وه بی ری هاته وه که رۆژی تویه م کاتی وه رگرتنی

15 پرووتهن: به شیک له دارستان که داری لی شین نه بووه یان بریویانه.

قهرزهكەى لە كابرأى قەسابە كە مەر و كاوپرى پى فرۆشتبوو. «دەيوست خۆى پارەكە بىنى. ئىستا كە خۆم لە مالمەو نىم خۆ ژنەكەم نازانى حىسابەكە چەندەيە و پارەكەى لى وەرگرى. ژنەكەم زۆر نەزان و نەخویندەوارە، نازانى چۆن لەگەل خەلكى هەلسوكەوت بكات.» وەبىرىشى هاتەو كە پوژى رابردوو ژنەكەى نەيتوانىبوو لەگەل سەرۆكى پۇلىسى ناوچەكە قسە بكات كە بە ميانى هاتبوو مالمەكەيان. «دەى ژنە ئىتر! خۆ لە هىچ كوئى ئەو شتانەى نەديوە تاكوو فىر بى و پوو بكرىتەو!» سەردەمى باوكم مەگىن مالمەكەى خۆمان چۆن بوو؟ مالى مووژىكىك بوو كە بتسووتاندبايە بوسوئى لى هەلنەدەستا و شەرەكەلى تىدا بكرايە زەردى پووشىكمان لى نەدەكەوت. دار و نەدارمان ئەمبارىك و مسافىرخانەيەك بوو، هەر ئەو و بەس. من لە ماوەى پازدە سالدا گەيشتمە ئىرە و ئەو مال و سامانەم پىكەو نا. دووكانم هەيە، دوو قاووخانە و ئاشىكى گەورە و سايلىوئەك و دوو پەلە زەوى كە داومە بە ئىجارە. مالى خۆم هەيە بە ئەمبارى گەورەو!» مال و سامانەكەى لىكەدەدایەو و شانازى بە خۆيەو دەكرد. «ئەوانە هىچى پىوهندى بەو مىراتەو نىيە كە لە باوكم بۆم ماىتەو. ئەمرو لە تەواوى ناوچەكەدا لە من دەولەمەند و ناوبەدەرەوتر كەس نىيە، بىرخوونوؤف! جا ئەوەش لە خورا نىيە، من مېشك كار دەكا و تىدەگەم و دەزانم چىكەم! كار دەكەم بەلام نەك وەكوو خەلكى، من نە تەمبەل و تەووزەلم و نە وەك ئەو گوندنىشانەش مېشكبوؤش و بىشعوورم. من شەوانەش داناكەوم و هەلدەسووپىم. هەوا خۆش بى و توفوبەند و رەشەبا بى گويم لى

نىيە و بە دواى كاردا دەپۆم. پىاو ئەگەر ئاوا بى هەمىشە كارى بە دەستەو دەى و سەرکەوتوو دەبى. خەلكى پىيان وايە كارى پارە پەيدا كردن هەروا گالتهيە، دەبى بزانى تووہكەى داچىنى و وەك گيا شىن بى! بۆ پارە پەيدا كردن تەنيا ئارەق رشتن و خۆماندوو كردن شەرت نىيە، دەبى مېشكىشت وەكار خەى. شەوى لەو سەحرايە پوژ دەكەمەو و ناخەوم، خۆ لىم كەم نايىتەو.» لووت بەرزانە بە خۆى گوت: «هيندە بىر دەكەمەو دەلىى بالىفىكى پر لە فكرە لە نىو سەردما تل دەخوا، نەك سەرى من لە سەر بالىفى نەرمونيان بى! خەلكى پىيان وايە پىاو بە بەخت و ناوچاو دەبىتە مال و كەسايەتى وەدەست دىنى! وەك مىروونوؤف. ئىستا بۆتە مليونىر، بۆ؟ چونكە لە قەدىمەو گوتوووانە دەستى ماندوو لەسەر زگى تىرە! تەنيا خودا رەحمى بكردايە و ئەمشەو لەو تەنگانەيە رزگارمان بوايە!»

بىرى ئەوەى كە ئەويش لەوانەيە وەك مىروونوؤف كە بەوپەرى دەستەنگىيەو دەستى پىكردبوو و ئىستا يەكىك لە ساماندارەكانى ناوچە بوو، ئەمىش لە داهاوويەكى نزيكدا رەنگە بىتە مليونىر، هيندەى تووشى هەيەجان كرددبوو كە هەستى كرد پىويستى بە كەسىكە قسەى لەگەل بكات. بەلام بە داخەو كەسى نەبوو كە دەردەدلى لەگەل بكات و لەگەلى باخىوئ. ئەگەر بىتوانىبايە خۆى بگەينىتە گورىاشكىنو، لەگەل ئاغاي ئەوى قسەى دەكرد و بوى باس دەكرد كە كىيە و چىي كردوو.

لەگەل ئەوەى گوئى لە گفە و هاژەى با بوو كە وەك قامچى بە پىشەوەى كاشەكەدا دەكىشرا و خواری دەكردەو و كلووى بەفرى

دههینا و به کاشه کهیدا ددا، له بهر خوویه وه گوتی: «په ککو له و گژد بایه! له وانه یه وا بکه وینه ژیر به فیره وه که به یانی به هیچ جوړیک نه توانن دهرمانهیننه وه.» راسته وه بوو و چاوی له دهوروبه ر کرد. له نیو گیتز و خولی به فر و باده وه و تاریکیدا سه ری ئه سپه که و پشتی که په شتر له دهوروبه ر بوو، هه روه ها به په که ی سه ریشتی که به دم باوه ده جوولا و کلکه بژه که ی به گریکه یه وه به دست باوه راده وه شا، که و ته به رچاوی و جگه له وهش هه موو دهوروبه ر له گشت لایه که وه له پاش و له پیشه وه هه موو جینه ک به شیوه یه کی یه ک شکل و یه کهاوی خو ی دهنواند و شه وه زهنگ و ره شه با و باده وه به سه ر هه موو ده شته که دا زال بوو، تاریکیه که هیندی جار که متر ده بووه و هیندی جاریش ده بووه بلقه تاف و نهنگو سته چاویک چا و چاوی نه ده دی.

دیسان به خو ی گوت: «چ هه له یه کم کرد که نه قلی خوم دایه دست نیکی تا. ده بوو رانه وه سستین و دریزه مان به ریگا بدایه. ئاخری ده که یشتینه شوینیک. ته نانه ت دهمانتوانی بکه ریینه وه بو مؤلچانو فکا و له مالی تاراس بخواین. نا، ئاوا ناچارین هه تا به یانی له و به سه ر ما و توفو به نده هه لله رزین. به لام من ئیستا له بیری چیدا بووم که که ی شتمه ئیره؟ به لی، دهمگوت خودا به ره که ت به سه ر مروقه ئازا و به کاره کاند دهریزئی، نه ک ته مبه ل و قوون گران و می شک بو شه کان! چونه جگه ره یه ک داگیر سینم.» دانیش ت و قوتووی جگه ره که ی دهرهینا، خو ی دانه واند و به ئاته که که ی په نابایه کی بو جگه ره که ساز کرد، هه نیشکی نایه سه ر ته رکی به کا داپوشراوی کاشه که، به لام بایه که هه ر جارهی له که لینیکه وه هومنه ی بو ئاوره که دینا و لقه شه مچه که ی

ده کوژانده وه. ئاخری قاسیلی ئاندری فیچ به هه ر فیل و ته گبیریک بوو توانی به سه ر بایه که دا زال بی و جگه ره که ی داگیرساند. له وه ی که توانی بووی ئه و کارهی هه زی لی بووه بیکات، کردوویه تی که یفی ساز بوو، ئه گه رچی دوو که لی جگه ره که زیاتر به بایه که ده برا و ئه و نهیده توانی له سه مژ زیاتری لی بدا. به لام تا راده یه ک هاته وه سه رخو و ئوخز نیک گیانی داگرت. جاریکی تر خو ی به پشتدا خسته وه و پالی به لای پیشه وه ی کاشه که وه دا و بالته که ی توند له خو ی پیچا، دوا ی توزی خو مات کردن دیسان که و ته وه سه ر ریچکه ی بیره وه ریبه کانی و که و ته گه ران به رابردووی خویدا و هه روه ها خه یال پلاو و پیلان و بهرنامه بو داهاتووی. به لام له ناکاو بی ئه وه ی خو ی بیه وه ی چاوه ی زانیاریه کانی تاریک داگه را و خه وی لیکه وت.

دوا ی ماوه یه ک له ناکاو وه ک ئه وه ی شتیک دایچله کاند بی، له خه و راپه نی. جا نهیده زانی ئه سپه که به ددان کلوشی ژیری دهرکی شابوو یان شتیک تر له ناخیدا جوولاند بووی. به لام ئیستا که له خه و راپه ری بوو دلی هینده به پرتاو لینده دا که پیی و ابو کاشه که له ژیریدا ترپه ی دی. چاوی هه لینا. دهوروبه ری هه روه ک خو ی وا بوو و گو رانی به سه ردا نه هاتبوو. ته نیا سه حرا که توزی روونا کتری دهنواند. پیی و ابو خه ریکه روژ ده بیته وه. له دلی خویدا گوتی: «هه وا خه ریکه روونا ک ده بیته وه، وا دیاره هینده ی نه ماوه روژ بیته وه.» به لام خیرا وه بیری هاته وه که ئه م روونا کییه تریفه ی مانگه، هه ستا و دانیش ت، سه ر هتا چاویکی له ئه سپه که کرد. به سته زمانه هه روا پشتی له بایه که کرد بوو و به پیوه له بهر ته وژم و توفی سه ر ما ده له رزی. لویه کی

به‌رکه که نیکیتا دابووی به سهر پشتی ئه‌سپه‌که‌دا به‌فر دایووشیبوو و بایه‌که هه‌لگیرابوو و له‌غاوه‌که له‌دهمی دامالدرابوو. سهری ئه‌سپه‌که که به‌فر دایووشیبوو له‌گه‌ل چه‌تری یالو‌بژی که به‌دهم باوه ده‌جوولا، جوانتر دیار بوو. فاسیلی ئاندری‌فیچ دانه‌وی و چاوی له‌پشتی لای پیشه‌وه‌ی کاشه‌که کرد. نیکیتا هه‌روه‌ک پیشوو خۆی کوشمه‌له‌کردبوو و له‌حه‌وسالان راست بووبوو. لاق‌وقولی و لباده‌که‌ی که تیی پیچابوو هه‌موو که‌وتبووه ژیر به‌فره‌وه. فاسیلی ئاندری‌فیچ به‌خۆی گوت: «ئه‌و چاره‌په‌شه سهرما ده‌یبا! بیچاره‌جکینکی ئه‌وتوشی له‌به‌ردا نییه. هه‌ر ئه‌وه‌ی ماوه‌خوینی ئه‌وه‌شم بیته‌مل. ئاخ له‌دهستی ئه‌و گوندنشینه‌گه‌مژه و بی‌شعوورانه! به‌راستی نه‌خوینده‌واری به‌لایه‌کی گه‌وره‌یه!» فاسیلی ئاندری‌فیچ ئه‌وه‌ی گوت ده‌یویست به‌رکه‌که له‌ئه‌سپه‌که‌بکاته‌وه و له‌نیکیتای بیچی. به‌لام به‌و سهرمایه‌هه‌ستان له‌جیگای خۆی و گه‌ران به‌ملا و ئه‌ولادا زور دژوار و ناخۆش بوو، جگه‌له‌وه‌ش ده‌ترسا ئه‌سپه‌که‌له‌سهرمانا بتوین. «هه‌ر نازانم من بو ئه‌وه‌م له‌گه‌ل خۆم هینا؟» ژنه‌که‌ی خۆی وه‌بیر هاته‌وه که ئیتر دلی پیتی نه‌ده‌کرایه‌وه و له‌به‌رچاوی که‌وتبوو، گوتی: «هه‌مووی خه‌تای ئه‌و ژنه‌بی‌شعووره بوو!» دیسان له‌شوینه‌که‌ی خۆی پالیدایه‌وه و خالی وه‌بیر هاته‌وه که شه‌ویک ئاوا له‌به‌فر و سهرمادا مابوو و هیچ به‌لایه‌کی به‌سهر نه‌هاتبوو. به‌لام هه‌ر خیراش رووداویکی تری وه‌بیر هاته‌وه و گوتی: «به‌لام سواستیانیشی له‌گه‌لدا بوو که به‌یانی له‌ژیر به‌فریان ده‌رکیتشا ره‌ق هه‌لاتبوو. سهرما بردبووی! ئه‌گه‌ری شه‌وی له‌مۆلچانۆفکا بمابایه‌ینه‌وه تووشی ئه‌و چه‌رمه‌سهری و مه‌ترسییه‌نه‌ده‌بووین.»

بالته‌که‌ی توندوتۆل له‌خۆی پیچا تاکوو گه‌رمای بالته‌که‌له‌پۆسه‌که به‌هیچ جوړیک به‌هه‌ده‌ر نه‌چی و هه‌موو ئه‌ندامه‌کانی له‌شی، مل و لاق و ئه‌ژنۆی گه‌رم دابینن. چاوی قووچاند و به‌هیوا بوو دیسان خه‌وی لی‌بکه‌ویته‌وه، به‌لام هه‌رچی هه‌ولی دا ئیتر نه‌یتوانی خۆی له‌بیر به‌ریته‌وه و به‌پیچه‌وانه‌هه‌ستی ده‌کرد به‌ته‌واوی شاد و به‌نه‌شه‌یه. دیسان ده‌ستی کرد به‌حیساب کردنی قه‌رزه‌کانی که له‌لای خه‌لک بوو و دلخۆش و شایبی به‌خۆ بسکه‌ی سمیلی ده‌هات و به‌خۆیدا هه‌لده‌گوت، به‌لام ترس و داخی ئه‌وه‌ی که بوچی شه‌وی له‌مۆلچانۆفکا نه‌ماوه‌ته‌وه و ئه‌م ریگا پر مه‌ترسییه‌ی گرتۆته‌به‌ر، به‌رده‌وام هه‌وادی خه‌یالی ده‌پساند و به‌دزییه‌وه‌خۆی به‌دل و میتشکیدا ده‌کرد. «ئه‌گه‌ر له‌وی بمابایه‌تمه‌وه ئیستا له‌ژووریکی گه‌رمدا له‌سهر دۆشه‌ک و چرپا خه‌وتبووم. ئیتر خۆم تووشی ئه‌م ره‌شه‌با و تۆف و سه‌رمایه‌نه‌ده‌کرد!» چه‌ند جار خۆی جوولاند و بالته‌که‌ی له‌خۆی پیچا، هه‌ولی ده‌دا بکه‌ویته‌دۆخیکی ئاسووده‌وه و زیاتر خۆی له‌لرغه‌ و کزه‌ی بایه‌که‌بپاریزی. به‌لام هه‌ر کاریکی کرد ئه‌و ئاسووده‌یی و ئۆقره‌یه‌ی ده‌یویست بو‌ی ده‌سته‌به‌ر نه‌کرا. دیسان هه‌ستا و باره‌که‌ی خۆی گو‌ری، شاقه‌لی بالته‌که‌ی له‌لاق‌وقولی پیچایه‌وه و چاوی قونچاند و جووله‌ی له‌خۆی بری. به‌لام لاقی له‌نیو چه‌که‌م قورس و لبادییه‌کاندا گوشاری بو‌هاتبوو و ژانی ده‌کرد یان بایه‌که‌له‌که‌لیتیکه‌وه ره‌خنه‌ی ده‌کرد و خۆی ده‌خزانده‌ژیر جله‌کانییه‌وه، بویه ئۆقره‌ی لی‌ده‌برا و نه‌یده‌توانی له‌سهر باریک به‌جمی. دوا‌ی تاویک خۆمات کردن و چاو نووقاندن ماله‌گه‌رمه‌که‌ی کابرای وه‌رزیری وه‌بیر هاته‌وه و ئه‌وه‌ی که

ئەگەر لەو ئىستاتىستىكا بە خەيالىكى ئاسوودەو خەوتبوو؛ تا دەھات چاوى بچىتە خەو دادەچلەكى و خەفەتەتەك تەنگى بە رۆحى ھەلدەچنى، بۆيە لە داخانا ھەلدەستا و دواى ئەوھى لەعنەتى لە خۆى دەکرد جىنگلىكى لە خۆى دەدا و گەرمتەر خۆى دادەپىچا و ديسان خۆى مات دەکردەوھ.

جاریك پىيى وابوو لە دوورەوھ دەنگى كەلەشیز دەبىستى. دلى خوش بوو. ملیوانەى بەتەكەى لە سەر گوپچكەى لابرە تاكوو باشترى گوئى لى بى و گوئى شل کرد بەلام ھەرچى ھەناسەى راگرت و گوئى راگرت جگە لە لوورە و ھاژەى با و جىرەى مالبەنەكە و شەكەشەكى شالەكە و ترپەى كلووھ بەفرەكان كە لە كاشەكان دەدران ھىچى تری نەبىست.

نىكىتا ھەروا كە خەوتبوو لە سەر بارىك جوولەى نەکردبوو، چەند جارېش كە قاسىلى ئاندرى قىچ ھەراى لى کردبوو وەلامى نەدابووھ. قاسىلى ئاندرى قىچ چەند جار چاوى لە پشت كاشەكە کرد و نىكىتای دى كە گەردالە بەفرىكى ئەستورى لى نىشتبوو و بە دلئىكى پى ئىرەبىوھ گوئى: «مىشىكىشى مىوان نىبە. نىرەكەر ھەر گوئىشى لى نىبە و دەلئى لە بەر تىنى سۆبا خەوتووھ. دەبى خەوى لى كەوتى!»

قاسىلى ئاندرى قىچ نىزىكەى بىست جار ھەستا و خەوتەوھ. ھەستى دەکرد شەو كۆتايى نايە. جارىك ھەستا چاوى لە دەوروبەر کرد و لە دلى خۆيدا گوئى: «ئىستا ئىتر دەبى نىزىكى بەيانى بن. وا چاكە چاوىك لە كاتزمىرەكەم بكەم. بەلام ئەگەر قۆپچەكانم بكەمەوھ لە سەرمانا رەق دەبم. كورپە چش، با تۆزى سەرمام بى، بە جىيى ئەوھ ئەگەر بۆم

دەركەوى نىزىك بەيان بەردانە خەيالى تەخت دەبى و دلم دەحەسىتەوھ. ئەو كاتە ئەسپەكە لە كاشە دەكەينەوھ و وەرپى دەكەوين. «قاسىلى ئاندرى قىچ لە ناخى دلئىدا ھەستى دەکرد كە ھىشتا زۆرى شەو ماوھ و ئەو ترسەى دلى داگرتبوو بەردەوام پەرەى دەساند و خەرىك بوو ھىوابراوى دەکرد، بەلام دەبوىست خۆى لەو راستىيە گىل بكات و خۆى فرىو بدات. بە پارىزەوھ قۆپچە و ئاغزونەى كەلپۆسەكەى كەردەوھ و دەستى کرد بە باخەلئىدا و ماوھىك دەستى لە گوچووئى بە باخەلئىدا گىرا تا ئاخىرى توانى گىرفانى ئىلەگەكەى بدۆزىتەوھ و كاتزمىرە زىوئىنەكەى كە وئىنەى گوئى میناى پىوھ بوو دەرى ھىنا. بەلام بەو تارىكەشەوھ ھىچى بۆ دەرنەدەكەوت. ديسان چۆكى دادا و ھەنىشىكى نايە سەر تەركى كاشەكە و بە بەتەكەى پەناباى دروست کرد وەك ئەو كاتەى جگەرەى داگىرساند شقارتەكەى لە گىرفانى بەتۆكەى دەرھىنا و دەستى کرد بە ھەلكردى لقە شەمچەكان. ئەمجارەيان زىاتر سەرنجى دا و بە قامكى سىرپى لقىكى ھەلبىژارد كە سەرەكەى لەوانى دىكە درشتتر و لەوانى دىكەى زىاترى گوگرد پىوھ بوو. شەمچەكە بە يەكەم رى خشاندن ھەلبوو و سەفحەى كاتزمىرەكەى لە بەر شۆلەى شقارتەكە گرت و چاوى لى کرد بەلام ئەوھى دىتى باوهرى نەکرد. تازە دە خولەكى لە نىوھشەو لادابوو. شەوئىكى درىژيان لەبەر بوو. «پەككوو لەو شەوھ درىژە!» تەزوویەك بە لەشیدا ھات و ھەستى کرد پشتى بۆتە يەك پارچە سەھۆل. قۆپچەكانى داخستەوھ و بەتەكەى توندتر لە خۆى پىچا و خوى خزانەدەوھ سووچى كاشەكە و مات و بىدەنگ ھەلكورما، ھەولئى دا خورراگرانە ددان بە خۆيدا بگىرئ و

چاوه پوانی به یانی بی. له ناکاو له نیوان هاژه و گڼه ی بایه که دا به پوونی دهنگی تازو و گیاندارى بیست، ئه و دهنگه ورده ورده و زیاتر ده بوو و دواى ئه و هوى ته و او دهنگى دهرده که وت و له و دهشته دا ده بوو به زایه له، ورده ورده که م ده بوو و بیدهنگ ده بوو. شکی تیدا نه بوو که ئه و دهنگه لوورده ی گورگه و گورگه ش هینده نزیك بوو که قاسیلی ئاندری فیچ هستی ده کرد چیره ی که لپه و شه ویلاکه ی ده بیستی کاتیک زیرو به می لوورده لووری ده شته که ی داده گرت. قاسیلی ئاندری فیچ ملیوانه ی که لپوسه که ی له سهر گوچکه ی لابرده و به وردی گوئی هه لختست. ئه سپه که ش گوچکه ی قوت کرد بوو و بو لای دهنگه که ئاوری دابوو، کاتیک لوورده ی گورگه که راوه ستا، ئه سپه که سمی له عهرزی ده کوتا و بو وریایی پیدان پر به کونه لووت و لمبوزی ده پیرماند. دواى ئه و هوى قاسیلی ئاندری فیچ نه ک نه ی توانی بخه وئ به لکوو چه جمانی لی هه لگیرا. هه رچی هه ولى دها بیر له داهات و مامه له و ناوبانگ و سامان و ئا برووی خوئی بکاته وه، ترس زیاتر و زیاتر به سه ریدا زال ده بوو، بو ئه وه ش داخی لی ده هات که بوچی شه ی تان چوو ه کلیشه یه وه و له مؤلچانؤؤکا نه مایه وه، هه ر ئه و داخه ش وای لی کرد بوو نه توانی به سهر بیر و خه یاله کانیدا زال بیست ولئی تیکه ل و پیکه ل ده بوو.

له دلی خویدا گوتی: «به زیاد نه بی چ دارستانیکه، به بی ئه و میشه یه ش شوکر بو خودا کاروبارم باش بوو. ده لین مه سته کان زووتر له نیو به فر و شه خته دا رهق ده بن. منیش خو قو دکام که م نه خوار دوته وه!» کاتیک به وردی بیرى له حال و بالی خوئی ده کرد وه

هه سستی کرد ده لهرزی و خوئی نه یده زانی ئه و له رزینه ی به هوی چیه وه یه؟ له سه رمانایه یان له ترسانا و هه ولى دا وه ک ئه و خوئی داپنچی و بخه وئ. به لام دیتی ناتوانی و ئار او قارای لی هه لگیرا وه. له سهر هیچ باریک ئوقره ی نه ده گرت. ده یویست هه سستی و کاریک بکات تاکوو به سهر ئه و ترسه دا زال بی که نیشته بوو دلی و خوئی له هه مبه ریدا به بی هیز و دورا و ده زانی. دیسان قوتووی جگه ره و شه مچه که ی دهره ی تیا وه به لام ته نیا سی لقی تیدا مابوو و ئه وانیش گوگرده که یان هه لوهریوو و هه لنه ده بوون.

گوتی: «توشم به زیاد نه کرد، نه گبه تی!» خوئی نه یده زانی جنیو به کئ بدات و له کئ تووره بی. جگه ره کانی وردوپرد کرد و فرییدا سهر به فره که. ویستی قوتووی شقارته که ش فرییدا به لام پاشگه ز بوو و نایه وه گیرفانی بالتوکه ی، هینده په روش و شیواو بوو نه یده توانی به هیچ جوړیک و له سهر هیچ باریک ئوقره بگری. له کاشه که هاته دهری و پشتی کرده بایه که و راوه ستا، که مه ره بنده که ی کرده وه، توژی هه لیکتیشا و له سهر ناوکی توندتر به سستی.

له ناکاو ئه و بیر به میشکیدا هات «بو دته وئ وه ک لاشه بکه وئ و چاوه پوان خوئ مه لاس ده ی هه تا دهمری؟ سوار به و برؤ! ئه سپ ئه گه ر سواری له سهر پشت بی، خوئی له ئاو و ئاور دهریاز ده کا!» که نیکیتای وه بیر هاته وه به خوئی گوت: «لیی گه ری با بمرئ و بحه سیته وه. خو ژیانه که ی له مردنه که ی با شتر نییه! خو مردن و زیندوو بوونی هیچ جیاوازییه کی نییه. خوئی له خودای ده وئ بمرئ.

به لām من شوکور بۆ خودا، ژيان و سامانم ههيه، ملک و زهوی وزارم

ههيه و له بهر ئهوانهش بى ده بى زیندوو بم!»

ئەسپهکهی کردهوه و ههوسارهکهی له ملی کرد و ویستی سوار بى، به لām بالته و چه کمهکانی هینده قورس بوون نهیتوانی. پاشان چووهر سهر کاشهکه به لکوو بتوانی له ویوه سواری ئەسپهکه بى، به لām کاشهکه له بهر قورسییهکهی خزی و دیسان نهیتوانی سوار بى. بۆ جاری سینههه ئەسپهکهی هینایهوه پیشی و به پاریزهوه چووهر سهر لیواری کاشهکه و ئاخری توانی به زگهوه خۆی بدا به سهر پشتی ئەسپهکهدا و وهک تهرم سهرولاقی به ملاولادا شوپ بۆوه. دواى ئەوهی چهن ساتیک بهو جوهر به سهر پشتی ئەسپهکهوه مایهوه، چهن جار ههولای دا خۆی بسوورینی و راست بیتهوه، ئاخری لاتیکی خسته ئەودییوی زگی ئەسپهکه و سوار بوو لاقی نایه سهر قایشی لاغای ئەسپهکه و خۆی راست کردهوه. تهپوکوت و سوار بوون و کهوتنهوهی قاسیلی ئاندری قیچ نیکیتای له خهوهستاندبوو. ههستا دانیش و قاسیلی ئاندری قیچ پیی وا بوو نیکیتا شتیکی پیگوت.

دهنگی ههلبری: «ههلههه کرد که ئەقلی خۆم دایه دهست توی بى شعور. بۆ ده بى خۆم به هۆکاری هیچووپوچ بکه مه قوربانى زریان و توفوبهندی بیابان؟» ئاتهگی بالتهکهی له سهر چۆکی ریکوپیک کرد و سهری ئەسپهکهی وهرسووراند و راست بهو شوینهدا که پیی وا بوو بهرهو میشهکه دهروا ئەسپهکهی لیخوری و دوور کهوتهوه.

(۷)

نیکیتا لهو کاتهوه که لبادهکهی له خۆی پینچابوو له پشت کاشهکه و له نیو بهفرهکهدا دانیشتیوو، جوولهی نهکردبوو. ئەو وهکوو تهواری ئەو کهسانهی که له گهل سروشت دهستهویهخن و له ههسانهوه و ئاسودهیی بى بهشن، خۆراگر و پشوودریژ بوو. ئەو دهیتوانی چهنده سعات و تهنانهت چهنده رۆژیش بى ئەوهی په ریشان بى یان رقی ههستی، چاوهرپوان بمینیتهوه. گوپی له دهنگی ئاغاکهی بووبوو که قاوی لی کردبوو، به لām وهلامی نه دابوو، چونکه هزی نه دهکرد بجوولیتهوه یان قسه بکات. هه رچهنده هیشتا گهرمایى چاییهکه و ههلسووران و ماندوو بوون له نیو بهفرهکهدا بۆ دۆزینهوهی ریگا ههر مابوو؛ دهیزانی ئەو گهرمایه زور ناخایینی و ئیتر هیچ هیز و تینیکی نه ماوه تاکوو دیسان خۆی ماندوو بکات و گهرمی بیتهوه، چونکه دهیزانی و ههستی دهکرد له بهر شهکهتی وهکوو ئەسپیک وایه که برستی لی برایت و هه رچهنده بیدهنه بهر زهبری قامچی، له جیی خۆی نابزوی و خاوهنهکهی تیدهگا ئەگهر دهیههوی ئەسپهکهی بکهویتهوه بهر کار و بتوانی به ریدا بروا، ده بى لی گهری پشووی بیتهوه بهر و وینجهی بداتی. یه کیک له قامکهکانی، ئەوهیان که بنی چه کمهکهی کون بوو، سر بووبوو و قامکه کهلهی دهتگوت پیوه نییه و جگه له وهش ئازای ئەندامی جار له گهل جار ساردتر و ساردتر ده بۆوه و ههستی به لهرز و سهرما دهکرد. پیی وا بوو لهوانهیه و زور ویدهچی ههر ئەو شهوه له سهرمانا رهق ههلی. به لām ئەو فکره هینده تال نه بوو به لایهوه و ترسیشی لی نه بوو. بیرى مه رگ

بیزاری نه ده کرد و لیتی نه ده ترسا چونکه له ژیانیدا قه تی خوښی و ئاسووده بی نه دیوو و به پیچه وانه به رده وام له خزمه تی ئەم و ئەودا ژیانی تپه راندبوو و قهت نه حه ساپوو، بویه ئیتر له و ژیانه بیزار بوو بوو. بیری مردن هیچ ترسیکی نه ده خسته دلپه وه چونکه دهیزانی جگه له ئاغایه کی وهک فاسیلی ئاندری فیچ که ئەو خزمه تی پی ده کردن به رده وام خوئی به نوکەر و ده سبه سه ری ئاغایه کی تر ده زانی. ئەویش ئەو ئاغا بوو که ئەوی تووښی ئەم ژیانه کردبوو و دهیزانی دوا ی مردنیش ده بیته به رده ستی ئەو و ئیتر ئەو ئاغایه هه لینا فریویتی و ئازاری نادا. هه لبه ت زوریښی پی خوښ نه بوو له و ژیانه ئاشنا و خووی پیگرتوو هی ئیستای دابری، به لام چاره ی نه بوو. خووی به ژیانی داهاتوښی ده گرت.

له دلی خویدا گوتی: «ئهی تاوانه کانم ده بی به چی؟» بیری له مه ی نوښینه کانی کرده وه، ئەو پارانه ی له سه ر ئاره ق و قودکای دانابوو و ئەو داخ و دیقه ی کردبوو به دلی ژنه که یه وه و ئەو جنیو و قسه سووکانه ی پییدا بوو و ئەو یه ک شه ممانه ی که نه چوو بوو بۆ کلپسه و ئەو رۆژووانه ی نه یگرتبوو و هه موو ئەو کاره خراپ و هه لانه ی که قه شه دوا ی توبه پی دادانه که ی سه رکونه ی کردبوو. «ده ی، دیاره، باری تاوانه کانم سووک نییه. به لام خو ئەو هه له و تاوانانه به ئیختیاری خو م ئەنجام نه داون، خودا خوئی منی وا دروست کردوه. من چیکه م؟ خو ده سه لاتم نییه. چون ده کری تاوان نه که ی؟ کئ له سه ر ئەو عه رزه هه یه تاوانی نه کرد بی؟»

ئەو له بیری ئەو هدا بوو که ئەو شه وه له وانه یه چ به لایه کی به سه ر بی. به لام دوا ی ئەو، ئیتر بیری له و شتانه نه کرده وه و خوئی دایه ده ست شه پۆلانی بیره وه ریبه کانی که یه ک له دوا ی یه ک له زهینیدا سه ریان

هه لده دا. هیندی جار بیری له مارفا ده کرده وه و سه رخوښ بوونی خزمه تکاران و توبه کردنی له خوارنه وه ی قودکا و هیندی جاریش بیری له م سه فه ره ی ده کرده وه و مالی تاراس و ده مه قالی باوک و کوپ له سه ر به ش کردنی مال و سامان و له بهر یه کچوونی بنه ماله و هیندی جاریش منداله که ی خوئی وه بیر ده هاته وه و له بیری ئەسه کویتا بوو که ئیستا پشتی له ژیر به ره که دایه و کزه با و سه رما لینی نادا. هه روه ها له بیری ئاغا که یدا بوو که جینگلی له خوئی دها و له سه رمانا ده له رزی. گوئی له ته قوکتی کاشه که و گفهی با و خسه خشی شه مچه ی ئاغا که ی بوو که ده یویست جگه ره داگیرسیتی. نیکیتا له دلی خویدا ده یگوت: «تو خوښت براکه م وهک سه گ په شیمانی که له مالی تاراس نه مایه وه، ئیستاش به چی هیشتنی ئەو مال و ژیان و سامانه و مالئاوایی لی کردنیان ئاسان نییه. خو تو وهک ئیمه سوالکەر و له برسا مردوو نیی که ژیان به لاتوه تال بی و حه ز به مه رگ بکه ی!» ئەم بیر و خه یالانه له زهینیدا تیک ده ئالان و ئاخری پیلووی چاوی قورس بوو و خه وی لیکه وت.

کاتیک که فاسیلی ئاندری فیچ ویستی سواری ئەسه که بی و کاشه که له ژیر پییدا خزی و لای دوا وه ی کاشه که که نیکیتا پالی پیوه دابوو بۆ لایه ک خزی، خیشکی ژیره که ی له پشتی درا و له خه وی راپه ند. نیکیتا که خه به ری بۆوه ناچار بوو باری دانیشتنه که ی بگورئ. زور به زهحمه ت لاقی به رز کرده وه و به فره که ی لی داته کاندن. هه ستا و هه ستی کرد ته زووی سه رمایه کی به ژان له ناکاو وهک رم له پشتی هه لچه قی و هه تا جه رگ و هه ناوی چوو ه خوار و بۆی ده رکه وت تووښی چ رۆژه ره شیبه ک بوون و ئاغا خه ریکی چیه. ته نیا ده یویست فاسیلی ئاندری فیچ

ئەو لبادەى بۇ بەجى بېلىن كە پىئويستى پىي نىيە و تۈزى خۆى پى داپۇشى، ئەو ھاوارەش كە لىي ھەستا، ھەر ئەو ھە بو.

بەلام قاسىلى ئاندرى قىچ رانەو ھەستا و لە نىو بەفر و تاريكىدا بزر بوو. نىكىتا كە بە تەنيا مايەو ھە بو ماو ھەى چەند خولەكىك چوو دەمالى فىكرەو ھە و كەوتە بىرى ئەو ھەى چ بكا. توانايى ئەو ھەى لە خۆيدا شك نەدەبرد كە ھەستى و بۇ شوئىنكى پەنابا بگەرى. مانەو ھە لە جىي پىشوشى نەدەگونجا، چونكە ئەو كايەى رايخستبوو كەوتبوو ھە ژىر بەفر و دەيزانى لە نىو كاشەكەشدا گەرمى نايىتەو ھە، چونكە ھىچى پى نەبوو بە خۆيدا بدا و جەكەنى ئىتر گەرمابىان پى نەدەبەخشى و دەتگوت پارچەيەك سەھۆلن لەبەرى ھەلكشاو. ھىندەى سەرما بوو دەتگوت ئازاي ئەندامى بۆتە سەھۆل و ھەرنىستا لە سەرمانا رەق دەبى. ترسى لى نىشت. پەناى بۇ خودا برد و گوتى: «خوداى مەزن، باوكى ئاسمانى! تو پوھمىكم پى بكا!» ئەو ھەى لى روون بوو كە بە تەنيا نىيە و كەسىك ھاوارى دەبىستى و بە تەنيا جىي ناھىلى، بۆيە ئەو دلىبايىيە تۈزى ئۆخزنى پى بەخشى و ھىورى كەدەو ھە. ھەناسەيەكى قوولى ھەلكىشا و بى ئەو ھەى لبادەكەى لە خۆى بكا تەو ھە، چوو بۇ نىو كاشەكە و لە جىگاي ئاغاكەيدا خۆى كوشمەلە كەد.

بەلام لە نىو كاشەكەشدا بە ھىچ شىئەيەك نەيدەتوانى خۆى گەرم بكا تەو ھە. سەرەتا سەرتاپاي كەوتە لەرزىن و ددانى وەددانى نەدەكەوت. دواى لەرزىنكى زۆر وردە وردە لەشى سىر بوو، لەرزەكەى نەما و ھەك بىھۆشى لى ھات و دلى سست بوو. نەيدەزانى خەرىكە دەمرى يان خەوى لىدەكەوى، بەلام ھەركاميان بوو ئەو خۆى بۇ ھەردووكيان ئامادە كەدبوو.

(۸)

لەو كاتەدا قاسىلى ئاندرى قىچ بە زەبرى پاژنە و قايشى ھەوسار كە وەكوو قامچى لە لاشانى ئەسپەكەى دەدا بەرەو شوئىنكى غارى دەدا كە روون نەبوو بۆچى پىي وايە مېشەكە و مالۆچكەى مېشەوان لەو لايەو ھە. بەفر و كەرسىسە برژولەكانى پىكەو ھە نووساندبوو و بايەكەى ھىندە بەقەوت بوو دەتگوت لە جىي خۆى رايىدەگرى. بەلام خۆى بە سەر ئەسپەكەيەو ھە كۆم كەدبوو ھە و ئاتەگى بالئەكەى كە بەردەوام بەدەم باو ھەشەكايەو ھە بە دەستەكەى دىكەى دايدەدايەو ھە، ھەولى دەدا و دەبىست بىخاتە ژىر خۆى و زىنە ساردەكەو ھە كە نەيدەھىشت بە ئاسوودەيى دانىشى و لەگەل ئەو ھەشدا بە پرتاو ئەسپەكەى لىدەخورى. ئەسپەكە ئەگەرچى زۆر بە دژوارى دەيتوانى لە نىو بەفرەكەدا ھەنگاو ھەلئىنتەو ھە بەلام مى بە فەرمانى سوارەكەى دەدا و راست بەو رەوگەيەدا غارى دەدا كە فەرمانى پى دەدرا.

قاسىلى ئاندرى قىچ چەند خولەكىك بەو شىئەيە رۆيشتە پىشى و پىي وابوو راست دەروا، ئەو جگە لە سەرى ئەسپەكە و شەوى تارىك و دەشتى سىي ھىچى تىر نەدەدى، لە گفەى با زياتر كە بە پەناگووى ئەسپەكە و بە كەلئىن مىوانەى بالئەكەيدا دەھات ھىچ دەنگىكى تىر نەدەبىست.

لە ناكاو تارمابىەك لە پىشەو ھەدەكەوت. لە خوشيانا كەوتە دلەكوتى و سەرى ئەسپەكەى بۇ لاي وەرسووړاند، چونكە پىي وا بوو دىوارى مالانە و لە گوند نزيك بۆتەو ھە. بەلام ئەو تارمابىە ھەك دىوار

بئى جوولە نەبوو و بەردەوام دەجوولايەو و بە پىچەوانەى بۆچوونى ئەو، گوند نەبوو بەلكوو دەوونى بەرزى گولەبەرۆنە بوو كە لە نىوان دوو مەزادا شىن بووبوو و بەفر داينەپۆشيبوو، لەبەر شالاولى توندى بادا خۆى نەدەگرت و ھەرچارەى بە لايەكدا دەنووشتايەو، گفە و ھاژەى با لە نىوان لقوپەلەكانيدا فيژەى دەھات و خۆشى نەيدەزانى بۆ بە دىتنى ئەو دەوونە كە بووبوو قوربانى دەستى گژەباى بئى بەزەى، ترستىك شكايە گيانى. بەتاو غارى دا و لە دەوونەكە دوور كەوتەو و نەيزانى بۆ گەيشتن بەو دەوونە لە رپىگاكەى لايداو و پىيى وا بوو ھەروا كەوتۆتەو سەر بارەكەى پيشوو. بەلام بە تەواوى لە رەوگەكەى لايداوو. ھەروا دەرپويشت و پىيى وابوو بەرەو مېشەكە و مالوچكەى مېشەوان دەرواتە پيشى. بەلام ئەسپەكە بەردەوام بەرەولاي راست بايدەدايەو و فاسىلى ئاندرى فيچ ھەولى دەدا بەرەو لاي چەپ بايداتەو.

دىسان تاپۆيەكى رەش لە پيشىو و دەديار كەوت و خۆشى لە دلى گەرا، چونكە ئەمجارەيان دلىيا بوو گەيشتۆتە گوندىك، بەلام ئەمجارەشيان مەرزى نىوان دوو مەزرا بوو كە دەوونى گولەبەرۆنەى لى روابوو. ئەم دەوونەش وەك دەوونەكەى پيشوو بە دەم گژەباو و رادەووشا و دەنووشتايەو و ھەلدەستايەو و مەعلوم نەبوو بۆچى ترس دەخاتە دلى فاسىلى ئاندرى فيچەو. ئەو تاپۆيە نەك ھەر دەوونەكەى پيشوو بوو بەلكوو لە پەنايدا چاوى بە جى سىمى ئەسپ كەوت كە وردە وردە خەرىك بوو بەفر پرى دەكردەو. فاسىلى ئاندرى فيچ رابووستا. دانەوى و بە وردى چاوى لى كرد، دىتى جى پىيى

ئەسپە و لەرپۆ تىگەيشت جى پىيى ئەسپەكەى خۆيەتى. ديار بوو دەورى لايداووتەو و ھاوتەو شويئەكەى پيشوو، لە دلى خۆيدا گوتى: «تازە دەرچوو، لەم دەشتە حەياتم لى دەبرى و كەس پىم نازانى.» بەلام بە مەبەستى ئەوھى كە خۆى تەسلىمى ترس نەكات ئەسپەكەى بە خىرايىەكى زياترەو تادا و چاوى لە تەم و تارىكى برى. پىيى وا بوو لەو تارىكيەدا چەن خالى روناك دەترووسكىئەو و كاتىك بە وردى چاوى تىدەبرىن بزر دەبوون. جارىك پىيى وا بوو لوورەى گورگ و وەرپىنى سەك دەبىستى، بەلام ئەو دەنگانە ھىندە كز و لىل بوون كە نەيدەزانى بە راستى ئەو دەنگانە دەبىستى يان گووى دەزرىنگىتەو، رابووستا و بە وردى گووى شل كرد.

لە ناكاو دەنگىكى ترسناك و گويدر لە بن گوويدا بىدەنگى شەو و بىابانەكەى شكاند، ئەوئەندەش ترسناك بوو كە سەرتاپاي خستە لەرزىن و دلەكوتەى پىكەوت. فاسىلى ئاندرى فيچ دەستى لە مى ئەسپەكە دا، ئەويش وەك مېژۆكە دەلەرزى و دەنگە ترسناكەكە بەرزتر دەبوو. ھەتا چەند ساتىك نەيتوانى وەخۆ بىتەو و تىنگا كە چى روى داو. بەلام ئەو دەنگە ئەسپەكەى بوو دەيچىلان و بۆ و رە و بەرەخۆنان يان يارمەتى خواستن، ئاوا دەنگى بەرز و برووسكەئاساى لە ناخى شەو و دەشتەكەدا دەبوو بە زاىەلە. فاسىلى ئاندرى فيچ گوتى: «ئاخ، بىن زمانى نەگبەتى، خودارت كردم!» بەلام ئەگەرچى ھوى ترسەكەى خۆى بۆ دەرکەوت، بە ئاسانى نەيدەتوانى بە سەريدا زال بى و لە ترسانا نەلەرزى.

له دلی خویدا گوتی: «دهبی خوین سارد بم و بیر بکه مه وه!» لهو بارودوخه ناله باره دا نهیده توانی ترس و دلخوری له خوئی دور بخاته وه و به پرتاو غاری ده دا و نهیده زانی ئیتر به ره وروی با ناروات و پشتی کردوته بایه که. لارانه کانی که لیک بلاو بوو بوون و له زینه که دهران، بوو بوونه یه ک پارچه سه هول و ژانیاں ده کرد. دست و لاقی ده لرزین و دلی وا به پرتاو لینی ده دا که وتبووه هه ناسه برکی. دهیدی که له نیو ئه و توفوبه ند و ده شته بی پایانه دا گیری خواردوو و مردن و ره قه لاتنی یه کجارییه و ئیتر ریگای پرگار بوونی بو ماوه ته وه.

له ناکاو ئه سپه که له ژیریدا چه قی و هه تا بنزگی له کومایه که به فردا نوقم بوو و که وته جینگل له خو دان و به لادا که وت. فاسیلی ئاندری قیچ دابه زی و ئه و قلیشه ی بو لایه ک کیشا که لاقی پیوه به ند کردبوو. هه ره که ل دابه زینی ئه و، ئه سپه که له جیی خوئی راسته وه بوو، بو پیشه وه ته کانیکی له خوئی دا و چه ند بازی دا و حیلانندی، ئه و به ره یه ی نیکیتا دابووی به سه ر پشتیدا به لاته رافیدا شوو بوو بووه، به دوا ی خویدا رایده کیشا و له به رچاو بزر بوو و فاسیلی ئاندری قیچی له نیو ئه و به فر و تاریکی و توفوبه ند ده به جی هیشته. دهیویست به دوا ی ئه سپه که دا راکا، به لام به فره که هینده زور بوو هه تا سه روو چوکی ده چوو خوار و بالته کانی به ری هینده قورس بوون، نهیده توانی هه نگاو هه لینیته وه، بویه دوا ی بیست هه نگاو ئیتر که وته هه ناسه برکی و له جیی خوئی ته کانی لی برا. که وته بیر لیره وار و مه ره کانی که فروشتبوونی و ئه و ملکانه ی که به ئیجاره ی

دابوو، هه ره ها بیر له دوو کانه که ی و قاوه خانه کانی و ماله شیروانی داره که ی و وه لیه هده که ی کرده وه. له دلی خویدا گوتی: «چون ده توانم دل له وانه به رده م؟ ئه و به لایه چی بوو ئاوا کتوپر به سه رم هات؟ ئاخه ر مه گین شتی وا ده بی؟» ئه و بیرانه و خه یالی سامان و ملکه کانی که ده بوو ده ستیاں لی به ردا، له زه ینیدا ده هات و ده چوو. مه علوم نه بوو به چ هویه ک بنچکی گوله به رونه که ی وه بیر هاته وه که به دم باوه راده وشا و ئه و دوو جار به لایدا تیپه ری بوو و ترسیکی وه های خستبووه دلیه وه که نهیده توانی باوه ر بکات ئه وه ی به سه ری دی راستییه کی حاشاهه لئه گره. له دلی خویدا گوتی: «ئه مانه بلئی هه مووی خه ون نه بن؟» دهیویست خه به ری بیته وه. به لام چ خه به ر بوونه وه یه ک؟ چ راستییه ک له وه روونتر که کلوی به فر به توندی دهران به دموچا ویدا و چه زیان لی هه لده ستاند. له شی هه تا سه ر یه سقان ته زیبوو و دهستی راستی که بی ده ستیکش ما بووه له سه رمانا گوی نه ده کرد. ده شته که ده شتیکی راسته قینه بوو و ئه و له و سه رما و چوله وانیه دا ته نیا و سه رگه ردا ن که وتبوو، راست وه ک ئه و بنجه گول هه نگه ته نیا بوو که ترسی خستبووه دلیه وه. شه که ت و که سیره و بی دهره تان چاوه پروانی مه رگ بوو، مه رگیکی راسته قینه و زور په س و بی مانا.

ئه و دوعایه ی وه بیر هاته وه که دوینی له کلیسه خویندبووی و وینه یه کی دموچاو ره ش که له قه تحه یه کی زیرین گیرابوو، ئه و مؤمانه ی که بو هه لکردن له به رده می ئه و وینه یه دا خوئی به کلیسای فروشتبوو و هه ره له ریوه ش بویان هینا بووه، ئه و مؤمانه ی که

سەرەكەيان سووتابوو ديسان خستبوويه و نيو قوتوو هكانيان تاكوو ديسان بيانفرؤشيتته وه، له دلى خویدا دوعا كەى دووپات دەر كرده وه: «يا حەزرتى مریەم، خاتوونى بەهەشت، یا نیکولای پاقر، مامۆستای پارێزگاری!...» ئیستا دەستە و داوینی ئەو نیکولای پاقره بووبوو تاكوو پەرچۆیهك بنوینی و ئەو لەو تەنگزە و لیقە و ماوییه پرزگار بکات. هەر وهها نەزرى دەر کرد كه دوعای بۆ دەخوینی و مۆمى پيشكەش دەکا. بەلام لەو کاتەدا بە روونى تىگەيشت و دلنیا بوو كه ئەو وینه پیرۆزه و قەتە زىرپینه كەى و مۆمەكان و قەشە و دوعا و پارانە وه رەنگە لەوئى، یانى له کلیسه زۆر گرینگ و بەجى و پيوست بن، بەلام بۆ ئەو لیتره، لەو دەشتە تارىک و سەغله تەدا هیچ کارىگەرییه كى نییه و له نیوان ئەو مؤمانه و دوعاكان و لیقە و مان و بى دەرەتانیى ئەودا هیچ پێوهندییهك بوونى نییه و ناکرئ بوونیشى هەبى. بە خوئى گوت: «بەلام نابى ناھومید بم. دەبى شوین پى ئەسپەكە هەلگرم و برۆم، دەنا بارن و بادە وه پرى دەرکاتە وه. ئەو هی لەو تەنگزەیه پرزگارم بکات، هەر ئەو هیە. رەنگە بتوانم ديسان بە ئەسپەكە بگەمە وه. بەلام نابى پەلە پەل بگەم، دەنا له بەفر هەلدەچە قىم و ئیتر کار له کار دەر ترازى و رەق هەلدیم!» بەلام سەرەراى ئەو هی دەبووست بە هیواشى برۆا، بە قەلەمباز دەرؤیشت و رچەى دەشکاند، بەردەوام دەکەوت و هەلدەستایه وه و ديسان لاقى له بەفره كە هەلدەچە قى و بە دەمە وه دەکەوت و زۆر جار سینگ و دەموچاوى له نیو بەفره كەدا نوقم دەبوو. جى پى ئەسپەكە لەو شوینانەى كە بارستایى بەفره كە كەم بوو، ئیتر بە زەحمەت دەبیندرا و كرێوه و بارن پرى كردبوو.

قاسیلی ئاندرئ قیچ له دلى خویدا گوتى: «نا، ئیتر پرزگار بوونم مەحاله. جى پى ئەسپەكەم بۆ نادۆز ریتته وه و ئیتر دەستم بە ئەسپەكە رانگا.» بەلام هەر لەو کاتەدا چاویكى له پيشه وهى خوى کرد و تارمايیه كى دى. كه جوانتر سەرنجى دا ئەسپ بوو، نەك هەر ئەسپەكە، بەلكوو كاشه و مالبەنەكانیش راست چەقابوون و ئەو شالەى پێوهى بەسترابوو بە دەم گژەباوه دەشەكایه وه. ئەسپەكۆیت بە بەرەكەى سەر پشتییه وه كه بە لایه كدا شۆر بووبوو و زین و هەوسارەكەى له گەل خوى داكیشابوو، سەرى رادەتەكاند و دەبووست هەوسارەكە له ملی خوى بکاتە وه و رزگارى بى له دەستى. دەرکەوت قاسیلی ئاندرئ قیچ راست لەو هەرەدا له نیو بەفر دا گیرى خواردوو كه ئەو کاتەى نیکیتای له گەل بوو پیکه وه گیریان خواردبوو. ئەسپەكە بە شیوهى خۆماک گەرابوو بۆ لای نیکیتا و كاشه كە و ئەویشى بە دواى خویدا هینابوو. هەر وهها بۆشى دەرکەوت كه پەنجا هەنگاو له ولای كاشه كە وه له ئەسپەكە دابەزیوه و تووشى ئەو چەرمە سەرییه بووه.

(۹)

کاتیک فاسیلی ئاندرئ فیچ به دەم کهوتن و ههستانه و هه گه یشته وه لای کاشه که، دەستی کیشا لیواری کاشه کهی گرت و ماوه به ک بی جووله له پهنای راوهستا، توژی هیور بووه و ههولی دا دلکهوته و هه ناسه برکیکه ی بیته وه سهر باری ئاسایی، به لام نیکتای له سهر شوینه کهی پیشووی نه دی. که چاوی له نیو کاشه که کرد شتیکی دی له ویدا که وتوو و به فر دایوشیوه، وای بوچوو که ده بی ئه و بی. فاسیلی ئاندرئ فیچ ئیتر ترسه کهی رهوییه وه و ئه و توژه دلکه خورپه یه ش که مابووی هی ئه وه بوو ده ترسا ئه و تاپویه کاتی رویشته کهی و کاتی گیرخواردن له نیو به فر ده که دا، دیسان به سهر دلیدا زال بیته وه. ده بوو هه رچونیکه به رگری له هاتنه وهی ئه و ترسه بکات و به و مه به سته ده بوو کاریک بکات و خوئی به شتیکه وه سهر قال بکات. یه که م کاریک که کردی ئه وه بوو پشتی کرده بایه که و راوهستا. پاشان قوچیهی بالته کهی کرده وه و دوا ی ئه وهی هه ناسه یه کی ئاسووده ی هه لکیشا، چه که مانی دا که ند و به فر ده که ی لی داته کاندن. هه روه ها ده سنکیشه که ی دهستی چه په شی دا که ند و هه لیگیرایه وه و به فر ده که ی لی داته کاند. ده سنکیشه ی دهسته راستیشه ی مه علوم نه بوو له کوئی ونی کردوو و ئیستا له هه ر کوئی بی، ده بی که وتیته ژیر گه ردالیک به فر ده وه. دوا ی ئه وه که مه ره بنده که ی له نیوقه دی توند کرد، راست به و جوړه ی خووی پین گرتبوو، یانی ئه و کاته ی له دوو کانه که ی ده هاته ده ری تاکوو گه نمی ئه و گوندنشینانه بکری که به عاره بانه بویان هینابوو، دوا ی توند کردنی که مه ره بنده که ی خوئی بوکار

ئاماده کرد. یه که م کار که ده بوو بیکا ئه وه بوو که قایشی هه وساره که له لاقی ئه سپه که بکاته وه. فاسیلی ئاندرئ فیچ ئه و کاره ی کرد و ئه سپه که ی دیسان به قولایی ئاسینی پیشه وه ی کاشه که، جیگا که ی پیشوویه وه به ست. پاشان چوو په پشت ئه سپه که تاکوو قایشی زین و له غاوه که ی توند بکاته وه. له و کاته دا دیتی له نیو کاشه که دا شتیکی ده جوولیتته وه و سهر ی نیکیتا که به فر دایوشیوو وه دیار که وت. نیکیتا که دیار بوو خه ریکه سهر ما ده بی، زور به زهمهت هه ستا دانیشته و به ته کانیکه سهر و هک ئه وه ی بیهوئی میش له خوئی ده رکا دهستی له بهر لووتی راته کاند. دهستی راده ته کاند و شتیکی ده گوت، فاسیلی ئاندرئ فیچ پیتی وابوو بانگی ئه و ده کا. فاسیلی ئاندرئ فیچ که خه ریک بوو به ره ی سهر پشتی ئه سپه که ی ریکوپیک ده کرد، نیوه ته واو به جی هیشت و چوو بو لای نیکیتا و گوتی: «چیت ده وی؟ ده لئی چی؟»

نیکیتا به حاله حال و به شیوه ی پچر پچر گوتی: «من... خه ریکه... ده مر م... گوی بگره... هه قده سته که م... هه رچه ندیکه... بیده... به کور په که م... یان به ژنه که م... جیاوازی نییه.»

فاسیلی ئاندرئ فیچ گوتی: «بوچی؟.. یانی به راستی پیت وایه خه ریکه ره ق هه لدی؟»

نیکیتا به دهنگیکه له رزوک و به دلپرییه وه که هه روا دهستی راده ته کاند و ده تگوت میش له خوئی ده رده کا، گوتی: «هه ر به راست... خه ریکه ده مر م... گه ردنم ئازا که... بیکه بو خاتری حه زره تی مه سیح...»

فاسیلی ئاندرئ فیچ نیو خوله کیک بیده نگ له پهنای راوهستا. پاشان له نا کاو هه ر به و هه ل سوکه وته لیبراوانه یه وه که قازانجیکه باشی ده کرد،

دهستی به یه کدا دا، قوولی بالته که لپوسه کهی هه لکرد و دهستی کرد به لادان و ته کاندنی به فری سهر نیکیتا و کاشه که. کاتیک به فره کهی به جوانی لادا، که مهربندی بالته کهی کرده وه و قوپچه کانی هه لگرت و نیکیتای له سهر ته رکی کاشه که راکیشا و خووی به سهریدا خهوت، نهو بهو کاره نهک به بالته کهی به لکوو به له شی گهرمی خووی نیکیتای داپوشی. ئاتهگی بالته کهی له بهینی دیوارهی کاشه که و جهستهی سرپی نیکیتا ئاخنی و چوکی نایه سهر پهراویزی بالته که بۆ ئه وهی با هه لینه داته وه و سهرما له که لینه کانه وه له شیان نه گهزی. بهو شیوهیه ده مه وروو به سهر نیکیتادا راکشا، نیوچاوانی له سهر لیواری پیشه وهی کاشه که دانا و ئیتر نه پر مه و سم له زهوی کوتانی ئه سپه کهی بیست، نه گفه و هاژهی زریان. ته نیا گوئی بۆ هه ناسه ی نیکیتا راگرتبوو. نیکیتا سهرهتا ماوهیه کی زور جوولهی نه کرد، پاشان هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا و دهستی کرد به جووله جوول.

قاسیلی ئاندری فیچ گوئی: «ئه مه چیه ئیتر! دهلی خه ریکم ده مر م، به لام هه ر جووله ی دی! داکه وه و هه دا بده با تۆزی گهر م بییه وه، ئیمه ئیستا ئاوا...»

به لام نهیتوانی دریزه به قسه کانی بدا و خووشی سهری لهو حاله ی خووی سوورما، چونکه گریان ئه وکی گرتبوو و فرمیسک له چاوانیدا قه تیس مابوو، چه ناگه ی دهستی کرد به له رزین. ئیتر قسه ی نه کرد و ته نیا ئه وه ی ئه وکی گرتبوو قووتی دایه وه. له دلی خویدا گوئی: «دیاره زور بی هیز بووم! له ترسانا خه ریک بوو شیتت ده بووم!» به لام ئه و هیز لیبرانه

نهک به لایه وه زور ناخوش نه بوو، به لکوو بووه هوی دلخووشی، ئه ویش سووزیکی تایبته بوو که ئه و قهت له دلی خویدا ههستی پی نه کردبوو. له بهرخویه وه گوئی: «ئیمه واین ئیتر!» له دلی خووشیدا دلوقانییه کی به رزی ههست پی کرد. ماوهیه کی دریز ههروا بیدهنگ و جووله به سهر نیکیتا وه مایه وه. فرمیسکه کانی به ملیوانه ی بالته کهی سرپی و ئاتهگی بالته کهی که با هه لیدابوو به چوکی کیشایه وه ژیر خووی. زوری حه ز ده کرد سه بارهت بهو ههسته ی له ناخیدا سهری هه لدابوو له گه ل که سینک قسه بدا.

گوئی: «نیکیتا!»

دهنگیک له ژیری وه هات: «چاک گهر م بوومه وه!»

- ده زانی براکه م، من زوری نه مابوو له نیو بچم، ئه گه ر من له وی لهو به فردها رهق بوومایه، تو ئیستا له سهرمانا مردبووی!

به لام دیسان شه ویلکه ی دهستی کرده وه به له رزین و فرمیسک له چاوانیدا قه تیس ما و ئه مجاره شیان نهیتوانی قسه که ی ته واو بکا.

«باشه، قهینا کا.» من خوم ئه وه ی پیویسته سه بارهت به خوم

دهیزانم!»

دیسان به بیدهنگی جووله ی له خووی برییه وه و هه ر لهو باره مایه وه. له شی نیکیتا له ژیره وه ئه وی گهر م داهینابوو و بالته که لپوسه که شی له سه ره وه. ته نیا دهسته کانی که پهراویزی بالته که ی پی گرتبوو و به لاقه برغه ی نیکیتا وه گرتبووی و هه ردوو لاقیشی که با به رده وام ئاتهگی بالته که ی هه لده دایه وه و سهرما دهیگه زین، که سیره بووبوون و خه ریک بوو له سهرمان هه لوه رین. به تایبته دهستی راسته ی که دهستکیشی تیدا

نه بوو ئیتر گوی نه ده کرد و ته نانهت نه ییده توانی قامکه کانی بجوولئینی. به لام نهو نه بیرى له لاقى ده کرده وه نه دهستی، ته نیا له بیرى نه ودا بوو که چوئن نهو مروقه هه ژاره گهرم بکاته وه که له ژیریدا بوو.

چهند جار چاوی له نه سپه که کرد و دیتی پشتی پوتته و قایشی ههوسار و بهرکه که له سهر به فره که که وتوون و ده بوو ههستی و بیداته وه به سهر پشتی نه سپه که دا. به لام نه ییده توانی خوئی مرزهم بکات که بو ساتیک نیکیتا به جی بیلی و نهو ههستی له ناخیدا بوو له ناوی بهرئ. نهو ههسته خووش و مروقه دوستانه یه وای لی کردبوو که ئیتر ترسه که له ناخیدا ئاسه واری نه مابوو.

به خوئی گوت: «ئیتتر مه ترسییه که له گوریدا نییه. له سه رمانا رهق نابئ.» نهو مه بهستی نیکیتا بوو که له ژیریدا گهرم بوو بووه و نهو قسه یه شی لیوریز له وهستی غورووره بوو که کاتی شات وشووت و تاریف کردنی کارزانی و مامه له کانی، خوئی پیوه راده نا.

قاسیلی ئاندرئ فیچ ماوهی سی سهعات بهو شیوه یه مایه وه، به لام ئاگای له تیپه پینی زهمان نه بوو. سه رهتا دیمه نی زریان و باده وه و نه سپه که له نیوان دوو ماله بهن و له ژیر خاموتی که وانه که دا، به شیوه یه کی له رزوک به بهرچاوی خه یالیدا تیده په پین و نهو بیرى له نیکیتا ده کرده وه، که له ژیریدا راکشابوو. پاشان میوانی پوژی رابردوو و ژنه که ی و سه روک پولیسی ناوچه که و قوتووی مؤمه که به زهینیدا تیپه پین، پاشان نیکیتای دی که له ژیر نهو قوتووی مؤمه دا خه وتوو و گوندنشینه کان هاتنه بهرچاوی که کاللا و دانه ویله کانی خوئیان ده فرؤشت و که لوپه لی پیوستیان له نهو ده کرى و دواى نهویش دیواری سپی ماله که ی

به سه ربانی شیروانییه وه که نیکیتا له ژیریدا بوو، هه موو پیکه وه ئاویتته ده بوون و به ناخی یه کتیریدا روده چوون و وهک رهنگه کانی په لکه زپیرینه که دواى تیکه ل بوون پیکه وه سپی ده بن، ئاوا نهو وینه و دیمه نه جوړاوجوران هه ئاویتته ی یه کتر بوون و بوون به هیچ و خه وی لیکه وت. خه وه که ی ماوه یه کی دریزى خایاند و خالی و خوئی بوو. به لام نزیک به یانی خه وه که ی به خهون رازیه وه. له خهونیدا دیتی له نیو قوتووی مؤمه کاندرا وه ستاوه و ژنه که ی تیخونوئی^{۱۶} دی که ده یه وه ی مؤمیکی پینج کوپکی بو جیزن بکری. نهویش ده یه وه ی مؤمه که هه لگری و بیداته دهستی، به لام دهسته کانی نه ده جوولان و له گیرفانیدا توند قووچاندبوون و نه ییده توانی نه مشتی بکاته وه و نه له گیرفانی ده ریان هیتئ. دیتی ده یه وه ی به په نای قوتوو ده که دا تیپه ری، به لام لاقی هه لئه ده هاته وه و نه ییده توانی برهوا. پیلاره نوینییه کانی که بریقه یان ده هات، دهنگوت به ته رکی سه نگه ره شی دوو کانه که ییدا روجهوون و نه ییده توانی له عه رزه که یان بکاته وه و ته نانهت نه ییده توانی لاقیشی له که وشه کان ده رکیشئ، له ناکاو قوتووی مؤمه که ئیتر قوتووی مؤم نه بوو، به لکوو پیخه فه که ی خوئی بوو، نهو خوئی ده دی که به سهر قوتووی مؤمه که دا له سهر زگ راکشاوه. به جوړیک که له سهر جیگاوبانه که ی خوئی و له ماله که ی خوئی خه وتوو و ناتوانی ههستی، به لام ده بوو ههستی چونکه ئیفان ماتقئ نیچ^{۱۷}، هه ر نهو سه روک پولیسه ی ناوچه، ده هات و بریار بوو پیکه وه بچن بو مامه له کردنی لی ره وار یان بو ریکوپینک کردنی قایشی ههوسار له سهر پشتی

16 Tikhonov
17 Matveich

ئەسپەكە، ئەو لە ژنەكەى دەپرسى: «دەى، نىكولايۇقنا نەھات؟» ژنەكەشى
وہلامى دەدايەوہ: «نا، نەھات!» ھەرودھا خشە و سىرەى نزيك بوونەكەى
كاشەيەكى دەبيست كە دەھات بۇ بەر مالمەكەى و لە دللى خۇيدا دەيگوت:
«حەتمەن خويەتى!» بەلام ئەو نەبوو و كاشەكە تىپەرى. «ئەى
نىكولايۇقنا بوو بە چى؟ نەھات؟» «نا، نەھات!» ئەويش ھەروا لە سەر
جىوبانەكەى تخيل بوو و نەيدەتوانى ھەستى، بەردەوام چاوەروان بوو
و ئەم چاوەروانىيەش لەگەل ئەو دەى زور ترسناك بوو، دلخۇشيشى
دەكرد. لە ناكاو دلخۇشيبەكەى كامل بوو، چونكە ئەو كەسەى چاوەروانى
بوو ھات. بەلام ئيقان ماتقى ئىچ نەبوو، بەلكوو كەسيكى ديكە بوو. راست
ئەو كەسەى ئەو چاوەروانى بوو. ھات و بانگى كرد، ئەو دەى بانگيشى كرد
ئەو بوو، ئەرى راست خۇى بوو، ئەو فەرمانى پىدابوو بە سەر نىكىتادا
پاكشى. قاسىلى ئاندرى قىچ دلخۇش بوو كە ئەو كەسە ھاتوہ بۇ لای.
دلخۇشانە دەنگى ھەلپرى: «ئىستا ديم!» ھەر ئەو دەنگەھەلپانەش لە
خەوى راپەراند. راپەرى بەلام كاتىك روانىي، ئەو نەبوو كە خەوتبوو،
ئەو نەبوو كە خۇى بە سەر نىكىتادا كىشابوو. ويستى ھەستى، بەلام
نەيتوانى. ويستى دەستى بجوولینى، بەلام ئەو دەشى نەتوانى... لاقىشى...
نەيتوانى. ويستى سەرى بجوولینى، بەلام ئەو دەشى بۇ نەكرا. سەرى لەو
حالەى خۇى سوورمابوو، بەلام سەرسوورمانەكەى لەگەل خەم و تالى
ئاويته بوو. وەبىرى ھاتوہ كە نىكىتا لە ژىرىدا خەوتوہ و گەرم بۆتەوہ
و زىندووہ و واى بە بىردا ھات كە خۇى نىكىتايە و نىكىتاش ئەوہ و ژيانى
ئەو نەك لە خۇيدا بەلكوو لە نىكىتادايە. گوپى شل كرد و دەنگى
ھەناسەكىشان و تەنەت پرخەپرخی نەرمى نىكىتايى بيست و بە لەبزيكى

پر لە غوروور و خاكەرايىەوہ گوتى: «نىكىتا زىندووہ. كەوايە منيش
زىندووم!»

پارە و سامانەكەى خۇى وەبىر ھاتەوہ و ھەرودھا دووكان و مال و
مامەلەكانى و سامانى چەند ملوینى مىروونوٹ و سەرى لىي دەرنەدەچوو
كە بۇچى ئەم كەسەى كە ناوى قاسىلى ئاندرى قىچ بىرخونوٹو
بەناوبانگە دەربەستى ئەم شتانەيە. لە دللى خۇيدا گوتى: «ئاخەر ئەو ئاگای
لە بابەتى سەرەكى نەبوو. ئەو ئەو جۆرەى كە من ئىستا دەزانم لە
راستيبەكان ئاگادار نەبوو. من ئىستا دەزانم و ھىچ ھەلەيەكيش لە ئىستادا
ناگونجى. ئىستا دەزانم!» ديسان دەنگى ئەو كەسەى بيست كە پىشتر
بانگى كردبوو، شاد و دلخۇشانە و لە ناخى گيانىيەوہ و بەوپەرى حەز و
تاسەوہ وەلامى دايەوہ: «دیم، ئىستا ديم.» ھەستيشى كرد كە رزگار بووہ
و ئىتر ھىچ كۆسپ و بەربەستىك رىگای لى ناگرى و نايگىرپتەوہ.
قاسىلى ئاندرى قىچ لەم دنيايەدا ئىتر ھىچى نەدى و ھىچى نەبيست و
ھەستى بە ھىچ نەكرد.

دەوروہەريان ھەمووى بەفر و تەم و شەختە بوو. لەو تۆفوبەند و
بادەوہيەدا گىژەبا ھازەى دەھات و بالتهى تەرمەكەى قاسىلى ئاندرى قىچى
ھەلدەدايەوہ و نوایەك بەفرى لى نىشتبوو. پەيكەرى ئەسپەكە دەلەرزى و
كاشەكەش ئىتر بە حال بە دەروہ بوو، تەنيا دوو قولى مالبەنەكە و
شالەكەى تىي بەسترابوو، بە دەروہ مابوون، جەستەى نىكىتاش لە ژىر
تەرمى ئاغا مردووہكەيدا بوو و ئىتر بەفر و بارن دايپوشىبوو.

نیکیتا بەری بەیانی خەبەری بۆوه. سەرما، که دیسان وەک رم و خەنجەر لە مۆغەرە پشتی هەلەدەچەقی خەبەری کردەوه. لە خەونیدا دیبووی لە ئاشی دیتەوه و عارەبانە ی پر لە ئاردی ئاغاکی دینیتەوه. کاتیک لە چۆمەکه پەریبۆوه، تایی عارەبانەکه خلیسکابوو و لە نیو ئاوهکه داگیری خواردبوو. لە خەونیدا دیتی که چۆتە ژیر عارەبانەکه و شانی داووتە بەری و بەرزی کردۆتەوه، بەلام سەیرەکهی لەوه دا بوو که عارەبانەکه لە جیی خۆی جوولەیی نەدەکرد و بە شانیهوه نووسابوو. ئەو نە دەیتوانی بەرزی بکاتەوه و نە لە ژیری دەهاتە دەری، باری قورسی عارەبانەکه لەوانە بوو پشتی بشکینی. بەلام هەواکهی زۆر سارد بوو و ئەو دەبوو هەرچۆنیکە خۆی لەو بارودۆخە نالەبارە دەرباز بکا. بەو کەسەی که عارەبانەکه بە پشتییهوه دەگوشی و نەیدەزانی کێیه، گوتی: «بەسە ئیتر! گۆنییه ئاردهکان هەلگره و فرییان دە دەری!» بەلام باری سەرما ی عارەبانەکهی بەردەوام ساردتر دەبوو و بربەری پشتی ریکدەگوشی. لە ناکاو بە چەند زرمه و پرمەیی سەیر لە خەو پاچەنی و هەموو شتیکی بە باشی وەبیر هاتەوه. ئەم بارە سارده تەرمی ئاغاکی بوو که رەق هەلاتبوو و هەروا لە سەر جەستەیی قورسای دەکرد و تەقوکوت و زرمەکش ئەسپەکه بوو که سمی لە کاشەکه کوتابوو.

نیکیتا که خەریک بوو هەستی بە راستی دەکرد، بە پارێزەوه بانگی کرد: «قاسیلی ئاندری فیچ، قاسیلی ئاندری فیچ!» هەولێ دا پشتی هەلینی بەلام نەیتوانی.

قاسیلی ئاندری فیچیش وەلامی نەدایەوه و زگ و لاقی وەک کیشیکی سارد و قورس لە سەر پشتی بوو و جوولەیی لێ بریبوو.

نیکیتا لە دلێ خۆیدا گوتی: «حەتمەن مردووه! خودا لێی خۆشبێ!» سەری وەرسووړاند و بە دەستی، بەفری بەردەمی لادا و چاوی هەلینا. هەوا رووناک بووبۆوه. بەلام گژەبا هەروا بە نیوان مالبەن و قۆلەکاندا گفەیی دەهات و کرپۆهی دەکرد وەکوو بیژنگ گێژی دەدا و دەنیشته سەر پشتی ئەسپەکه و کاشەکه و بەردەوام بارستاییهکهی زیاتر دەبوو، ئیتر نە ترپەیی سمی ئەسپەکه و نە پرمەیی لووتی نەدەبیست. نیکیتا لە دلێ خۆیدا گوتی: «حەتمەن ئەویش رەق هەلاتووه!» هەر بە راستیش وا بوو و ئەو تەقوکوتەیی لە کاشەکه هەستابوو زرمەیی سمی ئەسپەکه بوو که ئەوی لە خەو راپەراندبوو و دوایین هەولێ ئەسپە رەق هەلاتووهکه بوو بۆ ئەوێ خۆی بە پیوه بگری.

نیکیتا بە خۆی گوت: «خودایه گیان، دیاره بانگی منیش دەکهی بێم بۆ لات! هەرچی تو بیفرمووی وایه و پیروزه! بەلام من دەترسم! مەرگ تەنیا جاریکه، گریمان ئەو یه کجارهش ئیستا تەپی داووتە سەرم، بەلام داوات لێ دەکه م زووتر گیانم بکیشه و رزگارم که!» دیسان دەستی بردەوه ژیر تەرمەکه و چاوی قووچاند و خۆی لەبیر چۆوه، چونکه بە تەواوی دلنیا بوو که ئیستا دەمری و رەق هەلاتتی یه کجارییه.

پوڙي دوايي، کاتي فراوين که گوندنشينه کان پچه يان شکاند و خويان گهيانده لای کاشه که، قاسيلي ناندري قبيچ و نيکيتيان له شهست هفتا مه تري جاده که و نيو وپرست دوور له گونده که يان له ژير به فر دهره نيابه وه. به فر کاشه که ي به ته وای داپوشيو و ته نيا نووکی مالبه نه کان و شاله که به دهر وه بو که با دهيشه کاند وه. بارستاي به فر که هه تا به زرگی نه سپه که هاتبو و به په که ي سهر پشتي که و تبووه خوارئ. قايشي هه وساره که به لای سهريدا شوږ بوو بووه و سهر تاپای سپی بوو و سهره په هه لاتوو که ي به بهر مليه وه نوو سابوو و ده تگوت نه سپه به فرينه يه به پيوه چه قيوه. ههر دوو کونه لووتی چلوورهي پيوه شوږ بوو بووه و چاوانی که په سپه سي سي لئ نيشتبوو و ده تگوت فرميسکه کانيه تي به ستوويه! بهو ته نيا يه که شه وه به جاري لاواز بوو بوو، ههر پيست و يه سقانه که ي مابوو. قاسيلي ناندري قبيچ ته رميکی په هه لاتوو بوو و کاتيک له سهر نيکيتيان لابرده و له ولاوه داياننا دهست و لاقی هه روا په ق و ليک بلاو مانه وه. چاوی زهق و بايه قووش ناسای بوو بوونه دوو پارچه سه هؤل و دهمی داچه قاوی له ژير سميله کانيدا پر بوو بوو له به فر. به لام نيکيتا زيندوو بوو، نه گهرچی زور به سهختی سهر ما گه ستبووی. کاتيک وه هوشيان هينايه وه، دنيا بوو مردووه و نه وهی ده بيستی له م دنيا يه نييه به لکوو له و دنيا يه. به لام که دهنگی قرموقالی گوندنشينه کانی بيست که ته رمی په هه لاتووی قاسيلي ناندري قبيچيان له سهر پشتی لاده برد سهره تا تووشی سهر سوورمان بوو که له و دنياش گوندنشينه کان وه که نه دنيا يه به جیي

نه وهی شاد و دلخوش بن، مات و خه مبارن. به تايبه ت کاتيک ديتی قامکی ههر دوو لاقی سهر ما بردوويه تي. نيکيتا دوو مانگ له نه خوشخانه مايه وه و سي قامکی لاقيان بريه وه و زامی قامکه کانی دیکه يان بو ساريژ کرد. به جوړيک که دهيتوانی کار بکات و بيست سالی تر ژيا. سهره تا وه که رابردوو کرپکاری کشتوکال بوو، به لام به پيري نيشی کيشکچيتی ده کرد. نه و نه مسال مرد، له مال که ي خوی و به پي ويستی خوی له ژير وينه ي پيروز و مؤميک به دهسته وه، بهر له وهی بمری داوی گهر دن نازايی له ژنه که ي کرد و نه وهی به هوی که ين و به ينی له گهل کابرای بهر ميل به ند به خشی و گهر دنی نازا کرد. مالئاوایی و گهر دن نازايی له گهل کوږ و بوو که که شي کرد و دواي نه وهی نه وه کانی له ئاميز گرت و دهستی به سهر ياندا هيناق هه ناسه يه کی قوولی هه لکيشا و مرد. نه و له راستيدا دلخوش بوو که کوږ و بوو که که ي له دهست ملوزم و نان خوږ و جيگريک پر گاريان بووه و خوشی له راستيدا له چنگ نه و ژيانه پر نازار و چهر مه سه رييه نه جاتی بوو که روحي هينابووه سهر کونه لووتی و قهت له ژيانيدا نه چه سايه وه. نه و دهيزانی دهروات و ژيانیکی تر دهست پي دهکات که هه موو سال و پوژ و سه عاتيکی شيرينتر و خوشتره و به دووره له نازار و چهر مه سه ريی و چه و سانه وه. نه وهی که نه و کاتيک له و دنيا له مهرگی راسته قينه راپه ری له م دنيا خوشتر بوو يان ناخوشر و نه وهی که له و دنيا ههر نه وهی ديته وه که چاوهر وانی بوو يان نا، شتيکه که ئيمه ش هه موومان به زووترين کات ده بيينين و تیی ده گه ين.

فهره نگوک

ئاغزونه: ئالقهی ددانه داری کائزا که زمانه‌ی تیدایه بۆ داخستنی قایشی پشت و کهوش و... به‌کار ده‌هینری.

باروشک: بارینی به‌فر و باران به باوه؛ باپوسکه.

باسریشک: به‌فر و باران و با پیکه‌وه.

باوه‌پیاره: زرباوک، میردی دایک.

بایه‌قوش: کونده‌بوو.

بلقه‌تاف: شه‌وه‌زنگ، شه‌وی تاریک و ئه‌نگوسته‌چاو.

به‌رمیل‌به‌ند: دروستکه‌ری به‌رمیلی دارین که ئه‌و سه‌رده‌مه به جیی گالۆن به‌رمیلیان له دار دروست ده‌کرد.

به‌رمیل‌ئاژۆ: که‌سیک که به به‌رمیلی گه‌وره له سه‌ر عاره‌بانه ئاو و سووته‌مه‌نی بۆ خه‌لک ده‌برد.

به‌فر به‌سه‌ر: شوینی که به‌فره‌که‌ی توند ده‌بیت و وای ده‌به‌ستی ئیتر لاقی تییه‌لناچه‌قی.

به‌فرکوش: زه‌وییه‌ک که به‌فره‌که‌ی دره‌نگ ده‌چیته‌وه و زۆر توند و ره‌ق ده‌بیت و گیای لی شین نابی.

به‌له‌ک‌پتیچ: پوزه‌وانه، پزلووخ، پوزله‌خ.

پندر: کزر، نیوه‌وشک.

په‌رجق: مۆجزه (معجزه)

په‌یزه‌ن: که‌سیک که له کاتی رویشتندا لاقی له یه‌ک ده‌درین.

چاره‌وی: ئه‌سپ، یه‌کسم، ماین.

چلمێرده: پشت‌به‌ستی ده‌رگا؛ داریکه ده‌بخه‌نه پشت ده‌رگا بۆ قایم کردنی.

خاموت: که‌وانه‌ی عاره‌بانه‌که له ملی چاره‌وی ده‌کری بۆ راکیشانی کاشه و عاره‌بانه.

خوسار: زوقم، سیخوار

خۆله‌پتوک: گله‌مرده، بیستان و مه‌زرایه‌ک که گیای هه‌رزی تیدا نه‌مابی و به ته‌واوی بزار کرابی.

خۆماک: غه‌ریزه.

خه‌ره‌ند: خه‌نده‌ک، قولگی دریژی له زه‌وی هه‌لکه‌ندراو یان ئاودر.

په‌وگه: ریبار، شوینی هات‌و‌چۆ.

سمیل‌چه‌ورانه: ده‌م‌شیرینی، به‌رتیل.

قول: داری دریژی ئه‌م‌لا و ئه‌ولای کاشه و عاره‌بانه که ئه‌سپه‌که ده‌که‌ویتته نینوانییه‌وه. مالبه‌ن (مالبند)

کاشه: سوورتمه. ئه‌و شته‌ی بی پینچه و تایه‌یه و به سه‌ر به‌فردا رایده‌کیشن.

کوله‌بال: په‌سته‌ک، هیلگ

کیله‌دار: داری چه‌قیندراو له قه‌راغ ریگا بۆ نیشاناندانی ره‌وگه‌ی ریگاکه؛ کیله‌ری.

که‌ره‌پوچ: خشتی سوور؛ ئاجوور

که‌لپۆس: بالته و جل‌وبه‌رگی له پیستی ئاژه‌ل دروست کراو.

که‌وی: رام، ده‌سته‌مۆ، دژی توپ و سلۆک.

گول‌ه‌نگ: گوله‌ره‌ۆنینه. گوله‌به‌رۆنه. گولیکی زه‌رده به مه‌شکه‌وه هه‌لیده‌واسن بۆ زۆر بوونی پۆن.

گوله‌به‌رۆنه: گول‌ه‌نگ، گوله‌ره‌ۆنینه.

مپووشکین: ئیشتیا لابه‌ر، نه‌وس‌کویرکه‌وه‌ره.

نگوونگ: گویره‌که‌ی به‌رکه‌ل، دامنه‌چه‌قان، نوینک، نوینگوان.

هانكەھانك: ۋەھەناسەبېرىك كەۋتەن لەبەر ماندوۋىيى و شەكەتتى زور.

ھۆمەن: ھىرش، شالو، ھەلمەت.

ھەنتەش: حوزوور، لەبەردەم.

يەكھايى: مانەۋە لەسەر بارىك و رۆيشتەن و ژيانى بەبى گوران. (يكنواخت)

۱۲- كەلەشىرى وركن، گىرپانەۋەي چىرۆكىكى فۆلكلور، ۲۰۱۰

۱۳- تازىبەبارانى بەيەل، رۆمان، غولامحوسەين ساعىدى،

۲۰۱۰ ۋەرگىپدراۋ،

۱۴- ئاناكارنىنا، رۆمان، ليون تولستوى، ۋەرگىپدراۋ، ۲۰۱۰

ئەم بەرھەمانەش ئامادەي چاپن:

۱- نارنجى فرىن، كۆچىرۆك

۲- دار و پەپولە و رووبار، چىرۆكى مندالان، فەرىدە شەبانفەر، ۋەرگىپدراۋ

۳- سترانى شەپۆلەكان، شىئەرى ھاۋچەرخى فارسى، ۋەرگىپدراۋ

۴- رېگايەك بەرەۋ ھەتاۋ، كۆچىرۆك، ۋەرگىپدراۋ

۵- ئەرباب و نۆكەر، رۆمان، تولستوى، ۋەرگىپدراۋ

۶- باۋە سىرگى، رۆمان، تولستوى، ۋەرگىپدراۋ

- دىلى قەفقاز، رۆمان، تولستوى، ۋەرگىپدراۋ

- مەرگى ئىقان ئىلىچ، رۆمان، تولستوى، ۋەرگىپدراۋ

- ئاپۇرەي خەۋ، كۆمەلە شىئەر

- زايەلەي شاخ و قىژەي گولەباخ، كۆمەلە شىئەر

- ھاۋار و ژىلەمۇ، كۆمەلە شىئەر

سەرچاۋە: ارباب و بندە، ليو تولستوى، ترجمەي شروش حىببىي،

چاپ اول، پايىز تەران نىشر چىشمە

بەرھەمى بلاۋكراۋەي ۋەرگىپ:

۱- تاپۇي ۋەرزىكى سەۋز، شىئەر، ۱۹۹۷

۲- شەۋەژانى ئەستىرەيەك، شىئەر، ۲۰۰۰

۳- مەرگەخەۋن، شىئەر، ۲۰۰۳

۴- دىسان لەۋ شەقامانەۋە، كۆچىرۆكى بىژەن نەجدى،

۲۰۰۵ ۋەرگىپدراۋ،

۵- تەپلى ئاور، كۆچىرۆكى بيانى، ۋەرگىپدراۋ، ۲۰۰۵

۶- جىگەي بەتالى سلوۋچ، رۆمان، مەحمود دەۋلەتئابادى، ۋەرگىپدراۋ، ۲۰۰۶

۷- خور و لاۋلو، كوشىئەرى مندالان، ۲۰۰۷

۸- برايانى كارامازوف، رۆمانى داستايۆفسكى، ۋەرگىپران ۲۰۰۷

۹- يەكگرتن، چىرۆكى مندالان، قودسى قازى نوور، ۋەرگىپدراۋ،

۲۰۰۷

۱۰- خولىيى نووسىن، رەزا بەراھەنى، كۆمەلەۋتار، ۋەرگىپدراۋ،

۲۰۰۸

۱۱- فەرھەنگى رىژگە (ئەۋ و شانەي لە ھەمبانەبۆرىنەدا نىن)، ۲۰۰۹